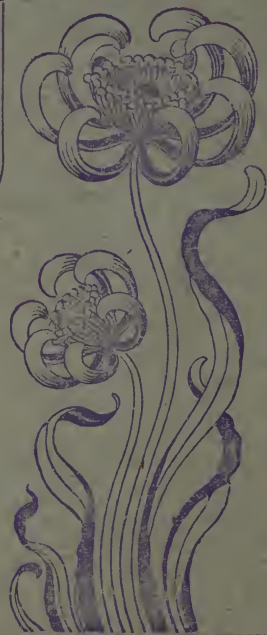

בִּשְׁחָה דְּעֵדָה

(דיוא של עקטע פרזיא)

אבערעקטע אין 4 אקטען

פארן ראָטקא לאמירנער.

אשה רעה

(דיא שלעכטע פֿרויא)

אָפּערעטע אין 4 אַקטען

פֿאַן

יאָזעף לאַטײנער.

פאדנורזע, תרס"ד.

דרוק פֿאַן ש. ל. דייטשער.

פֿערלאג פֿאַן בנימין מונק בוכהאַנדלונג אין לעמבערג.

DIE SCHLECHTE FRAU

Operette in 4 Acten

von Josef Lateiner.

Verlag von Benjamin Munk Buchhandlung in Lemberg.

Druck von S. L. Deutscher in Podgórze bei Krakau.

פֿערזאָנען.

אָבנר — איין גענעראל.

אָזבל — זיינע פֿרויא.

שְׁלֹמִית — דערען מאכטער.

אַנטיגֶנוס — איין הויפּט־אָן.

חֲנוּךְ — זיין פֿערטרויטער.

פֿרֶדֶץ
מִילֶכָה } דיענער ביא אבנר.

קעניג־הוֹרְקֶנוס.

איין קערקער־מייסטר.

הֶלְמִי — פֿערלארענער זאכן פֿאן אבנר.

קֶעֶלִים — איין פֿערזישער העער אַנ־הרע.

פֿערזער, יודען, מיליטער עטצ.

I. אַקט (II. Rittornelle)

(צימער בייא איובל, אויפֿטריט מערדען מיט ראָזען אונד לאָרבערקרענצע).

קאהר : ווענעם ליעדער לאַנט אונד פֿרייליך ווַננען
מיט פֿריידע אונד יובעל לאַנט אייערע שטימען קלינגען
אונזער פֿריידע צו בעגריעסען איהר פֿאר דיעזעם הוינע
נון קאמע קאמע ויעסע פֿריינדן קאם צו אונד ארויס
יא אן דער שפיטצע פון ווינע קריענער
קאמט שוין דער פאטער אלס אונזער ויענער
דער גראסער העלד ער לעבע לאנג יא
ער זאל לעבען לאנג — הדר.

(אויפֿטריט שלומית)

שלומית : אה פֿריינדן טייערע מיין הערצליכסטען דאנק
וויא ליעבליך קלינגט אייער גרוס צו מיינעם אהר
מיט לוסט אונד פֿריידע שליעסע מיך אין אייערעם קאהר
מיינעם פאטער צו בעגריעסען אונד איהם צו ווינשען גליק
נאך 2 יאהרע קאמט ער וועדער אין ווינע היימאט צוריק, יא.
מערדען : פֿערבלאסען וינד שוין פאלד 2 יאהר
וויט וועק פֿאן אונד איז דער גרויסער העלד
גענען ווילדע פֿעלקער אין דער שלאכט
וויא בעזעננט אונטערטעניג געמאכט
שרומית : הייט קאמט צו אונד
קאהר : דער גראסער העלד
שרומית : ויין נאמען איזט
קאהר : בעריהמט אויך דער וועלט
דאס לאנד בעגריעסען מיט יובעל אונד געזאנג
דער גרויסער העלד יא ער לעבע לאנג דאס לאנד
שלומית : מיט יובעל אונד געזאנג

קאהר : דער גרויסער העלד
שלומית : יא ער לעבע ער לעבע לאנג
קאהר : דאס לאנד בעגריעסט
שלומית : מיט יובעל אונד געזאנג
אללע : יא יא ער לעבע לאנג

(אויפטריט איזבל) (I. Ritt.)

איזבל : דאנק אייך ליעבע קינדער פיר אייער גליק וואונשן קאמט
איינסטווייל אין מיין הויז, דאן געהען וויר אלע צוזאמען.
(II. Ritt.)
מעדכען : פערפלאסען זינד שאן . . . (מערקען אב)
שלומית : מוטער ווילסט דוא מיר איינע פראגע ערלויבען?
איזבל : שפריך מיין קינד.

שלומית : שוין באלד 2 יאהרע זייט דער פאטער איזט נעק אין דען קריעג
געגען דיא ווילדע היידען, וויא פיעלע שלאפלאזע נעכטע אהנע
טראכט, אהנע רוה האפען וויר ביידע צונעבראכט וועהרענד דיעזער
צייט, הייטע אבער האט אונו גאט געהאלפען אונד דער פאטער
קאמט ענדליך צוריק אלס דער גרעסטער העלד אונד זענער, מיט
פריידע יובעלט איהם דאס גאנצע פאלק ענטזענען, נור דוא אליין
מוטער, דוא זיינע פרויא נימסט קיינען אנטהיייר אן דיעזער פריידע,
יא איך לענע עם דיימליך אין דיינע טרויריגע בליקען, יא וויא ביז
זעמסט, יא ביסט דוא אויך הייטע מיסגעשטימט אונד זיעדער-
געשלאפען, וואר עם אלוא ניקט דיא זעהנווכט נאך דיינעם מאן,
וועלכער האט דיר ביז זעמסט דיינען שלאף גערויבט אונד דיינע
אויגען נאם געמאכט? זיין נור איין אנדערער קומער פערפאלגט דיר!
איזט עם ניקט יא מוטער?

איזבל : יא מיין קינד, דוא האסט רעכט.
שלומית : ווערע דאס מעגליך? דוא דאס ווייב פאן יא איין וועלט-
בעריהמטען העלדען, בעניידעט ווירסט דוא פאן אלע פרויען יא
איינען מאן צו בעזיממען, אונד דיר קאן יא איין גליק ניקט ערפרייען?
ערקלעהרע מיר דיעזעס רעזענעל מוטער.

איזבל : מוטער! דיעזעס איינע ווארט שפריכט אלעס אויס, וואס איך
ליידע, וויא זאל יך דאס ווייב גליקליך פיהרען ווען דאס מוטער-

הערץ איזט געבראכען? מוטער וואר איך פאן איינען איינציגען זאכן
האט מאן מיר איהם ענטריסען אונד גרוינאם אומגעבראכט, ווילסט
דוא איך זאל ניט קלאגען? זאל איך טהייל נעהמען אן דיין פאטערס
טריאומפף, וועלכער איזט בעצאהלט מיט דעם בלוט פאן מיינעם
זאכן?

שלומית: מוטער דוא זעהסט מיר שטוינען? צום ערסטען מאל הערע
איך דיר זא רעדען, דיין זאכן דיר ענטריסען, גרוינאם אומגעבראכט,
מיר שוידערען דייע ווארטע, וואן איזט דיענעם געשעהען? ווער האט
דאס געהאן? אדער האט דיר נור איין פנעווער טרוים זאלכע
שרעקענס בילדער פארנעשפיענעלט אונד דוא העלסט עס פיר
וואהרייט?

איזבל: איין טרוים? אף! ווערע עס נור איין טרוים, אפער ליידער דאס
וואס דוא האסט יעמאט פאן מיר געהערט איזט ביטערע וואהרייט,
דאך גענוג דאפאן, דרענגע נישט ווייטער אן מיר מיט פראגען, איך
וויל דיר ניט ווייטער אנטווארטען, נור דאס איינע מערקע דיר,
הייטע נאך ווירד מאנקער העלד בעניידעט אום זיינע גראסע מאכט
אונד עהרע, אפער שאן מארגען קאן דיא וועלט בעדויערען זיינען
טיעפסטען פאל, (אב אינס הויז) (I. Ritt.)

שלומית: וויא זאל איך דאס פערשטעהען? וועלכען העלדען מיינט זיא
דאמיט? דען פאטער פיעלייכט? איהר אייגענען מאן? אלעמעגער
גאט, ווערע זא וואס מעגליך? ... זא איך וויל אונד מוס אלעס פאן
איהר ערפאהרען, אונד איזט איהם בעהיטע דער הימעל זיינע פרוא
פאלש געווארדען, זא זאל איהם שיטצען זיין טרייעס קינד. (אב)

(II. Ritt.)

(אויפטויט פרץ)

פריץ: הערט ראטא פלאם ראטא פלאם
עס קומט דער העלד זעהט א העלד
מיט א ראטא פלאם פון דעם שלאכט פעלד
הערט מען נור פרץ קומט
מיט זיין ראטא פלאם יעדער שטימט
אויף דער מלחמה דער
ווער האט געזעהן ווער

קעפ זענען געפליגען
 מענשען אויסגעצויגען
 סאיז נישט געוועזען שווער
 טרייטען מייטען מעהר
 הענטליך אונ פיסלעך
 צוקנאקען וויא דיא ניסלעך
 אויף דער מלחמה איז נישט גוט צו געהן
 דיא טוידטע דארט נור ברררר אנצוועהן
 פון 1000 לעב איך נור אליין (ווייסט איהר פאר וואס) ?
 נוייל איך בין דאבייא גאר נישט געווען
 נוייל שולדיג איז איינע
 מיין מילכהניוא דיא קליינע
 דורך איהר הערצעלע דאס ריינע
 אונ איהר פנימל דאס שענע
 האט מיך דאס אומגליק געטראפען
 נוייל ויא איז מיר אין קאפ געלעגען
 געה ריך מיט דעם שונא קריעגען
 בין איך פאר דעם שונא אנטלאפען
 מילכוז קום שוין ארויס
 דיא כחות פון דעם גבור געהן שיער אויס
 מיט דיר ארום גענומען
 קען איך נאך בעקומען
 צוריק מיין כח וויא פריהער
 אוי מילכה מילכה קום אונ בלייב מיט מיר
 וועסט דוא זעהן וויא איך וועל ברררר
 ראטא פלאם וויא פריהער
 עס קומט א העלד זעהט א העלד
 מיט א ראטא פלאם אין דעם שלאכטפעלד
 הערט מען נור פריץ קומט
 מיט זיין ראטא פלאם ופקאם ראטאטא פלאם
 ראטאטאטא פלאם ברררר פלאם ראטאטא פלאם.

(ביס)

(אויפטרײט מ'לכא אויס דעם הויזע)

מילכא : אוי ווען איך האב קיין אירטהום איז דאס ...

פריץ : נוא נוא ? ווער ... ווער ?

מילכא : פֿרֿיץ !

פריץ : נוא יא, וואס וָשע שטעקסט דוא נאך פון דיא ווייטענס מיין שטענע

מילכא ? געדענקסט דוא פאר 2 יאהרען האב איך אויף דעם ועלבען

פלאטען גענומען פון דיר אבשיעד ווען איך מיט דעם גענעראל אבנר

גענען אונעק אין דער שלאכט.

מילכא : ביזט דוא עס פֿרֿיץ ?

פריץ : נוא יא ווער דען אז נישט פֿרֿיץ ?

מילכא : (ויפֿענד) דער ועלבער פֿרֿיץ וואס האט מיך אמאל ליעב געהאט

אונ דאך האט ער עס נישט געפינען דער מיהע וועקט מיר א בריעף

צו שרייבען דיא גאנצע 2 יאהר.

פריץ : אבער מילכא לע וויא האב איך צייט געהאט דיר בריעף צו שרייבען

אז איך האב מיך געהאלטען אין איין שלאגען ?

מילכא : דיא גאנצע צייט ?

פריץ : וואס פֿרענקסט דוא ? וועסט עס קוים גלייבען אז דער פֿרֿיץ וואס

האט אמאל נישט געטשעפעט א פֿליעג אויף דער וואנד דער ועלבער

פֿרֿיץ האט גענומען א וועלט מיט מענשען אונ האט וויא אויס-

געשלאכטעט אזוי וויא דיא לעמער.

מילכא : דוא ?

פריץ : (שטאלץ) איך !!! איך בין ארום געשווימען אין בלוט אזוי וויא א פֿראש

אין וואסער.

מילכא : דוא !

פריץ : איך ! גאנצע לענדער האב איך מיט דיא פיס צומערעטען, דיא

שטארקסטע פעסטונגען האב איך מיט דיא פינגער צעריבען, איך

האב גענומען דיא שטארקסטע שטעקט אונ מיר אריין געלעגט אין

בינעס, אפשר ווילסט דוא א שטאדט גיב איך דיר, איך קען דיר גאר

נישט אזוי פיעל אויסדערצעהלען וואס איך האב אלץ אזוי פיעל

אפגעטון אין דיא צווייא יאהר אין דיא פֿערשיעדענע מלחמות.

מילכא : דוא אונ אלץ דוא ? נוא אונ דער גענעראל אבנר ?

פּרץ: נוא יא דער גענעראל אביגד אויף, איך אונ ער בשותפות.
מירכה: ביזט דוא ווירקליך נישט מעהר דער ועלבער פּרץ פון אמאל?
פּרץ: רעד נישט מעהר צו מיר פון דעם אמאליגען פּרץ, יענער פּרץ
וואס האט אמאל אויסגעקעהרט דיא שטוב אונ צוגעווענט דאס קינד
יענער פּרץ איז געשטארבען.

מירכה: ברוך בון אמת!
פּרץ: יעמאט ועהסט דוא פאר דיר א שפיענעל נייעם פּרץ. (ציהט זיך אויב
שטאלץ)

מירכה: ברוך מניה מתים! (זיפצענד) אזי דאס הערץ האט עס מיר געזאגט.
פּרץ: וואס האט דיר דאס הערץ געזאגט?
מירכה: אז דוא וועסט צווישען דיא סאלדאטען פערדארבען ווערען.
פּרץ: פערדארבען ווערען? וואס רעדסט דוא מילכהלע? וויא האב איך
צייט געהאט פערדארבען צו ווערען אז איך האב מיך געהאלטען
אין איין שלאגען?

מירכה: אף געדענקסט דוא נאך דעם אלטען פּרץ וויא עהרליך וויא גוט
ער איז געווען?

פּרץ: עהרליכקייט אונ גוטסקייט האט דער גייער פּרץ פון דעם אלטען
פּרץ עליו השלום געירשענט.

מירכה: אונ דיין לעבע צו מיר? איז יא נאך אזוי וויא פאר 2 יאהרען?

פּרץ: אזוי וויא פאר 2 יאהרען נאך מיט פראצענט פאר 2 יאהרען.

מירכה: אונ דיין געטריישאפט?

פּרץ: נאך מיט פראצענט פון פראצענט.

מירכה: מיינסט דוא עס דען ערנסט?

פּרץ: ווילסט מיר נישט גלויבען? קום!

מירכה: וויא אהין?

פּרץ: חתונה האבען!

מירכה: (פערשעהמט) אבער... אבער דוא וועסט נאר ויין מיינער?

פּרץ: פון קאפף ביז פיס.

מירכה: אויף אימער אונד עוויג?

פּרץ: אויף דער וועלט אונ אויף יענער וועלט, לעולם ועד.

מירכה: פּרציל!

פּרץ: מ'לכ'ה'לע!

מירכ'ה: ב'זט דוא ערשט היינט געקומען?

פּרץ: ערשט נישט לאנג.

מירכ'ה: (רייכט איהם דיא האנד) שלום עליכם.

פּרץ: עליכם שלום. זעה מ'לכ'ה'לע מיין געטריישאפט צו דיר, אונט בייךע.

דאס הייסט מיר אונ דער גענעראל אבנר איז דיא גאנצע שטאדט

אקעגען געלאפען אונ דער קעניג מיט א גאנצע פאראדע, איך אבער

האב מוחל געווען דעם גאנצען כבוד דעם גענעראל אבנר אליין אונ

איך בין געקומען צו לויפען צו דיר (אימארמט זיא) מיין שען מ'לכ'ה'לע.

מילכ'ה: (פלעצליך ערשראקען) אזי זעה נאר ווער עס געהט אהער?

פּרץ: ווער?

מירכ'ה: דער הויפטמאן אנטייגנום.

פּרץ: נוא וואס האסט דוא דייך אזוי דערשראקען?

מירכ'ה: האסט שוין פערנעסען דאס דער הויפטמאן אנטייגנום איז דעם

גענעראל אבנר איין בלוט פיינד? אונ דאך קומט ער דיא לעצטערע

צייט צו אינבל, אבנר'ס פרויא אונ איז געווארען איהר פעקטער

פריינד, מיר שרעקט זיך דאס הערץ פיר דען עהרליכען גוטען אבנר.

פּרץ: דעם גוטען עהרליכען אבנר וועט קיין האר געקרימט ווערען זא

לאנג פרץ טראגט א פאנצער. (שלאגט זיך שטאלץ אין פאנצער)

מילכ'ה: אזי אט איז ער שוין דא.

פּרץ: נישט געשראקען (שטאלץ) אז איך בין מיט דיר פאר וועמען האסט

דוא מורא?

(אויפטריט אנטייגנום)

אנטייגנום: איזט דיינע העררין צו הויזע? (ערבליקט פרץ) אה! ב'סט דוא

עס פרץ אבנר'ס קנעכט?

פּרץ: (העלדענמיטהיג) אבנר'ס פריינד!

אנטייגנום: (שפאטיש) ח ח ח ח! א גאנצער מענש געווארדען.

פּרץ: א גאנצער מענש בין איך תמיד געווען.

אנטייגנום: אה? וועלכע פרעכהייט פאן איין דיענער! (צו מילכ'ה) געה זא

דיינע העררין דאס איך בין היער.

פריץ: (האדש יא מיט זיך) אזוי לאנג דוא דאכט נאך נישט קיין געשנאוואלענע פיס ביזט דוא נישט קראנק אליין צו געהן.

מילכה: אמן.

אנטיגנוס: (וויטהענד) שקלאונען! האבט איהר פערנעסען ווער איך בין?
פריץ: א הונד מיט ציין! אבער נא לאנג פרץ טראגט א פאנצער וועסט דוא בייסען א קרענק.

מילכה: אמן. (ביידע שטאלן אבמארשירענד לאכען) ח ח ח ח (געהען צו איהם) הוהו! (אב)

אנטיגנוס: ח ח ח ח אכנרים פריינדע! יא נא אכנר, דער הייטיגער טאג געהערט נאך דיר, הייטע נאך לאכסט דוא אונד דינע פריינדע מיט דיר, אבער ווער צוקעצט לאכט, לאכט אים בעסטען.

(אויפטויט איובל)

גריסט דיר גאט איובל, אויף דיין געבאט בין איך היער הער געקאממען, דאך וואונדערט עס מיך דאס גראדע הייטע ווען דער וועגענס געקרטעגטער העלד אכנר קאמט וויעדער אין ווינע היימאט צוריק, גראדע הייטע האסט דוא נאך מיר געשיקט, בערייעסט דוא פיעלייכט אונזערע פערשונעהרונג געגען איהם? מיינעט וועגען קאנסט דוא פאן אונזערעם בונד צוריק טרעטען ווען דוא ווילסט, אבער דאס נאך איך דיר ווירסט דוא מיך פערקראטען נא ווירסט דוא מיט מיר צונאמען פאלען.

איובל: האב נור קיינע אנגסט פריינד אנטיגנוס, איך בין נאך אימער דיא ועלבע דיא איך נאר, דאך צוגערסט וויל איך הערען וועלכען פלאן דוא האסט געגען אכנר אונד אב דוא ביזט ויכער דאס דיענער פלאן ווירד איהם פערדערבען.

אנטיגנוס: פערטיג איזט דער ברענשטאף דיא גרעסע דיענעס העלדען צו צערשטערען אונד נור איין קליינער פונקע איזט גענוג איהם צו ענטצינדען.

איובל: לאס הערען!

אנטיגנוס: מיין דיענער הנוף בעווימאט איינע וואונדערבארע פעהיגקייט פערשיעדענע האנדשריפטען קונסטפאל נאך צו אהמען, נא האבע איך דיין מאנס ברעפע וועקע דוא אין מינע הענדע איבערגעגעבען

האָסט זא קונסטרייך אונד געשיקט מיט פאלישע בוכשטאבען דורך-
וועבט דאס ער געפאנגען בלייבט אין ווינעס אייגענען געטן. ווינע
בריעפע צו דיר וויא ווא געטצט לויטען קלאנגען איהם אן אלס
פעררעטער אן דעם קעניג אונד פאטערלאנד, נון איזבל ביזט דוא
מיט דיענען פלאן איינפערשטאנדען?

איזבר : יא וויר זינד אייניג, אפגוואהל דיא אורנאכע דיא אונו דאצו טרייבט
איזט פערשיעדען, דיך טרייבט דאצו דער נייד איבער אבנערס גרעסע
איך אבער אטהמע ראכע... הערע אונד דאן אונטהיילע איבער איינע
פרויא וועלכע ויך גענען איהרען אייגענען מאן פערשוואהרען האט,
3 יאהרע נאך מינע האכצייט מיט אבנר האט אונו גאט מיט דעם
ערשטען קינד געענעט עס וואר איין וואונדער-שעהער קנאפע,
אין איינעם אבענד בין איך מיט מינעם געליעבטען זאהן אן מיינער
ברוסט אין איין טיעפען שלאף פערזינקען, אלס איך ערשט אס
אנדערען מארגען ערנאכע וואר מיין קינד פערשווינדען, אויף מיין
פראגע האט מיר מיין דיענער ענטדעקט אז מיין קינד איזט וועהרענד
דיא נאכט פלעטצל'יך געשטארבען אונד אויף אבנערס בעפעהל האט
ער דיא לייכע שנעל פאן מיינער ברוסט ענטפערענט נאך בעפאר
איך האפע ערנאכט. פאר 2 יאהרען וויא דוא ווייסט האט אבנר מיט
ווינער ארמע וויעדער אין קריעג געצויגען, אין איין קורצע צייט
האפע איך פאן מיין מאן איינען בריעה ערהאלטען אין וועלכעם ער
מיר שרייבט דאס, ווייל ער ווייסט ניכט אב ער ווירד פאן דיא
בלויטיגע שלאכטען לעבענדיג נאך הויזע קאמען זא מוס ער מיר
איינע גראסע זינדע געשטעהען.

אנטיגנוס : איינע גראסע זינדע זא ?

איזבר : אונזער זאהן שרייבט ער מיר, אונזער ערשטעס קינד פאר 18 יאהר
איזט ניכט אן מיינער ברוסט געשטארבען וויא מען האט מיר
דאמאלס געואנט זאנדערן ער, דער פאטער האט איהם אויס מינעם
בעט געשטאהלען אונד איהם טעמען לאסען.

אנטיגנוס : דער אייגענער פאטער ויין קינד ערמארדעט ? וויא שרעקליך !
אבער ווארום ?

איזבר : דורך איין טרוים.

אנטיגנוס: דורך איין טרוים?

איזבר: אלס וויר נאך קינדערלאז נארען שרייבט ער מיר ווייטער דא וואוירדע ער פאן איין פירקטערליכען טרוים געמארטערט איינע נאכט נאך דער אנדערע, דיא קליגע געלעהרטע וועלכע ער האט אנגעפראגט האבען איהם גערייטעט דאס איהם ווירד איין ואהן, וועלכער ווירד צונאמען מיט דיא ווילדע היידען קעמפפען געגען אוינער הייליג פאטערלאנד, געבארען ווערדען, זאגאר געגען ווין אייגענעם פאטער ווירד דיענער ואהן ווין שווערד ערהעבען אוינד שפעטער וויא איך ווירקליך איינען ואהן געבארען האבע, האט ער ויך מיט שרעקען עראינערט אן יענע פורקטבארע פראפעציהונג, דאמאלס נאר ווין ענטשלוס פעסט ליעבער זא איין קינד צו פערלירען אלס איינען שענדליכען פערברעכער צו ערציעהען, מיר האט ער שרייבט ער מיר מיט שלאף געטראנק פעטייבט אוינד וועהרענד דער נאכט האט ער דאס קינד אויס מיינע ארמע ענטריסען אוינד עס איינעם פאן אוינערע טרייע דיענער איבערגעגעבן וועלכער האט עס אוינגעבראכט.

אנטיגנוס: וויא שרעקליך, וויא אוינעהערט! דוא האסט פאלקאמען רעכט איהם צו פערצאכטען.

איזבר: וואס איך האבע געפיהלט וועהרענד איך האבע דיענען פריער געלענען דאס קענט איהר מענער ניכט עמפפינדען נור איינע מוטער, נאר דיא קען מיינען שמערץ פגרייפען.

אנטיגנוס: ארמע מוטער, פערדינענסווערטע מוטער! (טראמפעטען שאלל)

איזבר: דאס פאלק יובעלט איהם ענטגעגען, אבער אוינער דיענען יובעל-געשרייא הערע איך אויך מיין קינדס נאמער געשרייא, זא פרייע דייך אביר! פרייע דייך נאך הייטע, דען שאן מארגען איזט דייין גליק צושטערט, דייין גלאזן פערלאשען, דייין נאמען פערניכטעט, מארגען וויל איך צו דיינער לוקט וויא אויך צו דיינעם לעבען מאכען איינע ענדע. (אב)

אנטיגנוס: ח ח ח זא זא איין ווייב איזט... עפען נור א ווייב, אין איהרע אויגען איזט אביר איין מערדער, דיא אורנאכע דיא איהם

דאצו געטריעבן האט וויל ווא ניקט וויסען, דעסמא בעסער פיר
מיר, נון אבנר ענדליך האט דיינע שטונדע געשלאגען אונד אן דיינע
שטעלע קאמע איד.

(אויסטריוס חנוך)

חנוך : (קלאפט איהם אין שילטער) אונ איד ? וויא בין איד ?

אנטיגנוס : דוא ביזט עם חנוך ?

חנוך : איד בין עם חנוך ! דער אומגליקליכער חנוך, דער פערליעבטער
חנוך !

אנטיגנוס : האסט מיר עטוואס צו זאגען ?

חנוך : גענוים !

אנטיגנוס : וואס ?

חנוך : איד בין אומגליקליך ! איד בין פערליעבט !

אנטיגנוס : דאס האב איד שאן פאן דיר געהערט 100 מאל.

חנוך : נאך איין מאל הערע עם וועט עם זיין 100 מיט איין מאל וועסט

דוא עם נישט מעהר פערגעסען, געדענקסט דוא ווען דוא האסט
מיר געזעבן דעם גענעראל אבנר'ס ברעפע איד זאל וויא פעלשען...

אנטיגנוס : שטיל.

חנוך : שש... איד ווייס, איד ווייס... סאז א סוד... שש... געדענקסט

דוא ווען דוא האסט מיר געהייסען נאך מאכען ניין האנדשריפט אונ

האסט מיר געהייסען שרייבען.....

אנטיגנוס : שטיל.

חנוך : דוא ווייסט שוין וואס דוא האסט מיר געהייסען דארט אריין

שרייבען, געדענקסט דוא וויא דוא האסט מיר געזאגט געבען געלד

האב איד געזאגט איד וויל נישט קיין געלד נאר א קלייניגקייט, האסט

דוא געזאגט ווי פאר א קלייניגקייט ? האב איד געזאגט איד בין

פערליעבט אין דער שענער שלומית דעם גענעראל אבנר'ס טאכטער

אונ וויל ווא פאר א ווייב, קענסט דוא מיר אויספיהרען דעם שידוך

וועל איד דיר שרייבען דיא ברעף, האסט דוא געזעבן א שמייעל,

האב איד געזעבן א זיץ, האסט דוא אויסגעשאסען איין געלעכטער,

האב איד אויסגעשאסען א געוויין, האסט דוא געזאגט דומער יונגע

האב איד געזאגט לעבער הערר, האסט דוא געזאגט שרייב, האב

איך גענאנט נוא, האסט דוא גענאנט נוא נוא, האב איך גענאנט וואס
 נוא נוא, האסט דוא גענאנט עס וועט שוין ויין רעכט שרייב, האב
 איך געשריעפֿען. אונ איך ווארט פֿון איין טאג אויף דעם אנדערען אז
 עס זאל שוין ווערען רעכט, אונ איך ווארט אונ ווארט אונ ווארט אונ
 עס הייבט זיך ניט אן אונ עס לאזט זיך ניט אויס. (שרייבט מיט דער פֿעדער
 אין דער לופט).

אנטיגנוס: (אמאט) דער עוועל האט זיך דאס גאנץ ערנסט אין קאפֿף
 אריין געענטזט, נון פאר דער האנד מוס איך איהם נאך אין מיינע
 הענדע האלטען, שפעטער ווערדע איך שאן וויסען וויא איהם אונ-
 טערליך צו מאכען, (לויט) חנוך!

חנוך: הא?

אנטיגנוס: זא פיעל זאלסט דוא דאך וועניגסטענס פֿערשטעהען דאס זא
 לאזע אבנר איזט זא גראס דארפסט דוא דאראן גאר ניקט דענקען.

חנוך: אומגליקליכער חנוך!

אנטיגנוס: אבער יענע געוויסע ברעפע?

חנוך: הָמָּ... הָמָּ... ש... נוא נוא נויטער.

אנטיגנוס: יענע ברעפע ווערדען אבגירן פֿאן דער וועלט וועקשאפען.

חנוך: (וויזט) ברור דין אמת.

אנטיגנוס: אונד דאן איזט גאר קיין צווייפעל דאס איך פֿעקאמע ווינע
 פֿאסטען.

חנוך: אונ איך ויין טאכטער! אוי אבער ווען? טייערער לעבער גאלדענער
 הערר ווען?

אנטיגנוס: צום טייפעל! וויא דאך ניקט זא אונגעדולדיג.

חנוך: (וויינענד) וואס בין איך שולדיג אז עס האט מיר צוגעטרעטען, איך

האב שוין קיין פֿח ניט לענגער צו ווארטען, קומט אויף דער נאכט

קען איך ניט שלאפען, קומט אין דער פֿריה קען איך ניט אויפשטעהען,

קומט בייא טאג קען איך ניט עסען, קומט אויף דער נאכט קען איך

וועדער נישט שלאפען, קומט אין דער פֿריה קען איך וועדער נישט

אויפשטעהען, קומט בייא טאג...

אנטיגנוס: (אונגעדולדיג) גענוג.

הנוך : קען איך וויעדער ניט עסען, קומט אויף דער נאכט קען איך וויעדער
נישט שלאפען, קומט אין דער פריה...

אנטיגנוס : גאט אים הימל איך ווערדע פערריקט, הער אויף.
הנוך : קען איך וויעדער נישט אויפשטענען, קומט ביא טאג...

אנטיגנוס : אה וועה! (פערשטאפט זיך דיא אהרען לויפט אב)

הנוך : קען איך וויעדער ניט עסען, קומט אויף דער נאכט... (I. Ritt.) וואהין
איזט ער הינגעקומען? ... נוא דוא וועסט מיינע פטור נישט ווערען,
איך וועל דיך אזוי לאנג נידען ביז איך וועל פון דיר ארויס נידען
מיין געליעבטע שלומית, קוים אבער נישט, קוים בעקום איך נישט
אבנר'ס טאכטער, בעקומסט דוא נישט אבנר'ס שטעלע, חנוך
ווייסט וואס ער האט צו טהון, חנוך קען פעלשען בריער, חנוך קען
אבער אויך זאגען דעם אמת, וועסט דוא נישט האלטען דיין ווארט
וועל איך נישט האלטען מיין מויל, איך זאג אויס פון חדר. (II. Ritt.)

I.

חנוך ווייסט אונ קען אלדינג
פערשטעקט א יעדען אויף דעם ווינק
מיט דעם הענטעלע לייכט אונ גרינג
אונ מיט דעם פיסעלע שנעל אונ פלינג
דארף איך שרייב איך מיט מיין פעדער ריטשו
פאטשי, טיטשי, טאטשי, שראם, באם, באם
דארף איך זאג אויס פון חדר אז ריטשו
פאטשי, טיטשי, טאטשי, שראם, באם, באם.

II.

א בלה געפינען אוי האב איך
אזוי בעריהקט זיך איינער פאר מיר
א פנים האט זיא אזוי וויא א רוח
אבער געלד בעקום איך א סך פון איהר
בעקומען האט ער דאס ווייסט ניט א יעדער ריטשו
פאטשי, טיטשי, טאטשי, שראם, באם, באם
זאל איך אויסזאגען פון דעם חדר אז ריטשו
פאטשי, טיטשי, טאטשי, שראם, באם, באם.

III.

איינער קומט צו זיין פריינד אין שטוב
און טרעפט זיין פרויא גאנץ איינע אליין
ער זאגט איהר ער האט זיא ליעב
דרויף קומט אן דער מאן צו געהן
אוי האט ער געהאפט פסדר ריטשו
פאטשי, מיטשי, טאטשי, שראם, פאם, פאם
א יונגעלע זאגט ניט אויס פון חדר אז ריטשו
פאטשי, מיטשי, טאטשי, שראם, פאם, פאם.

IV.

איין אלטער מאן האט חתונה גאר
מיט א מיידעקע יונג און שען
נאך דער חתונה קוים א יאהר
קלאגט דער אלטער מיט געוויין
פון מיין געלד בין איך גרינג וויא א פעדער ריטשו
פאטשי, מיטשי, טאטשי, שראם, פאם, פאם
און מיין ווייב האט מיר אויסגעזאגט פונ'ם חדר אז ריטשו
פאטשי, מיטשי, טאטשי, שראם, פאם, פאם.

(טאנץ, אב)

פֿערנאָדדונג

(איין פֿרייער פֿלאטין דעקאריט מיט פֿאהנען אונד בלומען, אים הינטער-
גרונד וואססער, לינקס איין טראָן, אויפֿטריט סאלראטען, תלמי פֿאזשען).

תלמי : וויא ווילקאמען גראסער ויעגער
וויא ווילקאמען גראסער קריעגער
(קאָהר בים) { עמפֿאנגט מיט עהרע דעם גראסען העלד
פֿערהימט אַזוט ער יעטצט אויף דער גאנצער וועלט
דיינע פֿריינד דיינע פֿריינד
טאדט אונד פֿערדערבען אלע דיינע פֿיינד (טאנץ)

(חנוך אונד טענצער זינגען אונד טאנצען, אויפֿטריט אבנר פון קוליססען)

אבנר : ויעסע היימאט וויא מיר ווילקאמען
אויף דיינע מויערען בין איך וויעדער צוריק
וויא געגריסט טהייער פאטערלאנד
דיינען באדען פֿעטערט איך באלד באלד וויעדער צוריק.
(ערשיינט אויף איין דעקאריטעס שיף כהנים לויס).

קאָהר : עס לעבע דער העלד וויא ווילקאמען
ווילקאמען וויא מיט גדיק
הייל דיר גראסער הערשער אונד גראסער ויעגער
וויא ווילקאמען אין דיינער היימאט צוריק
ווינואט גראסער העלד הייל הייל הייל.

אבנר : (קניעט פאר קעניג לעגט פאר איהם דיא לאַרבערקענצע) מיין הערר אינד קעניג
דינען לאַרבער קראנע דיא שעהנסטע ציערדע איינעם קריעגערס,
נאכדעם ויא קוים מינען קאפף פֿערהימט האט, לעגע איך מיט
עהרפֿורכט וויעדער צו פֿיעסען דיר, דעם ויא אליין געהערט, דען
נור דיא נאמען גאט, קעניג אונד פאטערלאנד האבען שטענדיג פֿאר
מינע אונגען געשוועבט אונד מיך געפֿיהרט צום ויעג, נור דינען
יונגלינגע מיין קעניג (וויא טרעטען פאר אונד קניען) אלע פֿירסטען קינדער

פֿאן אונזערע פֿערשיעדענע פֿינדע וועלכע האבען געגען מיך וויא העלדען געקעמפֿט אונד וועלכע איך האב ענדליך דאך פֿעווענט אונד געפֿאנגען מיטגעבראכט, דיעזע עמפֿעהלע איך דיינער גנאדע מיין גוטער קעניג, דען איך האבע ויא אויף דעם שלאכטפֿעלד אלס בראווע קינדער קענען געלערנט.

קעניג: מיין טאפֿפֿערער אונד טרייער אכט, וואס איך פֿאן דיר ער-ווארטעט האבע ווען איך האבע דיר צום פֿיהרער פֿאן אונזערע טרופֿפֿען בעשטימט, דאס האסט דוא ערפֿילט, דארום זאל דיעזע לארבער קראהנע וועלכע דוא האסט ענדליך פֿערדיענט וור דען קאפֿר דעם טייטש העלדען ציערען, (זעמט ויא אויף אבנר'ס קאפֿ) דאך בלאס מיט דיעזעם צייכען דער עהרע האט ויך מינע דאנק-בארקייט צו דיר נאך נכט געענדיגט, צופיעל בלוט האסט דוא פֿיר דיין פֿאטערלאנד פֿערגאסען, אבער דער קריעג איזט שאן יעמאט צו ענדע, יעמאט בעדארף איך שאן נכט מעהר דיינען שטארקען ארם! ניין! דיינען קלונען ראטה וועלכער זאל אונו אים פֿריעדען בעשימאען, דען בעדארף איך יעמאט, זא וייא פֿאן דיעזעם אויגענבליק אן מיין ערשטער ראטהגעבער.

אלע: האד!

קעניג: אונד נון דיעזע יונגלונגע וועלכע האבען דיין סימפאטיע געוואנען אונד האסט ויא מינער גנאדע עמפֿאחלען, דיא שענקע איך דיר אלס אייגענטהום, איהר שיקנאל קען איך קיינע פֿעסערע הענדע אנפֿער-טרויען אלס אין דיא דייניגע, יעמאט אבער מיין בראווער אכט איזט עס ענדליך צייט אויף אן דיין הייזליכעם גליק צו דענקען יעהע דיינע גאטטין אונד טאכטער ווארטען דיר צו בעגריסען.

(אויב, שלומית קומען עטוואס פֿריהער)

שלומית: (אויף ווין האלו פֿאלענד) פֿאטער! מיין הערצענס געליעבטער פֿאטער! וויא געזעהנט האב איך מיך נאך דיענען יעסען אויגענבליק. **אבנר:** טייערעם קינד... געליעבטעם ווייב, ערשט יעמאט ווייס איך מיין גליק צו שעמאען דיא איהר עס מיט מיר טהיילט, שלומית הערצענס קינד! אין וועלכער שעהנהייט ביזט דוא אין דיא פֿאאר יאהרע אויפגעבליהט! וואכענד אונד טריימענד האב איך נכט אויפ-

נעֶהֶרֶט פֿאַן דיר צו פֿאַנטאַזיערען אונד יעמאַצט זעה אײַך דײַך אײַן
דער ווירקליכקייט פֿאַר מיר שטעהען, איינע שטענע ליעבליכע בלוזע
מיט טרייער זעעלע דאַנקע אײַך דיר אײַזבל פֿיר דיינע זאַרגען וועגען
אונזער קינד, דאך אײַזבל וועלכער קומער שפּריקט פֿערבאַרגען אויס
דיינעם טרויעריגען בליק? ביזט דוא קראַנק? אָדער האט איין אונגליק
אין אונזערעם הויזע פֿאַסירט?

אײַזבל: מײַך דריקט דיינע קראַנקהייט, אײַך אין אונזערעם הויזע האט
קיין אונגליק פֿאַסירט.

אבנר: דאך!

אײַזבל: וויא נאָנץ רוהיג, לאס דײַך נור ניקט שטערען.

אבנר: (אפֿארט) שיינט עס מיר נור? נון מיינע ליעבען, בעפֿאַר אײַך
פֿירֶהֶרט מײַך אין אונזערעם הויזע צוריק לאַסט מײַך נור נאָך איינע
זאָכע בעזאָרגען, (צו דיא ונגלינגע) קינדער! אַלס קריענעס געפֿאַנגענע
האב אײַך אייך אויס ווייטע לענדער היערהער געבראַכט, דער גוטער
קעניג האט אײַך מיר צום געשענק געמאַכט, זא פֿין אײַך אייער
געביעטער אונד אייגענטימער, נון האָב אײַך איין רעכט צו טהון מיט
אײַך וואס אײַך וויל, זא הערט וועלכען געברויך אײַך מאַכע יעמאַצט
פֿאַן מיינעם רעכט, אײַך ערקלעהרע אײַך אַלע פֿרייא!

אלע: (קניען אויסער תלמי) עדלער אבנר!

אבנר: געהט אײַך יעדער נאָך ויינע היימאט צוריק, אונד זא וויא אײַך
האָבט ביז יעמאַצט געגען אונז געקעמפֿט אַלס פֿיינדע זא זאָלט אײַך
פֿאַן נון אן פֿיר אונז קעמפֿען אַלס פֿריינדע.

אלע: וויר שוועהרען! (שטעהען אויף)

אבנר: (צו תלמי) תלמי דוא דאַנקסט מיר ניקט זא וויא דיינע קאמפֿראדען?
אײַך האב אײַך אַלע דיא פֿרייהייט געשענקט, ביזט דוא דען מיט
דיעזעם אונזאָפֿריעדען?

תלמי: פֿיר דיין עדלעם הערץ גענעראל בלייב אײַך דיר עוויג דאַנקבאַר,
דאך אײַך מוס עס בעקענען, וויט וויר האָבען אונז אויף דעם שלאַכט-
פֿעלד געגענגעט אונד מיינע שאַרפֿע קלינגע האט שיער דיין הערץ
דורכבאַהרט אונד דוא האַסט מײַך דאך בעזעננט אונד געפֿאַנגען
גענאָמען, וויט דאמאָלס האט דיין אַנגליק מיט ליעבע אונד עהר-

פֿורקט מיין הערץ ערפֿילט אונד אלס קנעכט אין דיינעם הויזע
ווערדע איך מיך גליקליכער שעמפֿען אלס פֿרייא אונד פֿאן דיר
געשיעדען.

אבנר : גוט בלייבע אין מיינעם הויז, אפֿער נישט אלס קנעכט זאנדערן
אלס מיין זאך. (תלמי קישט זיין האנד, שלוכצט שטיל) אויף דעם שלאכט-
פֿעלד האב איך דיין העלדענמוטה אונד דען פֿאלען ווערט דיינער
שענער זעעלע קענען געלערנט, איך ליעבע זאלכע הערצען וויא דאס
דייניגע, (פֿיהרט איהם צו איזבל) איזבל מיין געליעבטעם ווייב, פֿאסט
מיט אלען גוטען האט אונז נאט געווענעט אויסער (זיפט) מיט איינעם
זאך, זעהע הער, דיעזער ענדלער יונגלינג גלויבע עס מיר ער איז
ווערט אונז דען פֿערלארענען זאך צו ערשעמפֿען.

איזבל : ניין! מיינען פֿערלארענען זאך קאן מיר קיין פֿרעמדער ערשעמפֿען.
שלומית : (ביטער) מוטער!

איזבל : לאס מיך טאכטער, העטעסט דוא געוואוסט נאס אין מיינעם
הערצען פֿארגעהט.

שלומית : געליעבטער פֿאטער! וויא נישט טרויריג, איך ווערדע מיך
בעמידען פֿיר דיעזען יונגלינג איך דיא מוטער צו געווינען! תלמי
וויינע נישט, האט מיין פֿאטער דיך ווירדיג געפינדען דיר איין פֿאטער
צו זיין, זא וויל איך איך דיר איינע שוועסטער זיין. (תלמי קניעט קישט
איהר האנד).

קעניג : (וועלכער האט ביז יעצט שטיל געשטראכען מיט אנטויגנס) קעניג איך וויל
ניכטס מעהר דאפֿאן הערען, (שטעהט אויף) בעגריעסעמ אלע דעם
טאפֿערען אבנר אלס מיינען ערשטען מיניסטער!

אלע : הייד!

קעניג : אויף מיין טאפֿערער קריעגער אויף צום פֿעסט
איין פֿיערטאג איזט הייטע איהר זייט אלע מיינע געסט
צו עהרע פֿאן אונזערעם העלדען
רעטער פֿאן אונזער פֿאטערלאנד
מיין טרייער פֿריינד אונד פֿרודער
דוא ביזט אונד בלייבסט מיין רעכטע האנד.

קאהר : ווינאט ווינאט ווינאט !

פֿעגריעסעט מיט יובעל אונזער גראסען הערשער

שלומית : הייל דיר גראסער קריענער

איך ביינע מיך פאר דינעם טראהנע

אונד מיין פאטער דוא גראסער ויענער

האסט פערדיענט מיט רעכט דיא לארבער קראהנע.

קאהר : פֿעגריעסעט מיט יובעל אונזער גראסען הערשער

שלומית : הייל דיר גראסער הערשער א. ו. וו.

קאהר : פֿעגריעסעט מיט יובעל אונזער גראסען הערשער

שלומית : גאט אים הימל האט איך ביידע

מיט גראסעם גליק צונאמען געפיהרט

גליקליך איזט דאס פאטערלאנד

פון זאלקע מענער ווירד עס רעגערט

יא יא יא !

קאהר : האסט פערדיענט מיט רעכט דיא לארבער קראהנע

שלומית : יא יא יא האסט פערדיענט מיט רעכט דיא לארבער קראהנע

קאהר : פֿעגריעסעט מיט יובעל אונזער גראסען הערשער

פֿעגריעסעט מיט יובעל דעם קעניגס רעכטע האנד

אבנר : הייל דיר דוא גראסער הער

איך ביינע מיך פאר דינעם טראהן

יא מינע פפליכט האב איך ערפילט

יא דאס אליין איזט שאן מיין לאהן

יא טרייא בלייב איך מינעם קעניג

ביז אין מיין לעמאטען אויגענבליק

נאר דיר אליין געהערט דער ויענ

יא נאר דער ויענ.

שלומית תלמי קאהר :

מיט גראסעם גליק

צונאמען געפיהרט

איך גליקליך איזט דאס פאטערלאנד

פון זאלקע מענער ווירד רעגערט

אבנר :

הייל דיר דוא גראסער הער

איך ביינע מיך פאר דיין טראהן

יא מינע פפליכט

האב איך ערפילט

אך נאט אין הימל האט אייך ביידע	יא דאס אליין איזט שאן מיין לאהן
יא מיט גליק צוזאמען געפיהרט	יא טרייא בלייב איך
בעגריעסעט יעמאט מיט יופעל	מיינעם קעניג
נון בעגריעסעט יעמאט מיט יופעל	ביז אין מיין לעמאטען אויגענבלק
נון בעגריעסעט	נור דיר אליין
הידר.	נעהערט דער ויעג.

קעניג : נון אויף צום פעסט

איין פייערטאג איזט הייטע

אלע מיינע געסט

איין פייערטאג זאל הייטע ויין

דיעזער רעטער פאן דעם פאטערלאנד

בעגריעסעט איהם דעם גראסען העלד

בעגריעסעט אלע אנדער גראסען העלדען

דיעזען רעטער פאן דעם פאטערלאנד

נון אויף צום פעסט

איין פייערטאג זאל הייטע ויין.

(דער גאנצער אסאמבעל זינגט ביז צו ענדע, פייער בעלויכטונג ביז שלום אקט.)

(פ א ר א נ ג.)

(ענדע דעם ערסטען אקטעס.)

II. אַקט

(צימער בייא אבנר, אויפֿטריט תלמי)

תלמי : מיינע היימאט מיינע היימאט אונד מיינ פאטערלאנד
(ביס) { געבליעבען מיר ביזט דוא גאנץ אונגעקאנט
אך ! איינמאל בין איך אויף דער ווייטער וועלט
איין פינדלינג בין איך אויף דעם פֿרייען פֿעלד
פאטער אונד מוטער האבען מיר פֿערלאסען
אלס קינד ניע געוועהען ניע ערפֿאהרען ווער אונד ווא ווא וינד
מיינע היימאט מיינע היימאט אונד פאטערלאנד
געבליעבען מיר ביזט דוא גאנץ אונגעקאנט
דאך ווייט איך בין געקאממען היערהער ניין ניין איינמאל
פיהל איך מיר נישט מעהר
דאס הויז וואהין איך ווערפֿע נור איין בליק
איזט מיר זא לייעב זא לייעב זא וועס
דיעזעס הויז וואהין איך ווערפֿע מיינ בליק
געפונדען האב איך היער מיינ גליק.

(אויפֿטריט שלומית)

שלומית : (ערשראקען) תלמי מיינען פאטער האב איך פֿריהער אין דיינעם
צימער געוועהען, ווא איזט ער יעטצט ?
תלמי : ער האט קוים אנגעפאנגען מיט מיר צו רעדען דא איזט איין פאטע
נאך איהם געקאממען דאס ער זאל זאפארט פאר דעם קעניג ערשיינען.
אבער ווארום ביזט דוא דען זא ערשראקען ?
שלומית : ווארום ? איך ווייס עס זעלבער נישט אונד דאך ציטערט מיינ
הערץ, דיא לעבע אונד דאנקבארקייט דעם קעניגס צו מיינ פאטער,
דיא גראסע עהרע דיא דאס פאלק איהם געסטערן צוגעטהיילט האט,
ערפילטע שאן מאכע ברוסט מיט האם אונד נייד געגען איהם, אך
פאטער ! דוא האסט פינדע אפער דיא וינד שטיל אין געהיים ווירסט

דוא דען אויף זאלכע פיינדע בעוועגען קענען? דוא וועלכער ביזט נור
געוואהנט אויף איין אפענעם שלאכטפעלד געזען אפענע פיינדע צו
קעמפפן?

תלמי: ליענט דען גענען אבינר איינע קלאגע פאר?
שלומית: וויא אויף האב געהערט האט דער קעניג צוואמען גערופען דיא
סנהדרין וועגען איהם.

תלמי: אפער דער אבינר וועלכער האט געמאכט איינע וועלט פאר זיך
ציטערען, פאר וועהם דארף ער ציטערען?

שלומית: דוא פראנקט פאר וועהם? הערע מיר האט מאן אין מיינער
קינד הייט ערצעהלט פאן אינעם גראסען העלדען וועלכער האט
איינמאל איינען לינדען וואורם ערשלאגען, נאך דיעזער גראסער
העלדענשאט האט ער זיך אויף דעם גראז געלעגט אויסרוהען, דא
איזט אנגעמערקט איינע קליינע העסליכע שמוציגע שפיגע געקאמען
אונד מיט איהר גיפטונגען שטאך האט זי דיעזען וועלט פעריהמטען
העלדען געטעטעט... פאר וועהם פראנקט דוא מיין פאטער דארף
ציטערען? פאר זא איינעם פיינד וועלכער טראגט קיינע נאפען אין
דער האנד, זאנדערן גיפט אויף זיינער צונגע, זא וויא ענע שמוציגע
שפיגע.

תלמי: האט אבינר דען זאלכע פיינדע?
שלומית: ליידער! אפער נואם מיך אם מיינסטען שרעקט?
תלמי: נואם?

שלומית: מיינע מוטער.

תלמי: זיינע אייגענע פרויא?

שלומית: זייט איינער צייט איזט זי גאנץ אומגעוואנדעלט, מיין פאטערס
ערנסטער פיינד איזט יעמאט איהר בעסטער פריינד, זייא רעדען אין
געהיים, זינען אונד האנדלען, עס איזט געווען קיין גוטעם, אונד הייטע
אם פרייזמארגען איזט זי פארטגעגאנגען גאנץ אליין, אויף האב
נאכגעפארשט אונד צו מיינעם שרעקען האב אויף ערפאהרען דאס
זי איזט וועג אין קעניגס פאלאטן אונד ביז יעמאט איזט זי נאך
גיכט צוריק געקאמען... דוא נאכסט מיך שטוינענד אן, גיכט

וואָהר דאס איין זאלקעס געהיימניס האב איך דיר איינעם פֿרעמדען
ענטדעקט?

תלמי: שלומית בין איך דיר איין פֿרעמדער?

שרומית: ניין ניין תלמי, דא וועקסט דאך דאס איך האבע דיר מיין
הערץ געעפענט גראדע וויא פֿאר איינעם פֿרוידער.

תלמי: אונד אלס זאלקען ווירקסט דא מיך אויף קענען דיר איין פֿרוידער
אונד דיינעם פאטער איין טרייער זאקן, אייער שיקנאל זאל אויף

דאס מיינע ויין. (I. Ritt.)

שלומית: ערשט פֿאר קורצען האסט דא גענען אונזער לאנד געקעמפֿסט
אלס איין שקלאונע האט דך מיין פאטער היערהער געבראכט אונד
דאך איך קען עס נישט פֿערפֿערנען, מיר זאגט דאס הארץ דאס וויר
ביידע זינד דיא איינציגע זעעלען וועלכע הענגען אן אבגריין טרייא
אונד פֿעסט, זאגע תלמי ווען מיין פאטער זאל בעהיטע גאט פֿאן איין
אונגליק געטראפען ווערדען ווילסט דא מיט מיר צוזאמען אלעס פֿיר
איהם טהון, יעדעס אונגליק מיט איהם טראגען?

תלמי: (קניענד מיט בעגייסטערונג) הערע מיינען הייליגען שוואַהר, נישט נור
דולדען וויל איך מיט אביר יעדעס אונגליק, איך וויל נאך מעהר, איך
וויל איהם רעכען, איך וויל פֿיר איהם שטערפֿען. (II. Ritt. Nr. 7 Duett.)

ביידע: פֿעראיינט בלייבען וויר

(ביס) { איין טרייע שוועסטער בלייב איך דיר
וויר טהיילען לייד - וויר טהיילען פֿרייד
מיט אונזערעם פאטער נא אונזער לעבען לאנג
נון האפען וויר צום ליבען גאט
נא אונזער שומץ איזט ער אין דער גרעסטער גאטה.

תלמי: הערע גאט מיינעם שוואַהר אין דיעזער שטונדע

הערע גאט מיינעם שוואַהר צו דיעזעם בונד
איין טרייער זאקן מיין לעבען לאנג
דעם טרייען העלד נאר איהם אליין
טרייא בלייב איך אביר מיין לעבען לאנג
איך שווערע עס צו ניין.

שלומית : פאן מיינען טיעפסטען הערצען נעהם ראפיר איינען דאנקן

דיינע טרייע שוועסטער בלייב איך מיין גאנצעם לעבען לאנג

ביידע : גאט ווירד שיטצען אונזער לעבען פאטער

(ביי) { וויינע פיינד בעוועגען ווירד ער מיט וויינע קראכט

נין האפען וויר צום לעבען גאט

נא אונזער שומץ איזט ער אין דער גרעסטער נאטה

וויר אפפערען דאס לעבען דאס אבנר ואל לעבען

טרייא בלייבען דעם רעטער פאן אונזער לעב פאטערלאנד

עוויג טרייא

(ביידע אב)

פערוואנדלונג

(איין רייכער זאאל, אויפטריט סנהדרין, קעניג לינקס, אנטיגנוס רעכטס)

(II. Ritt. Nr. 8)

קעניג: { הימלישער ריכטער העלפֿע העלפֿע מיר
עפֿנע אונז דא אונזען דא וואהרהייט צו זעהן
אמת אמת נא נור אמת ואל דער משפט זיין
אמת אמת נאר ואל אונזער משפט זיין.

(קאהר בים)

קאהר: אמן אמן אמן.

קעניג: פיהרט פאר דען אנגעקלאגטען. (דיענער אב)

(אויפטריט אבנר פֿערבייגט זיך פֿאר קעניג אונד סנהדרין)

קעניג: אבנר אפֿטמאלס האסט דוא מיר דיינען וואונש אויסגעדריקט
דאס ווען יעמאנד ואל דיר איינמאל אין עטוואס פֿעשולדיגען ואל עס
ניכט אין געהיים געשעהען זאנדערן אפען פֿאר דא ריכטער אום דא
פֿעשולדיגונג צו פֿריפען אונד נאך געזעטץ צו ריכטען. נעמאלס
וואלטע איך גלויבען דאס זא איין טאג ווירד יעמאלס קאמען אפֿער
ליידער איזט דער טאג דאך ערשיענען. אבנר איינעם פֿורקטבארען
פֿערברעכענס ווירסט דוא אנגעקלאגט דארום האב איך דא סנהדרין
צוזאמען גערופֿען דאמיט דוא זאלסט דא קלאגע הערען אונד דיינע
אונזשולד בעווייזען. אדער ... דיינע שולד פֿעקענען.

אבנר: קלאגע ... שולד ... גאט איזט מיין צייגע דאס דיעזע פֿרעמדע
ווארשע הערע איך יעמאט צום ערסטען מאל אין מיינעם לעבען.

קעניג: אויך מיינע ברוסט וואר מיט שרעקען. אונד וועהמוט ערפֿילט.
געסטערן נאך האבען וויר דיר יובעלנד בעגריסט אלס דעם פֿאטער-
לאנדס רעטער. אונד שאן הייטע וואנט מאן דיר צו פֿעשולדיגען אלס
פֿעררעטער.

אבנר: (ערשראקען) פֿעררעטער?

קעניג: ביסט דוא עס ניכט אבנר זא ווירד דיינע עהרע אויס דעם פֿייער

דיעזער פריפונג נאך היינער אונד שטראהלענדער ויך עררעכען
אונד דוא ווירקט פריי אונד דעם גאנצען לאנדע נאך העהער
שטעהען אלס געזעט, דארום מיינ אבנר פירקטע ניקטס.

אבנר: דאנקבאר פערעהרע איך דיא גנאדע מיינעם קעניגס, אבנר
וועלכער האט ניקט געפירקטעט דיא אונגעהליגע טרופען פאן
פערשיעדענע פיינדע דער פירקטעט אויך קיינע פערליימונג.
קעניג: זא ואל דאס געריכט פענינען, דער קלענער ואל שפרעכען.

אנטיגנוס: (עררעכט ויך) איך דער הויפטמאן אנטיוגנוס קלאגע דען גענעראל
אבנר זון אין פאלשטייט אונד האכפערראטה געגען קעניג אונד
פאטערלאנד, מיט דיא היידנישע פערקער דרויסען האט ער איינען
געהייסען בונד געשלאסען אום ויך וועלכער דארט איינען טראהן צו
גרינדען, אום דאן אן דער שפיטצע דער ווילדען היידען אינער היילי:
לאנד פלעמאלד צו איבערפאלען אונד אויס דעם קעניגס האנד דען
סטצעפטער צו ענטרייסען.

קעניג: האסט דוא געהערט אבנר?

אבנר: זא מיינ קעניג, איך האב געהערט דאך נאר ווארטע איינע לעערע
קלאגע, האסט דוא צו היינער אונפערשעממען פערליימונג אויך
פעניינע אויסגעראכט?

אנטיגנוס: (ריכט איינע ראללע ברויע אבנר) קענסט דוא דיעזע בריעפע?

אבנר: (נימט ווא, בליקט) געוויס, עס וינד מיינע בריעפע וועלכע איך האב
אן מיינע פרויא געשריעבען, אבער וויא קאמען דען דיעזע בריעפע
צו דיר? אונד וואס ווילסט דוא דאמיט פעניינען?

אנטיגנוס: ווערע דאס מעגליך דאס דוא האסט שאן פערנעסען דען
אינהאלט דער בריעפע? ביטע נאכמאלס דורך צו לענען וואס דוא
וועלכסט געשריעבען האסט אונד דאן זיינע ווען דוא קאנסט.
(אבנר לעזער ציטערט אונד וואנקט) בליקט אויך ויין געוויס, עהט ויין
שרעקען, לעזט איהר געזעט ניקט אויך ויינער שטירנע דאס
פערקעמנים ויינער שולד?

אבנר: איזט עס איין פלענדערק אויפגעשטענען אויס דעם אבגרונד? וואס
איך הער ערבליקע אונד לענע, דיא האנדשריפט ערקענע איך

אלס דיא מייניגע, אפער וואס היער געשריעבן שטעהט האבע איך
ניע געוואגט זאגאר צו דענקען נאך פיעל וועניגער צו שרייבען,
געעהרטע ריכטער, איהר אלע וויסעט דאס דיעזער אונזענש מיך
שאן ווייט וואהרען בעניידעט אונד ווקט אימער מיך צו פאנגען אין
איינ נעטין פאן פערליימדונג, קאן נאך יעמאנד צווייפלען דאס דיעזע
בריעפע וינד דורך איינען פערברעכערישען פלאן אין ווינע הענדע
געקאמען אונד ער האט נא פערפעלשט?

אנטיגנוס: פערפעלשט! (ווינקט צום פאנע העראב) פאלד ערשיינט נאך איין
קלענער געגען דוך, זא איין קלענער וועלכען ניקט דער קעניג, ניקט
דיא סנהדרין, ניקט דוא וועלכסט ווירד פערווערפען קעגען.

(אויסטרט איזבל)

אבנר: מיינע פרויא!

אנטיגנוס: ויעהע, הערע, אונד פערשטומע.

קעניג: איזבל דוא היער, וואס איזט דיין פערלאנגען?

איזבל: איך ערשיינע פאר דעם גראהן מיינעם קעניגס אהנע פורכט
פאר מענטשען אורטהייל, אום צו פערקנידען דיא וואהרהייט.

אבנר: דיא וואהרהייט? דאנק פיר דיעזעס ווארט געלעבטע פרויא,
וואהרהייט נור זאל אויס דינעם מונדע קאמען, אונד דיא ווירד פיר
מיך צייגען, ויעהע איזבל יענער דארט וויא דוא ווייסט איזט שאן ווייט לאנגע
מיין ביטערסטער פיינד אונד האט דיעזע בריעפע פארנעציגט, אפער
ניקט פינדען ווירכט דוא דארין דיא אונטוילדיגע פאטען פאן מיינער
ליעפע צו דיר, דיעזע בריעפע שפרעכען פאן פערראטה אונד
בעטראג געגען קעניג אונד פאטערלאנד, נון זאגע עס פאר דעם קעניג
אונד דיא סנהדרין האפע איך דיעזע בריעפע זא וויא נא וינד אן דוך
געשריעבן?

איזבל: (מיט וויטהענדע בליקען) נא! (אלע ערשאקען) אונזערפעלשט וינד
דיעזע בריעפע, זא וויא נא יעמאנט לויטען זא האסט דוא זא מיר
געשיקט.

אנטיגנוס: הערט איהר דאס געעהרטע ריכטער?

אבנר: ווייב! ענטווייהע ניקט דינע צונגע מיט זא אינעם פירכטערליכען
פערטראג, יעדער פעדערצוג אין דיעזעס בריעפע אטהמעט ווילדען

עֲהָרָנִיין, גְּרוֹזאַמֶען אונדאַנק, האַכפֿער־ראַמָה, עִמְפֿפֿע־הֶרוֹנִג! האַט
נֶעמאַלס מִיין צִיגֶנע זאָ וואָס אױסגֶעשפּראַכֶען? קֶענֶטע נֶעמאַלס מִינֶע
האַנד זאָ וואָס נִיעדער־שֶׁרִייבֶען? זאָ אַיִנבֿל, אײַך פֿעשֶׁנע־הֶרע דײַך
בִּיאָ דער טֶרִייע וועלכֶע דוא האַסט מיר אײַנֶסט פֿאַר גאַט נֶעשֶׁנאָה־רֶען!
רֶעדע וואַה־הֵיט.

אױבֿר: וואָס אײַך האַפֿע געוואַנט וויעדער־רופֿע אײַך נִכְט! האַכפֿער־ראַמָה,
עִמְפֿפֿע־הֶרוֹנִג, אונדאַנק האַפֿע אײַך אױס דײַנע פֿרֶיע־פֿע געלֶעען!

אבנֶר: נײַן נִכְט מַעגֶלִיך, טֵיעפֿעס דונקעל הַעלֶט מִינֶע וינֶע געפֿאַנגֶען,
בִּזֶט דוא עס אַיִנבֿל וועלכֶע אײַך הֶערע וועלכֶע אײַך זעהֶע? אָדער
בִּזֶט דוא אײַן טײפֿעל אױס דער אונטֶער־וועלֶט וועלכֶער האַט נור
אַנגענאַמֶען דיא געשטאַלט מִינֶער פֿרויא... ווייב! נִכְט בִּלָּאס מִיין
טאַדֶטעס אור־טהייל הַענֶנט אב פֿאַן דײַנער צונֶנע, אײַך דוא שטֶעקֶסט
נֶעמאַט אן דעם שײדֶע וועג צווישֶׁן הַעלֶע אונד הַימֶעל! אײַן דיענֶער
מִינוֹטע קאַנסט דוא דיר דור־ך אײַן אײַנציגֶעס וואַרט עֶרקויפֿען רֶעמוֹנֶג
אָדער עוויגֶע פֿער־דאַמֶנים, דאַרום אַיִנבֿל בִּיאָ דײַנער נֶעלֶע! רֶעדע
וואַה־הֵיט!

אױבֿר: וואַה־הֵיט האַסט דוא געהֶערט, אײַן דעם פֿער־בֶּרעכֶען אײַן וועלכֶעס
דוא בִּזֶט אַנגעקלאַגט, אײַן דעם בִּזֶט דוא אײַך שוֹדֶדיג.

אבנֶר: עֶרדֶע שְׁלִינג מײַך הֶערוֹנטֶער, לֶענט אײַך אױף אײַן שטויב־אײַהר
פֿעסטֶע ויִלֶען אונד פֿער־וועהֶעט אײַן ווילֶדען שטורֶם, דען וואָס נאָך
אײַזט פֿעסט, וואָס נאָך אײַזט ויכֶער ווען אײַנע פֿרויא פֿער־וואַנדֶעלט
נאָך 21 יאָהֶרע אײַהֶרע טֶרִייע אײַן פאַל־שֶׁהֵיט, וואַה־הֵיט אײַן ליעגֶע
אונד ליעפֿע אײַן האָס? טֶרעטֶע הֶערוֹים אױס דײַנע פּונֶען נאטור!
דען אונאַמֶיר־לִיך האַט דיענֶעס ווייב צע־שטֶערט דיא עֶהֶרע אונד
דאָס לעבֶען פֿאַן אײַהר אײַגענֶען מאַן, פֿער־נִכְטֶעט דאָס גלִיך פֿאַן
אײַהר אײַגען הויז! (וויינט) גְּרוֹזאַמֶעס ווייב, שְׁלאַנגֶע, וואָס האַט דיר
דײַן מאַן געטֶהאָן, וואָס האַט דײַך צו דיענֶע אונגֶעהֶערטֶע ליעגֶע
נֶעמֶרֶיעבֶען? אַנטוואַרטֶע, וואַרום שְׁווייגֶסט דוא?

אױבֿל: (אפֿאַרט) בִּלּוֹטִיגֶע שאַטֶען מִינֶעס קינדֶעס שטֶערקֶע מִינֶען מוֹטָה!

קעניג: אַיִנבֿל אײַך זעה דײַך ציטֶערֶען, בִּיאָ דעם עוויגֶען גאַט רֶעדֶי נור

וואהררייט, האט זיך דין מאן מיט עטוואס געגען דיר פערזינדיגט?
איזט דין צייגנים געגען איהם נישט איין ראכע פלאן?

איזבל: נישטס האט מיר מין מאן געטהאן דאס איך העטע אורזאכע
איהם צו צירגען. (I. Ritt.)

קעניג: אונד דיעזע פריעפע וויא זא קאמען זיא אין פערעמדער האנד?
איזבל: ווייל איך אליין האטע אנפאנגס נישט דען מוסה געהאט אדס
קענענערין געגען אייגענען מאן אויך צו טרעטען.

קעניג: איזבל! צום לעצטען מאל פראג איך דיר האסט דוא וואהררייט
געשפראכען?

איזבל: וואהררייט!

קעניג: בייא גאט! (II. Ritt. Melodrama)

איזבל: בייא.... גאט....

קעניג: פיהרט זיא וועק. (וואנקט זיא ווירד אבגעטיהרט)

אבר: (געפאסט) קעניג, ריכטער! שפריכט אויס דאס אורטהייל! פערדאמט
מיד אויך דאס צייגנים מיינער אייגענען פרויא, וועלכע האט איין בונד
געשלאסען מיט דיעזעם שורקען, דא גיבט מיר דען טאדט אב איהר
פערשטעהט איך פערדיענע איהם, איך פערבלייבע דער וואס איך
בין אימער געווען ביז צום לעצטען אויגענבליק. (אב)

קעניג: נון סנהדרין איהר האבט געהערט אונד געעעהען, פריפעט אלעס
גאנץ גענויא אונד בעפאר איהר אייער אורטהייל עפענטליך פער-
קונדעט שיקט עס מיר, וואס מיר אלס הערשער צו טהון געביהרט
דאס ווירד גאט מיר אינס הערץ לעגען. (אלע אב אויסער קעניג)

גראסער גאט! געבע דען סנהדרין איינען ריינען געדאנקען דאס
זיא אורטהיילען זאלען נאך רעכט!

(אויסטרט פאזשע מיט איין פאפיער)

פאזשע: מין הערר אונד קעניג!

קעניג: ברינגסט דוא דאס אורטהייל?

פאזשע: זא מין קעניג.

קעניג: זיין אינהאלט?

פאזשע: טאדט!

קעניג : טאדט? (ש' כצענד) טאדט!
פאזשע : ערפילט האבען דיא סנהדרין איהר הייליגעס אָמט אונד לענען
 יעמאָט דיענעס אורטהייל אין דיינע הענדע קעניג צור פאלציהונג.
 (גיכט עס איהר, לעס, טראַמפּעטען שאלל).

קעניג : וואס בעדייטעט דיענער לערם דרויסען?

(אויפטריוט אנטיגנוס)

אנטיגנוס : אה מיין הערר אונד קעניג, דיא נאכריכט דאס אבנר איזט
 צום טאדט פּעראורטהיילט האט ויף וויא איין שטורם איבער דיא
 גאנצע שטאדט פּערגרייטעט, אין הויפּען האט ויף דיא ארמעע
 צוזאמען מיט דעם פאלק פּערוואַמעלט פאר דיינעם פאלאסט אונד
 פּערכאנגען צוריק דען גענעראל אבנר.

קעניג : וואס איין אויפשטאנד?

אנטיגנוס : נא מיין קעניג איין אויפשטאנד פאן אונזערע אייגענע סאלדאטען
 פאן דיא יעניגע נאטירליך וועלכע וינד מיט אבנר'ן איינפערשטאנדען
 אין ויינע פלענע, דיא וואלען שאן יעמאָט פאלציהען דאס וואס
 אבנר האט געגען דיך בעשלאסען, נעמליך דיר דען קעניגליכען
 טראַהן צו ענטהייסען אונד ויף וועלכסט דארויף צו עמאָען, אבער
 פירכטע ניקט מיין ערהאבענער קעניג! פירכטע ניקט נאך האסט דוא
 מיך פיר איינע שטיממע מיך דיא איינציגע טרייע וועלע.

קעניג : אונד וואס איזט יעמאָט דיין ראטה, מיין איינציגע טרייע וועלע?
אנטיגנוס : אום דען אויפשטאנד שנעל צו אונזערדריקען געבט עס נור
 איין מיטעל, אין דיינע הענדע רוהעט יעמאָט דאס טאדעס אורטהייל
 דאס עס אין דיענען אויגענפליק שאן פאלציהען, דיא רעבעלען דא
 אונטען שרייען געב אונז צוריק אונזער אבנר, גוט, געב וויא צוריק
 אבנר'ן, אבער ניקט דען גאנצען אבנר'ן נאר ויינען קאפּף.

קעניג : (צום פאזשע) שנעל געה הינאויס צו דער עמפּעהרטען מעננע דיא
 רעדעלספיהרער פאן דיא רעבעלען ואלען זא פארט פאר מין
 ערשיינען, דער קעניג ווינשט מיט איהנען צו שפּרעכען. (פאזשע אב)

אנטיגנוס : אבער מיין ערהאבענער קעניג, אבנר'ס אנהענגער אין דיי
 פאלאסט? דיין טהייער לעבען אין ואלכער געפאהר?

קעניג : פלוטיגער ראטהגעבער, שוויגע!!! ויין קלענער ביזט דוא געווענע

צום טאדט איזט ער געמאכט פער אורטייל'לעך, וואס נאך ווילסט דוא?
ווארום ציטערסט דוא זא ווען אבנר נאך איינען מאג לעבט?
אנטיגנוס: מיין ערהאבענער קעניג, איך ציטערע נור פיר דיין לעבען!
פיר דיין טהייער לעבען!

קעניג: ציטערע נישט מייע איינציגע טרייע וועלע, ציטערע נישט, גענוג,
וואס איך צו טהון האבע ווייס איך ועלכסט, איך ברויך דייען
ראטה נישט.

(אויפטריט פאלק, סאלדאטען מיט פיקעס זעבעל, פריץ)

קעניג: ווייט איהר דיא רעדעלסזיגערער פאן דער עמפעהרטען מענגע?
נאנט וואס ווילט איהר?

פריץ: מיר ווילען שיטצען דעם מאן וועלכער איז בוי געמאכט אויף דיין
שווען גענוען, אבנר גיב אויף צוריק אונזער אבנר, (אלע שרייען קלאפען אבנר)
קעניג: זעהט! היער איזט זיין אורטייל, עס איזט זיין טאדעס אורטייל
אונד דאס ועלכע אורטייל ווירד אויף טרעפן יעדען פאן מייע
אונטערטאנען וועלכער ווירד זיינע פפליכט פערגעסען.

פריץ: אפער אבנר האט זיינע פפליכט פערגעסען? נאך מעהר וויא זיינע
פפליכט וואר האט ער געטהון, א וועלט א גאנצע וועלט האט ער
געווענט אונד זא דיר צו דייע פיס געלעגט, אונד זא איין מאן זאל
פאלען פאן דעם הענקערס האנד? אזוי געלאהנסט דוא דייע העלדען?
קעניג: דאס איזט דער לאהן פיר זיין שווערעס פערברעכען, ער איזט
איין פעררעטהער.

פריץ: אבנר איין פעררעטהער? (אויף אנטיגנוס) איז ער דער פיינער מענש?
קעניג, קעניג! נעם אויף אלע דייע סאלדאטען וועלכע זענען מיט איהם
צוזאמען אין פערשיעדענע שלאכטען געוועזען, לאז אויף אלע מארטערן,
רייס פאן אויף דיא גליעדער איינציגווייז, אונד זעה אויב עס וועט זיך
געפינען איין איינציגער פאן אויף וועלכער זאל דעם עהרליכען אונד
גוטען אבנר געשולדיגען אלס איין פעררעטהער.

קעניג: סאלדאטען! בירגער! אנטווארטעט, קענט איהר מיר אייער קעניג
אלס איין טיראן?

פריץ: זיין!

אלע: זיין זיין!

קעניג: האט געמאנד פאן אייך איין פערדאקט אויף איינען פאן אונזערע סנהדרין דאס ער האט פיר געלד פערקויפט געוויסען וואהרהייט אונד רעכט?

פריץ: ניין!

אלע: ניין ניין!

קעניג: אונד דיעזע גערעכטע מענער האבען אויך גלייך געליעבט מיט מיר אבנרין וויא דאס אייגענע לעבען, דאך געזעמט בלייבט געזעמט, זיינע שולד איזט געוויסען אונד מאן מוסטע איהם צום טאדטע פעראורטהיילען, איהר אבער גלויבט איהר דען מיך דאמיט צו שרעקען דאס איהר האט מיינען פאלאקט בעלאגערט אין ווילדען אויפרוהר? זעהט איך האבע אייך צו מיר רופען לאסען, איהר זייט אלע געוואפנט, איך אבער בין אהנע וואפען, איהר קענט מיך טעטען, דאך איך ווייכע נישט פאן דיעזער שטעלע, נון ענטשיידעט איהר זעלבסט, וואלט איהר אונזערע געזעמטע מיט פיעסען טרעטען? וואלט איהר אייער קעניג טעטען?

פריץ: ניין!

אלע: ניין ניין! (גרויסער געמורמעל)

פריץ: שווייגט! (אלעס בלייבט שטיל) מיין קעניג, דוא ביזט גוט זאל איך האבען אזא מזל, דיא סנהדרין זענען גערעכט, זאל איך האבען אזא יאהר! אבער אויך אבנר איז גוט אונ פרום אזוי זאלען מיר זיין מיינע קינדער וואס איך וועל האבען נאך דער חתונה מיט מילכה, דיא סנהדרין זענען דאך נישט מעהר וויא מענשען אונ קענען זיך אויך אמאל טועה זיין, דאך איז ער שוין פעראורטהיילט, דערפאר אבער ביזט דוא דאך איין גוטער הערשער, איין בארמהערציגער פאטער פיר דיא קינדער פון זיין לאנה, דאס וואס מיר האבען ערשט געפאדערט מיט מאכט דאס וואנען מיר געמאכט צו בעטען מיט געוויין, (צו אלע) ווארפט אלע אונזען אייערע וואפען, (עס געשיעהט) קניעט אלע זיעדער פאר אונזער ליעבען קעניג, (עס געשיעהט) גנאדע גוטער הערשער!

אלע: גנאדע גוטער הערשער, גנאדע פיר אבנר!

קעניג: וואס זעה איך? האבען מיינע גוטע ווארטע אייך וויעדער צור בבלויכט צוריק געבראכט? שטעהט אויף! (עס געשיעהט) הערט וואס

אייער קעניג אויף אייער ביטע אנטווארטעט! מראציגער איבערמוטה
אונד דראהונג העטע נור געפיהרט צום בלוט פערניעסען אונד אבנר'ס
לעבען ווערע דאמיט ניקט גערעטעט, ווען איהר אבער מיך ביטעט
נא אייער ביטע וויל איך גערנע ערפילען, (אלע האד) דאך נור ויינע
שטראפע קאן איך פערניכטען, אבער ניקט ויינע שולד! דארום
אנשטאט צו שטערבען וייל ער פאן דעם לאנדע פערבאנט פיר ויין
לעבען לאנג, דוא אנטויגנום ויין קלענער דוא ברינג איהם דיענע
נאכריכט אין ויין געפענגניס.

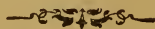
אנטיגנום: איך? אה קעניג!
קעניג: דוא זאלסט איהם פאן ויין קערקער בעפרייען אונד ער געהע
וואהין ער וויל, זארגע נור דאפיר דאס ער מיך ניעמעהר זעהן קאן.
אנטיגנום: מיין ערהאבענער קעניג! בעדענקע איינעם זאלבען פעררעטער
וויא אבנר שטענקסט דוא דאס לעבען? אויך אין דער פרעמד
ווירד ער ניקט ריהען ביז...

קעניג: גענוג! קיין ווארט ווייטער! צעררייסט! (צעררייסט דאס אורטהייל)
היער צעררייסען איזט דאס טאדטעס אורטהייל, אבנר לעבט אונד
איזט פרייא!

אלע: יחי המלך! הידד! (מען העכט אויף דעם קעניג מיט בעגייסטערונג אונד
געשרייען, אייניגע ווערען זיך אויף אנטיגנום).

(פ א ר ה א נ ג)

(ענדע דעם צווייטען אקטעס).

III. אַקט

(פֿאר אַבנר'ס הויז איינע שטראסע, אויפֿטריט חנוך מיט איין צימבעל)

(II. Ritt Nr. 10)

חנוך :

דינג דאנג דינגע דינגע מיין הערץ איז פֿעטריעכט
 דינג דאנג דינגע דינגע אוי איך בין פֿערליעכט
 איך בין אומגליקליך, איך צערפאל אויף שטיקלעך
 מיין לעבען האט ביא מיר קיין ווערטה
 אוי אוי אוי איך בין מיט דעם קאפף אין דער ערד
 שלומית'ל... שלומית'ל...
 קום צו מיר ארויס, האפ מיך גיכער אויס אוי
 וועסט דוא גליקליך זיין, ווען איך וועל זיין זיין מאן אוי
 שלומית'ל... שלומית'ל...
 פֿערליעכט איז אין דיר חנוך ושלומית'ל
 נוא אדרבה וואס זשע ווילסט גאך
 דיר וועלען אלע, מקנא זיין מיט מיר
 אונ איך וועל אהן א שאַל, מיך מהנה זיין מיט דיר
 אונזערע קינדערליך, אלע יאהר א פֿאר
 זארגען וועל איך שוין דאפיר
 הויך אונ דיק, שעהן אונ קלוג, וועלען אלע זיין
 אלע געראטען אין מיר ושטינערורא טאנארא
 צימבאלע דזשים ודזשים צימבאלע בים בים באם
 שפיעל צימבאלע שפיעל אוי... צימבאלע בים באם
 לבבד... שלומית'ל...

(אויפֿטריט אנטיגנוס)

אנטיגנוס : חנוך ? שאן וויעדער היער ? נואס ווילסט דוא ?

חנוך : אלץ דאס אייגענע אונד וויעדער דאס אייגענע, איך בין אומגליקלי
 איך בין פֿערליעכט.

אנטיגנוס: ח ח ח ח! מיט איין צימבעל? געוויס איין ליעבעס ליעד
פארקערטראגען.

זנוך: איך ווייס? אז וואו וויל זיך נישט פערלעבען אין מיין פנים אפשר
וועט זיך פערלעבען אין מיין צימבעל.

אנטיגנוס: נון עטצט נאכדעם דאס דא בויזט פערטיג, קאנסט דא געהן.
זנוך: אז איך קען געהן דאס ווייס איך, אבער איך וויל נישט.
אנטיגנוס: וואס דא ווילסט נישט? וואס אייגענטליך טהוקסט דא
דען היער?

זנוך: וואס איך טהו? וואס זאל איך טהון? איך ברען.
אנטיגנוס: וואס?

זנוך: איך סארפע.
אנטיגנוס: וואס?

זנוך: איך שטעה אויף געגליטע קוילען, אט אט ווער איך צעשטאלצען.
(אנטיגנוס לאכט) דא לאכסט? .. א וואו דא קענסט לאכען וואס דען?
וואס פערשטעהסט דא פאן ליעבע? נישט דא האסט ליעב קיינעם
נישט קיינער האט דיר ליעב.

אנטיגנוס: ווילסט דא ענדליך געהן?

זנוך: וואס ביינערסט דא דיר? דא האסט נאך רעכט?

אנטיגנוס: ווילסט דא געהן פרעג איך דיר?

זנוך: זא איך געה, אבער ווייסט דא וואהין? גלייך צום קעניג, און איהם
דערצעהלען דא גאנצע חתונה מיט דא בריעה.

אנטיגנוס: וואס האסט דא געוואנט? (פאקט איהם)

זנוך: ביינער דיר ניט ווארען דא וועסט נאך ערגער מאכען.

אנטיגנוס: (אפארט) גיין גוט מוטטיג ווערדע איך אויף איהם מעהר ווירקען.
הנוך שאן אייניגע מאל האסט דא מיר געדראהעט מיט דא בריעפע,
אבער בעדענקע ועלכסט וואו דאס דא בויזט מאן העטע אבגורן
געוויס נישט פערדארטהיילט, העטע וויינע אייגענע פרויא נישט
פעשטעטיגט דאס ווא האט פאן איהם דא בריעפע ערהאלטען זא
וואו ווא ויגד, אלזא ווא האט דיעזע בריעפע ערקלערט פיר עכט אונד
אונבערפעלשט, נון דענקסט דא דען דאס מען ווירד דיר מעהר
גלויבען שענקען אלס אבגורס פרויא?

חנוך : (אפארט) ער האט רעכט, אוי איז דאס א הונד מיט ציין.
אנטיגנוס : נון זעהסט דוא שאן וואס פיר איין ענעל דוא ביזט ?
חנוך : אמת איך בין דאס דער דומער ענעל אונ דוא ביזט דאס דע
בלויטגער הונד... זיין זיין עס רעדט זיך נור אזוי, נאר זאג מיר :
דוא ביזט זא דער חכם וויא איז דיין חכמה ? וויא איז אבנר'ס שטעל
פאר דיר ? וויא איז אבנר'ס טאכטער פאר מיר ? אבנר איז געבליענ
אבנר, אונ מיר ? מיר האבען ביידע בשותפות א גוטע קרענק.
אנטיגנוס : דומקאפף, אבנר'ן האט מאן נור בלאז דאס לעבען געשענק
אבער ער איזט אויס דעם לאנדע פערנויענען.
חנוך : אבער שפעטער וועט ער צוריק קומען זיך איבערשטען מיט זי
ווייב, דאמאלס וועט דער גאנצער שווינדעל ארויס אונ דאמאל
וועלען מיר ביידע בשותפות קומען צו קבר ישראל.
אנטיגנוס : זיין דאפיר ברויכסט דוא קיין אנגס צו האבען, אבנר איזט
גוט וויא געשטארבען, מיר האט דער קעניג דיענעס אמט איבער
געגעבען איך זאל איהם איבער דיא גרענצע עקספעדיערען, אונד מ
נאך דאבייא אויסדריקליך געזאגט זארגע דאפיר דאס ער מיד ג
מעהר זעהן קאן, ווייסט דוא וואס דאס הייסט ?
חנוך : וואס זאל דאס הייסען ? דער קעניג וויל נישט מעהר זיין פ
אנקוקען.
אנטיגנוס : זיין דומקאפף ! דאס ער מיד נישט מעהר זעהן קאן הייסט ע
זאל אויף דעם קעניג ניט מעהר קענען זעהן.
חנוך : איך ווייס נישט וואס דא איז דער אונטערשיעד.
אנטיגנוס : בוכשטעבליך ערפילען ווערדע איך דעם קעניגס בעפעהל
חנוך : אויב אזוי ווייס איך טאקי נישט וואס דוא מיינסט.
אנטיגנוס : בעפאר איך בעפרייע איהם פאן געפענגניס אום איהם א
דעם לאנדע וועק צו שיקען ווערדע איך איהם אויף ביידע אויג
בלינד מאכען.
חנוך : בלינד ? בלינד האסט דוא געזאגט ? אבנר'ן מאכען בלינד ? הא
דען דער קעניג דאס געמיינט ?
אנטיגנוס : וואס קימערט מיד וואס ער האט געמיינט ? אונד זארגע דאפ
דאס ער מיד ניע מעהר זעהן קאן דאס ווארען זיינע ווארמע, א

ווען איך האבע דעם קעניגס ווארטע בוכשטעבליך ערפילט זא בין
איך געשיטצט פאן יעדער רעכענשאפט.

הנוך : (אפארט) אוי איז דאס א הונד מיט ציין.

אנטיגנוס : נון האב איך רעכט? פערפאנט אונד דאצו נאך בלינד, איזט
ער זא גוט וויא געשטארבען, דאן איזט עס מעהר אלס געוויס דאס
זיינע שטעלע דיא בעקאם איך...

הנוך : אונד דיא טאכטער בעקום איך, איז שוין טאקי וועדער גוט.
אנטיגנוס : דארום זאג איך דיר געדולד אונד דאס מויל האלטען! (אפארט)
איך ווערדע שאן מיט דער צייט דיר דען מונד פיר עוויג שליסען.
(אב)

הנוך : אוי איז דאס א הונד מיט ציין! בלינד! נעביך אזא גוטער אבנר!
מיר טהוט נעביך וויא דאס הארץ אויף איהם... עס קען דאך אפער
אנדערש נישט זיין, איך בין פערליעבט, איך שטארב! אונד אז איך
האלט ביים שטערבען איז דאך דאס פיקוח נפש, אונד פיקוח נפש איז
דוחה שבת... שלומית'ל... (טאנק, אב)

(אויפטריט איזבל טרויריג)

איזבל : זיין איך פינדע מעהר קיינע רוהע, פערשוואונדען איזט פאן מיר
שלאף אונד פריעדע, דיא שטילע אונד דיא איינזאמקייט שרעקט
מיר, האט מיר דען אלעס פערלאסען? אויך מיינע טאכטער? ווא
איזט זיא?

(אויפטריט תלמי)

דוא ביזט עס תלמי? ביזט דוא גאנץ אליין געקאמען אהנע מיינע
שלומית? האסט דוא נאכגעפארשט ווא זיא איזט? האסט דוא מיר
איינע נאכריכט פאן איהר געבראכט?

תלמי : מיינע.

איזבל : האסט דוא זיא געזוכט אין דיא האלען, אין דיא גערטען, אין דיא
שטראסען? וואהין איזט דען מיינע טאכטער פערשוואונדען?

תלמי : זיינע טאכטער איזט געוויס צום קערקער איהרעם פאטערס
געגאנגען אום דיא פראמע פפליכטען איינעם קינדעס צו ערפילען,
זיא אומשונעבט איהר פאטערס געפענגנים וויא איינע פראמע מויבע
מיט דעם קלאגע לויט דער ליעבע, דען וואהרשיינליך האט זיא שאן

וְעֶלְבֶּסֶט עֶרְפֹּאֲהֶרֶן דָּאס וואס איז בין גַּעקאַמַען איהר מיט צו
מַה־לַּעַן.

איזבר : וואס איזט דען גַעשַׁעהֶען? נאָג עס אויך מיר.
תרמי : דיר? !! דאך נא! דוא וואלסט עס הערען, דיא שטַרענגע ריכטער
פֿאַן אַבְגֶּרֶן האבען דעם פאלשען צייגנים פֿאַן וויינער פֿרויא געגלויבט
אונד איהם צום טאדע פֿער־אורט־היילט, דאך דער קעניג האט איהם
לעבען אונד פֿרייהייט געלאסען אונד איהם נור אויס דעם לאנדע
פֿערנויענען.

איזבר : שפּריכסט דוא וואהר?
תרמי : נא אומזאנסט האסט דוא פֿיר דיין מאַנס האלז דאס מעסער
געשליעפֿען, ער לעבט אונד איזט פֿרייא.

איזבר : לעבט אונד פֿרייא?
תרמי : אונד פֿערבאנט, נון איזט דיין האס נאך ניקט פֿעפֿרידיגט?
עֶר־פֿרייט האט דיעזע נאכריכט אונז אלע נור ניקט אַבְגֶּרֶס פֿרויא,
דיינען מאַן האסט דוא געוואלט פֿערניכטען אונד דוא וועלסט
פֿערניכטעט, דאס אבער איזט ערשט דער אנפֿאַנג, דיינער שטראפֿע.
(ווייל אב)

איזבר : תלמי נארטע, קאס געהער צו מיר, געסטערן אלס אַבְגֶּר וואר
נאך אים פאלען גלאנץ וויינער גרעסע אונד ער האט דיר דען שקלאונען
אלס וויינען וואָהן אנערקאנט האט ער דאמיט איינע אלטע וואונדע
אויפֿגעריסען אונד מיין הערץ וואר פֿאל האס אונד צארן געגען דיר
זא וויא געגען איהם, געטצט אבער געטצט ווען דוא ווענדעסט דיר
פֿאַן מיר אונעק מיט וואלכער פֿער־אכטונג, אנשטאט דיר צו צירנען
פֿיהל איך מיך צו דיר הינגעצאנען, מיין צארן האט ויך אויפֿגעלענט
אין מיטלייד, אין וועהמוט נא וואָנאר אין ליעבע! תלמי! פֿערלאס מיך
ניכט, וויא אויך מיין קינד.

תרמי : (רייסט ויך אויס) ווייב! דאמאלס אלס איך האב דיר צום ערשטען מאל
געזעהען אן דער ווייטע פֿאַן דעם גראסען העלדען, וואן איך האבע
דיינע שעהנע הערליכע געשטאלט צום ערשטען מאל ערבליקט
אונד אונזערע אויגען האבען ויך פֿעגעגעט האט עס מיין הערץ אָהנע
צו וויסען ווארום זא מיעף ערגריפֿען דאס מינע אויגען האבען ויך

מיט טרעהקען געפילט אונד איך וואלטע וויינענד צו דייע פיעסע
 וינקען אונד פאר דיר נאמערן וויא דוא מיינע מוטער דען מיר פעהקט
 איינע, איינאם בין איך אין דער גראסען ווייטען וועלט, דיא יעניגע
 וועלכע האבען מיר דאס לעבען געשענקט, דיא האב איך ניע געזעהען.
 ניע געקאנט, אדך ווען דיעזעס ווייב מיינע מוטער ווערע וואר נאך
 דאמאלס דער הייסעסטער וואונש מיינעם הערצענס, הייטע אבער
 נאכדעם איך האב ערפאהרען דאס דייע הענדע האבען דיא פפילע
 געשמיעדט וועלכע זאל אכנר'ס הערץ דורכפאהרען, פפליכט, נאטור
 אונד ליעבע האסט דוא מיט אונגענשליכער גרויזאמקייט ערשטיקט!
 הייטע ווענדעט זיך מיין הערץ פאן דיר וועק מיט שרעקען אונד
 פערארעטונג, הייטע וויל איך איינע טינערין פאן דער ווילדען וויסטע
 ליעבער נענען מוטער אגס איין זאלכעס ווייב וויא דוא! (אב)

איזבל: (פויזע) דאס איזט דער אנפאנג מיינער שטראפע... דאך זיין, איך
 פעהרייגע מיינע האנדלונג ניקט, אה שאטען מיינעם קינדעס הערע דיא
 שטימע דיינער מוטער, קאם שטיינע הערויס אויס דיינעם גראב אונד
 צייגע דיר מיינעם בליק זא וויא דוא ווארסט דאמאלס ווען זיין
 פאטער האט דיר זיין געאפפערט, זיין הערץ צעהרייסענדער אנבליק
 זאל מיינע וואונדא אויפם נייע ענטפלאמען אונד אין מיינעם הערצען
 טעטען דעם לעטצטען פינג פאן ליעבע וואס איך נאך פיהלע פיר
 דיינען מערדער.

(אויפטויט פריץ, מילכה)

איהר וייט עס? קאמט איהר אליין? וואר מיין שלומית ניט מיט אייך?
 האבט איהר זיא ניקט געזעהען אירגענד ווא?

פריץ: צו שלומית'ן זענען מיר דאך געקומען איז זיא גאר נישט דא? קום
 מילכה.

איזבל: ווארטעט איך וויל מיט אייך צונאמען געהן אונד זיא וועכען.

פריץ: דוא מיט אונז צונאמען געהן? שטעהט מיר נישט אן, קום מילכה.

איזבל: ווארט! האסט דוא דען דיינען פערשטאנד פערלארען?

פריץ: נאך נישט.

איזבל: קאם הער צו מיר מילכה.

פריץ: מילכה! וויא גאט איז דיר ליעב, וויא פֿרץ איז דיר ליעב, ריהר נישט צו איהר צו, שטעה נישט אין איהרע ד' אמות!

איזבל: פֿרעכער דיענער! האסט דוא פֿערנעכען ווער איך בין?
פריץ: איין אשה רעה!... נא דאס ביזט דוא אונ לאז מיר אב מיין מין אדער ווילסט דוא אז דיין קרענק נאל אויף צו איהר איבערנעמן?

מילכה: אה העררין! וויא נישט ביין אויף איהם, ער האט איין גו הערץ אונ האט ניט געמיינט חלילה דיר צו בעלידיגען, ער האט געזאגט דאס וואס אָכע זאָגן אויף דיר.

איזבל: אונד דוא? דוא וועלכע דוא ביזט אין מיין הויז אויפגענוא אונד ביזט פֿינאדע וויא מיין אייגען קינד, וואס זאגסט דוא אויף

מילכה: מיי... מעג איך... מעג איך דען זאָגן דעם אָמת?
איזבל: גענויס!

מילכה: דא... דא... דאס זאג איך אויף! (געפאסט) נא, אונד וועט זאלסט זאגאר מיינע אייגענע מוטער ניין, וואלט איך אויף אונד נישט געזאגט, איזט דאס נישט הימל שרייענד מיט אייגענע צו צערשטערען אזא גליקליך הויז! אונ ווען עס זאל אויף ניין אז דיין מאן איז איין פֿעררעטער גענען קעניג, וואס געהט עס די וואס האט א נויב ויך צו מישען אין פֿאליטיק? א נויב אי ריפ פון איהר מאן, אונ וואס מיין מאן געפֿעלט, געפֿעלט מיר אונ וואס איהם נישט געפֿעלט דארף מיר אויף נישט געפֿעלען מאן ער איז מיין קעניג! מיין מאן ער איז מיין פאטערלאנד! מי ער איז מיין גאט אונ מיין וועלט אונ מיין אלדינג.

פריץ: מילכה עס זאל מיר ניין פאר דיין צונג... אָמת אזוי איז ער דוא זאגסט! סאיז אלדינג אָמת, גאר איין נאך נישט, אָבן פֿעררעטער? ניין! ווא אליין וויסט אויף אז סאיז נישט אָמן האט דיר אָבן אזוי דא ברעף געשיקט אזוי וויא וועט דעם אָמת, איך בעשנעהר דיר פֿייר דיין איינציגע טאכטער ש
איזבל: שנייגע.

פריץ: ניין! איך וויל ניט שנייגען, איך וועל שרייען, שרייען ביז א דיר טויב מאכען! זאג דעם אָמת! איך בעשנעהר דיר פֿי

אנדענקען פון יענעם קינד וועלכעס דוא האסט אויף דער וועלט
געבראכט צוריק מיט אכטצעהן יאהר.

איזבל: וואס האסט דוא געזאגט? וואס ווייסט דוא פאן יענעם קינד?

פריץ: וואס איך ווייס פון יענעם קינד? מעהר פון דיר, ואג דעם אמת אונ
איך וועל דיר אנפערטרויען אזא ואך וואס קיין וועלע האט עס נאך
פון מיר ביז יעטצט געהערט ניט אפילו אבנר.

איזבל: שפּריר!... נון רעדע דאך.

פריץ: נאך נישט! פריהער ואג דוא מיר, האט אבנר אמאל דיר דערצעהלט
פון יענעם קינד?

איזבל: אין איין בריעף האט ער מיר געשטאנדען, דאס דאס קינד איזט
ניכט דאמאלס אן מיינער ברוסט געשטארבען, נור ער האט עס
איינעם דיענער געגעבען דאס אומצוברינגען.

פריץ: אינד ווייסט דוא ווער יענער דיענער איז געווען?

איזבל: ווער?

פריץ: איך!!!

איזבל: דוא?

מילכה: פּרץ!!!

איזבל: (ערגרייט איהם) ביזט דוא מיין קינדס מערדער?

פריץ: פאנואליע! דערהרגע מיך נישט, איך בין דאך נישט דיין מאן!
פריהער הער! אזוי וויא דורך א נבואה פון דעם הימל האט ויך
אבנר איבערצייגט אז ויין קינד וועט ויך פערצייגנען מיט דיא היידען,
מיט אונזערע שונאים געגען אונזער הייליג לאנד! איז דאס נאך נישט
גענוג? ניין דער טהייערער תבשית וועט ויך אויף מיט ויין שווערד
דיא ברוסט פון ויין אייגענעם פאטער לעכערען, נור גאט אליין
ווייסט, וויפיל בלוט אונד טרעהרען עס האט ויין פאטער געקאסט
ביז ער האט ויך דאך ענטשלאסען נישט צו ערציעהען דעם אייגענעם
פאטערלאנד א שונא, אין דעם אייגענעם הויז אזא שאנדע, וויא יונג
איך בין דאמאלס געווען, בין איך שאן געווען אבנר'ס לעבלינג, אונ
ער האט צו מיר דאס גרעסטע צוטרויען געהאט אונ נור מיר אליין
האט ער דאמאלס דאס טרויריגע געהיימניס אנפערטרויט אונ אין

מיינע הענדע איבערגעבען דעם וועסען קדיש אז איך זאל איהם
פערזארגען און...

איזבר : נון...

פריץ : האב איך איהם פערזארגט.

איזבל : ערמארדעט?

מירכה : דוא?

איזבר : האסט איהם געטעטעט?

מירכה : ביזט דוא דער שלים געוועזען?

איזבל : שפּריד!

מירכה : רעדע!

פריץ : שאטאט קאטשקעס!... לאזט מיך אויסרעדען, איך האב דאס
ווינדיגע נשמה'לע אויף מיינע הענד גענומען און געשפאמט. וואהין,
וואס דערמיט צו טהון, האב איך אליין ניט געוואוסט, אזוי געהענדיג
אויף דעם וועג האט פלוזים אנגעהויבען דער קאפף מיר צו רוישען
און דאס הארץ מיר צו קלאפען, וואס איז? דער קאפף מיטן הארץ
האבען ויך צוקריעגט, דער קאפף האט געטענה'ט פּרץ אויב דאס
קינד וועט שפעטער ויין א מערדער נאך דערצו א פאטער מערדער
אזא קינד דארף נישט אויפנואקסען, האט אבער דאס הארץ געטענה'ט
פּרץ אויב דאס קינד וועט אמאל ויין א מערדער אדער ניט דערווייל
ביזט דוא פּרץ שוין א מערדער, האט ויך ווייטער דער קאפף
אנגערופען...

מירכה : וואס?

פריץ : איך געדענק שוין ניט וואס דער קאפף האט ווייטער געזאגט.
האט איהם אבער דאס הארץ געענפערט...

מירכה : וואס?

פריץ : געדענק איך שוין אויף ניט, איך געדענק נור אז דער קאפף האט גערוישיגט און
דאס הארץ האט געבאכעט און איך בין געגאנגען, געגאנגען און געגאנגען
אזוי לאנג, אזוי ברייט, וואלד איין, וואלד אויס, נישט איין, נישט אויס,
ביז איך בין צוגעקומען צום פּרעג פון ירדן, דארט האב איך מיך
אנדער געעטעצט מיט דעם צוקינפטיגען מערדער אויף מיינע הענד,
קוקענדיג אזוי אין ווינע מערדערישע אייגעלעך פּרעג איך איהם וואס

נאל איך מיט דיר טהון? ענטפערט ער מיר אַ ע אַ ע, גלייך וויא ער וואלט מיר געזאגט פּרציל, ויעס פּרציל, טהייער פּרציל, שענק מיר דאס לעבען! וואס בין איך שולדיג וואס איך בין געבוירען געווארען? האט עס מיך געגעבען א קלעם ביים הערצען און איך האב באלד געגעבען א געשרייד צו מיר אליין פּרען! דער קליינער האט רעכט, דערנוייל איז נישט ווייט פון דעם ברעג פארביי געענעלט א שיף, א געדאנק! איך האב דאס קליינע מערדעריל ביים ברעג אנוועק געלעגט און איך האב מיך פערשטעקט, האב איך געזעהן וויא דער שיפער האט עס ויך אין שיף צוגענומען און איז דאמיט אנוועק און פטור געווארען א חמץ פון דער שטוב.

איזבל: דוא האסט איהם אלזא נישט אימגעבראכט?

מירכה: ער איז געבליעבען לעבען?

פריץ: נישט אכנר אליין ווייסט עס נאך אויף, דוא ביזט דער ערשטער וואס האסט געהערט דעם אמת, דערפאר וויל איך אבער פון דיר אויך הערען דעם אמת, א יא דוא האסט פאלש עדות געזאגט געגען דיין מאן?

איזבל: אונד יענער שיפער ווער איזט ער? אונד וואהין האט ויין שיף געענעלט?

פריץ: ווער ער איז פון וואנען ער איז, וואהין ער איז, דאס ווייס איך נישט, אבער א יא דוא האסט פאלש עדות געזאגט געגען דיין מאן?

איזבל: אונד ווארום האסט דוא דאמאלס אויך מיר נישט דיענעס געהיימניס אנפערטרויעט?

פריץ: אז דיין מאן האט פערשטאנען דוא דארפסט עס נישט וויסען, האב איך אויך אזוי פערשטאנען, אבער דוא? א יא דוא האסט פאלש עדות געזאגט געגען דיין מאן?

מירכה: אה העררין, נאך איזט עס צייט, ציה צוריק דיין פאלשעס צייגניס... רעטע דיין אונשולדיגען מאן.

פריץ: ארויס מיט'ן אמת.

מירכה: דערפאר וועט דיר גאט העלפען.

ביידע: דעם אמת, ואן דעם אמת.

איזבר : (אויפגערעגט) לאסט מיך ... מארטערט מיך נישט ... אדער וואלט איהר איך זאל מיינען פערשטאנד פערליערען?

פריץ : דאס נא!

איזבר : וואס איך געטהאן האבע, איך ווייס עס נישט! ... וואס ווייטער צו טהון ... ניין ... איך קאן נישט ... אונגעגלייך. גאט העלפע מיר, העלפע. (אב)

פריץ : נוא מילכה'לע וואס זאגסט דוא? (I. Ritt.)

מירכה : (וויינענד) וואס איך זאג? איך זאג אז ...

פריץ : אז.

מירכה : איך האב שוין מורא חתונה צו האבען.

פריץ : מורא? גאט איז מיט דיר! אויב סאיז א רעדע פון מורא דארף איך דאך מורא האבען.

מירכה : דוא?

פריץ : איך נאר איך! אט געהסט דוא עס מיט דיא אויגען אזא העלד וויא אבנר, אזא העלד וואס האט איינגענומען אזוי פיעל לענדער, איינגענומען אזוי פיעל שונאים, איינגענומען א נעלט, קומט ער אהיים צו ניין ווייב און געמט איין ...

מירכה : וואס?

פריץ : א מיתה משונה! פון דעסטוועגען קוק איך דארף נישט, און אז איך שטעל מיר איין מיין לעבען און האב חתונה געקסט דוא

א נורא חתונה האבען. (II. Ritt. Nr. 11)

א טרייע פרויא לויפט פאר איהר מאן אפילו אין דער ערד אריין.

מירכה : אין דער ערד צו לויפען פאסט דאך גיכער פאר א טרייען מאן.

פריץ : אויף דיא הענד טראגען דעם מאן וויא א קינד.

מירכה : דאס דארפט איהר טהון ווייל איהר זענט זעהר געזונד.

פריץ : דעם מאן איינשלעפען.

מירכה : אויף קיין שום אופן.

פריץ : מיך שען פארנויעגען.

מירכה : ניין גענקסט דאס נישט קריעגען.

פריץ : נא.

מירכה : ניין.

- פּרץ : יא.
 מירכה : ייז.
 פּרץ : יא.
 מירכה : ייז.
 מילכה : איילולולוא ואל א פרויא דעס מאן נאר וינגען
 פּרץ : וייל אזא מאן מאכט דיר כבוד איך בין הערר.
 מילכה : צו דעם קענסט דוא דיר א האלב טיץ שקלאונען דינגען.
 פּרץ : וייל דאס ווייב פּרעסט אומזיסט איך ארבייט שווער
 בידע : א מאן ליעבען כבוד עהרע
 דאס איז נאר ביים מאן דיא בריכה
 וועסט דוא פארדיענען דאס געפינען קענסט דוא נאר ביא מיר
 ווילסט דוא נאר דעם ספאדיק טראגען
 מוז איך דיר דעם אמת ואגען.
 פּרץ : נישט ביא פּרץ.
 מילכה : נישט ביא מילכה.
 ווען וועט דיר איין אנדער בריאה
 מוחל דיר אזא מצאה — האלט דעם פיסק.
 מילכה : פּרציל הער.
 פּרץ : ייז איבערבעטען וועל איך מיך מיט דיר נישט מעהר.
 מילכה : פּרציל קום צו מיר געשווינד.
 פּרץ : נוא נאג מיר צו דוא וועסט מיך היטען וויא א קינד.
 מילכה : איך וועג דיך איין אויף מיין שוים
 נאר האלט דוא דיך גיט אזוי גרויס. (ביידע)
 קום קום קום.
 איילולוא שלאף געוונד, איילולוא שקאף מיין קינד
 איילולוא חלום פרייא נור פון ליעבע אונ געטרייא... איילולוא
 (אב)

פֿערנאָדֿרונג

(קערקער הויף, אויפֿטריט שלומית אלס קנאכע)

(II. Ritt. Nr. 1¹)

שלומית: פֿערלאסען ביזט דוא יעטצט פֿאן דער גאנצער וועלט
פאטער... פאטער...

געבלענדעט אונד פֿערבאנט אונד יעטצט פֿעררעטער
פֿאן דעם פאטערלאנד

העטע איך פאטער, העטע איך נור געקאנט

איך וואלטע דייע שטערצען היילען

אך ווערע איך יעטצט נור אומשטאנד

מייע אויגען וואלט איך מיט דיר געהיילען

דאך איך געה ניקט פֿאן היער

איבעראל פֿאלגע איך דיר

איך אליין איך דיין קינד איבעראל

פֿאלג איך דיר איך אליין דיין קינד

איך וויל דיין אויגע ויין מיין לעבען אפֿפֿערע איך

פאר דיר איך אליין איך דיין קינד...

(אויפֿטריט יועבטער)

יועבטער: הע בורשע ווער ביזט דוא?

שלומית: איין ארמעס בויערן קינד.

יועבטער: אונד וואס ווקסט דוא היער ביים געפענגנים?

שלומית: איך האבע געהערט דאס מאן ווקט איינען ארמען קנאכען אום

איינען בלינדען צו פיהרען.

יועבטער: ווילסט דיענען בלינדען פיהרען?

שלומית: יא.

יועבטער: אונד ווייסט דוא ווער דיענער בלינדער איז?

שלומית: עס איז דער גענעראל אבנר.

וועכטער: האסט איהם שאן אמאל געזעהן?

שלומית: נא! ווען דער קעניג אונד דאס גאנצע פאלק האבען איהם
געפאנגען מיט יובעל אונד פריידע. (וויינט)

וועכטער: דוא וויינסט? דוא שיינסט איהם טיער צו בעדויערען.

שלומית: ווער קען נישט וויינען איבער דאס שיקנאל פאן דיעזען אונ-
גליקליכען? ערשט געסטערן האט איהם דאס גאנצע פאלק פערנעטערט,
היינט ליעגט ער איינזאם אין איין פינסטערען קערקער, ערשט געסטערן
וואר ער דער שטאלץ אונד דיא ציערדע פאן דעם פאטערלאנד, היינט
וויינד ער פאן דעם פאטערלאנד פערנאנט אלס איין בדינדער בעטלער.
וועכטער: אינטערעסירט דיר ווין אונגליק נא פיעל, ווארום? וואס
אייגענטליך געהט ער דיר אן?

שלומית: ווייל... ווייל איך האטע איינסט איינען ארמען בלינדען פאטער
וועלכען איך פלעגטע אלס קינד פיהרען אונד ווייט דעם אינטערעסירט
מיד, יעדער בלינדער ווער עס איך וויא, ווייל דאס עראינערט מיר
אן מיינען אונגליקליכען פאטער.

וועכטער: אלזא דוא ווילסט ווין פיהרער ווין? גוט! ווארטע היער, איך
בריינגע איהם באלד דיר אויס דעם געפענגניס אונד דיא וואכע ווירד
איך בעגלייטען ביז איבער דיא גרענצע, אבער דוא דארפסט ניע
מעהר מיט איהם צוריק קעהרען, ביא טאדעס שטראפע. (אב)

שלומית: (וויינענד) יעטצט אה לאנג פערהאלטענע שמערץ, יעטצט
דארפסט דוא היינע קעטען ברעכען, קוועלט אויס מיינע אויגען איהר
טרעהענען, פליעסעט, פליעסעט פיעל, נאנסט צערשפריינט אין מיר דאס
הערץ, מוין פאטער דער גרעסטער אונטער אלע העלדען, דער
בעסטער אונטער אלע מענטשן, ער האט קיינע אויגען מעהר, אה
פאטער פאטער! קענטע איך נור מיינע אויגען דיר וועק געבען.

(אייפטרט אבנר אין קעטען, וועכטער)

נאט נא זעהט יעטצט מוין פאטער אויס? וועה מיר.

אבנר: זאנען ווערמע פיהל איך היער פרישע ערקוויקענדע מארגען-
לופט, בין איך דען נישט מעהר אין מיינעם קאלטען פינסטערען קערקער?
וועכטער: נישט נור אויס דעם געפענגניס, זאנערען איך פון היינע קעטען

ווייכט דוא יעטצט בעפרייעט. (נעמט ווא איהם אב)

שלומית : גאט לייזע מיר קראפט, העלפע מיר ערטרענען וואס איך
זעהע, וואס איך הערע!

אבנר : שלוקצען הער איך, וויינט ניכט יעמאנד?
וועכטער : עס איזט איין קנאפע וועלכער אום דף וויינט.

אבנר : אום מיד? גיבט עס נאך טרעהנען פיר אבנר?
וועכטער : דער קנאפע וויל דיין פיהרער ווין, ביים טהאר ווארטעט שאן
דיא וואפע אום אייך צו בעגלייטען, נור בעדענקע קעהרסט דוא איין
מאל וויעדער צוריק בעצאהלסט דוא עס מיט דיינעם לעבען אונד
אויך דאס לעבען פאן דיעזען קנאפען לאדעסט דוא אויף דיינען
געוויסען, גליקליכע רייזע געדענקע, (אב)

אבנר : קנאפע!

שלומית : הערר!

אבנר : קאם געהער צו מיר, איזט דער וועכטער שאן פארט?

שלומית : יא.

אבנר : ביז איך אליין מיט דיר?

שלומית : יא.

אבנר : דוא שיינקסט איין גוט הערציגעס קינד צו ווין, דען דוא האסט אום
מיד געוויינט, איך קאן מיד אלזא דיר אנפערטרויען אונד דוא ווירסט
מיינע ביטע מיר ניכט אבשלאגען, ניכט וואהר?

שלומית : ציפריד.

אבנר : קענסט דוא מיינע וואהנונג?

שלומית : יא.

אבנר : זא לויפע שנעל דאהין מיין גוטער קנאפע, בעפאר וויר ווערדען
אבערהערט.

שלומית : וואס זאל איך דארט?

אבנר : הערע ליעב קינד, איך האבע צו הויזע איינע טאכטער אונד
בעפאר איך געהע אום ניע וויעדער צוריק צו געהערען וויל איך נאך
אוינמאל, צום לעטצטען מאל ויא זעהן... אך וואס רעד איך, זעהן
האב איך געזאגט? ניכט ענטוועהנען קען ויך דיא שפראכע זא שנעל
פאן דעם וואס איך האבע זא שנעל פערלארען, אבער הערען, הערען
מעכטע איך נאך איין מאל דוא שטימע מיינע טאכטער, לויפע שנייזל

מיין גוט-הערציגער יונגע, וואו ווירד דיר גערנע פאלגען, ואג איהר
דאס איהר פאטער וויל צום לעממעטען מאל לעגען ווינע האנד
אויף איהר קאפף, צום לעממעטען מאל וואו אן דאס לעבע-פאלע
פאטער הערן דריקען.

שרומית : (קטן ויד ניט בעהערשען) פאטער !!!

אבנר : וועלכע שטימע?

שרומית : פאטער ! מיין אונגליקליכער פאטער !

אבנר : דוא מינע טאכטער? מיין קינד דוא ביזט עס?

שרומית : ערפאהרען האבע איך דאס מאן ווקט פיר דיר איינען יונגלינג
וואו האבע איך מיר אין מענער טראכט פערקליידעט אום ניקט
ערקענט צו ווערען, דאמיט איך ואל דיר פיהרען, דיר בעגלייטען,
דיר בעשיממען, מיט דיר ריינע ליידען טהיילען, קיין פרעמדער נור
איך דיין קינד.

אבנר : אה קענטע איך נאך טרעהענען פערניגעסען, אה! וואו רייבליך
ווירדען וואו פליעסען, ניקט פאר נאמער, ניין! פאר פריידע! קעניג
אונדאנקפארער הערשער, אלעס האסט דוא מיר געוויבט! פאן
מיינעם קאפף האסט דוא דא לארבער קראהנע מיר ענטריסען אונד
איהם מיט שאנדע בעדעקט! האסט מיר מיין שווערד גענאמען אונד
דאפיר מיר קעטען געגעבען, אויסגעצויגען האסט דוא מיר מיין פורפור
מאנטעל אונד מיר איינגעהילט אין שקלאונען טראכט, האסט מיר
גענאמען דאס וואס דוא מיר ניקט געגעבען האסט, מיינע אויגען! דא
אויגען וועלכע האבען טאג אונד נאכט פיר דיר געוואכט, אונד
גלויבסט דוא דאמיט מיר גאנץ פערניכטעט צו האבען? ניין! איינעם
איז מיר נאך צוריק געבליעבען וואו איינעם וועלכעס דוא קאנסט עס
מיר ניקט געהמען, דא לעבע פאן מיינעם טרייען אונד פראמען קינד.
שרומית : מיין פאטער ! (אומארמונג)

(פ א ר א נ ג.)

(ענדע דעס דריטען אקטעס.)

IV. אַמט.

(וואלד מיט פעלזען ברוקע, אויפֿטריט פערזער, סעלים, תלמי).

(II. Ritt. Nr. 13)

קאהר : וואָכט אויף וואָכט אויף צום קאַמפֿף (ביס)
 איהר בראַנע פֿערזער פֿאַרנווערמס
 פֿאַרנווערמס געהט צום שטרייט. (ביס)

תרמי : בעשטירמען דאס העכערער לאַנד (ביס)
 וייערע העלדען צו בעקעמפֿפֿען האַפֿען וויר מאַרשיערט זא ווייט.

קאהר : בעשטירמען...
 תרמי : דארום אַלע פֿריש מיט מוטא — ויענער וינד וויר איבעראל
 ראבע פיר דעם גענעראל — אַלע פֿריש מיט מוטא.

קאהר : אַלע פֿריש מיט מוטא — ויענער וינד וויר איבעראל
 ראבע פיר דעם גענעראל — אַלע פֿריש מיט מוטא
 ראבע ראבע פיר אוינער גענעראל (טאנץ)

זא ראבע פיר אוינער גענעראל ראבע זא ראבע!

תלמי : נון סעלים דענקסט דוא ניכט דאס וויר האַפֿען היער גענוג
 גערוהעט אונד עס איזט צייט ווייטער צו מאַרשיערען.

סערים : גאנץ רעכט, דאך ציערסט זאנע מיר תלמי וויא ווייט איזט נאך
 ביז ירושלים?

תרמי : ווען וויר נאך ווייטער זא מאַרשיערען וויא ביז יעמאט וינד וויר
 דארט אין אייניגע טאגען.

סערים : גוט, דאן איבערפאלען וויר פֿלעטצליך דיענע הויפטשטאדט פון
 דעם העכערער לאַנד, אונד אויף איהרע מויערען ווערדען פאלד
 וועהען אוינערע פאהנען, דיא פֿערזישע, ניכט וואהר?

תרמי : גאנץ זיכער. (I. Ritt.)

סערים : אונד ביזט דוא ווירקליך איבערצייגט דאס איין גראסער טהייד
 פֿאן דער העכערעאישען ארמע ווירד צו אונז איבערגעגהן אונד ויף
 אויף אוינערער ווייטע שלאנען?

תלמי : יא נא באלד ויא נור דיא אורנאכע ערפאהרען ווארום וויר אין
 דאס לאנד יהודא איינגעדרינגען, דען יעדער קאלדאט וועלכער איזט
 איינמאל געשטאנען אוינטער דעם קאמאנדא פאן דעם בעריהמטען
 גענעראל אבנר דער האט דיעזען נאמען נישט פערגעסען, דער איזט
 דורכטיג נאך ראכע פיר זיין געפאלענען גענעראל, דארום ואל דער
 נאמען אבנר פאן יעדער מונד גערופען ווערדען — אבנר אונד ראכע
 ויזא אוינטער לאונגס ווארט אונד דאס פיהרט אונז צום זיכערען ויעג.

סעלים : אבנר אונד ראכע !

אלע : אבנר אונד ראכע !

סערים : אויף נאך ירושלים פארנווערטס. (II. Ritt. Nr. 14)

תלמי : יא אבנר אונד ראכע דאס איזט אוינטער לאונגס ווארט
 יא אוינטער ווארט, יא אבנר אונד ראכע ואל יעדער
 שרייען אונד וויינען, פארט
 יא פארנווערטס אין דאס לאנד יהודא אין דען גערעכטען
 קריעג
 נור פארנווערטס אין דאס לאנד יהודא טאד אונד ויעג.

(קאהר בים)

(ראכע, אב) (II. Ritt. Nr. 15)

(אויפטריט אבנר געפיהרט פון שלומית)

אבנר : ווייט ווייט פאן מין פאטערלאנד
 שרומית : ווייט פאן מין פאטערלאנד
 אבנר : פערנאנט בין איך
 ביידע : פערנאנט וויר וויר — אויף דער ווייטער וועלט
 אבנר : שענקט א נדבה דעם געוועזענעם העלד
 ביידע : שענקט א נדבה דעם געוועזענעם העלד
 אבנר : אין מינעם הויז געהערשט האט אויך אמאל פריער אונד גליק
 שענקט א נדבה דעם רעטער פאן דעם פאטערלאנד
 שרומית : פארביי איזט דיא צייט, דער בלינדער בעטלער שערעקט אויס
 נאך א נדבה זיין האנד, שענקט א נדבה
 ביידע : דעם רעטער פאן דעם פאטערלאנד
 שענקט א נדבה דעם רעטער פאן דעם פאטערלאנד.

אבנר : (ווערט צוגעפֿיהרט פֿון שלומית צו איין שטיין, ער זעטצט זיך ווא נעבען איהם אויף דער ערד) נון מיין קינד וויא געפֿעלט דיר דיין יעמאָטיגעס לעבן? דאָס האַרעט פֿעלגן אונטער דינע פֿיעסע דאָרנען צערשטעכען דינע הענט, אונטער דינען קאפֿאָ ליגט אלס קישען איין האַרעטער שטיין, בעטלען מוזט דאָ איין שטאָקען בראָד פֿיר אינאָ, אָ! אונד דיענעס עלענדע לעבן האב איך דיר בערייטעט.

שרומית : עלענדעס לעבן? זיין טהייערער פאטער, בעגליקט בין איך דאס איך טהיילע מיט דיר דיין טרויריגעס שיקנאל.

אבנר : נא טרויריג איזט מיין שיקנאל, דאך איך האבע עס פערדינעט, ווארום וואלטע מינע פרעכע האנד געוואלטנאם פערניכטען יענע שרעקליכע גביאח וועגען מיין נאך, זינע שוידער האפטע צוקונפט וואס דער הימל מיר געצייגט האט?

שרומית : אונד דאך ווירד נעמאנד וואגען דיר צו פשוילדיגען, אים געגענטהייל מיטפֿיילען מוז יעדער מיט דיר דיא ליידען פאן דינעס פאטער הערן, בעוואונדערען מוז דיר יעדער מיט וועלכעס העלדעג-מוטה דא וואלטעסט דיין קינד מקריב זיין אויף דעם מוכח פון אוינער הייליג פאטערלאנד, אבער וואס דער הימל בעשטימט האט קען קיין מענטש ענדערען, דיין נאך איזט דאך געבליבען לעבען וויא איך האב דיר שאן ערצעהלט פאן דינעס טרויען דיענער פֿרן וועלכער האט עס מיר ענטדעקט.

אבנר : נא מיין נאך איז געבליבען אס לעבען אונד איך ווייס נישט אב איך ואל מיך דארפֿער פֿרייען אדער ציטערען! יענע שרעקליכע בראפעצייחונג וואר ווא איינע פאלשע? אדער... נאט מיך שוידערט ווען איך דארף דענקען, (מען הערט דאס קאָר) האָרף וואס זינד דאס פֿיר קריגערישע טענהע?

שרומית : אָ פאטער איבער דיא פֿעלענדריקע קאמט איין צוג פאן פֿערווישע קריענער.

אבנר : אונד ווארום ציטערסט דא? (I. Ritt)

שרומית : אָ דיענע באַפֿאָרען וועלכע האבען שאן נא פֿעלע מאל דינע גרעסע געפֿיילט, ווען ווא דיר יעמאָט ווידער ערקענען ווערדען נא

פֿאַן דיין אונגליק שפּאַטען, דיך פּיעלייבט טעךטען, קאַמע פּאַטער
לאס אונז ענטפּליהען.

אַבנר : פּירכטע ניקטס מיין קינד, ווען זיא קריענער זינד ווערדען זיא איינען
אלטען קריענסמאן ניקט פּערשפּאַטען.

(סעלים, קאהר אלס פּערזענער ערשיינענדיג זינגענדיג אבנר אונד ראבע) (II. Ritt. Nr. 16)
אַבנר : וואס הערע איך מיינען נאָמען בייא דיא פּיינדע אין מונד ? (ערהעבט
זיינען שטאק מיט מעכטיגער בעפֿעהלענדער שטימע) האַלט !!!

סערים : (פֿון דער בריקע) ווער רופּט דאָרט ?

אַבנר : האַלט זאג איך קיינען שריט ווייטער !

סערים : (פֿון תלמי בעגלייטעט קאמען הערונטער) ווער איזט דיעזער בעטלער
וועלכער וואָלט אונז אויפצוהאלטען ?

אַבנר : דער זעלבער וועלכער ווירד יעמאָט פֿאַן אייער מונד געהערט,
איך בין אַבנר ! (תלמי פֿון דער פּערנע שטיינענדיג)

סעלים : וואס ? דוא גענעראל אַבנר ? אַרמער מאן ביזט דוא נור בלינד
זאָנדערן אויך פּערריקט ?

תרמי : בלינד ?

אַבנר : זא בלינד בין איך, געבליענדעט, אַפּער ניקט פּערבליענדעט, איין
בעטלער אַפּער אין קראפּט נאָך רייך, פֿאַן מיינעם שטאַנד פּערטריעבן,
דאָך ליעב איך עס מעהר אלס מיין לעבן, גענעראל בין איך ניקט
מעהר, דאָך נאָך שטאַרק אונד מוטהיג אום אייך ווילדע באַרבאַרען
מיך ענטזענען צו שטעלען.

תרמי : (אויפֿשריינענדיג) זא ! ער איזט עס ! אן דיעזער שפּראַכע ערקענע איך
וועדער דיעזען העלדען, (צו זיינע פּיעסען שטירצענדיג וויינענדיג) לאס מיך
עדלער הער, לאס מיך דיינע קניע אומאַרמטען, לאס מיך דיינע הענדע
מיט מיינע הייסע טרעהנען באַדען, (קיסט זיינע הענדע) אין וועלכען
צושטאַנד מוס איך דיך וועדער זעהן ?

שרומית : דוא ביזט עס ? תלמי !

תרמי : שלומית !

אַבנר : (שטרענג) תלמי ! מיט וועלכען רעכט ענטווייהעסט דוא מיינען
אונגעפֿלעקטען נאָמען ? ווא קאָמט דער נאָמען אַבנר אין דען מונד
מיינער פּיינדע ?

תלמי: פיינדע? גיין דאס וינד ווא ניכט, הערע מיך, דיא נעניגע בייא
וועלכע דוא ווארסט דער קאפף אונד דיא רעכטע האנד דיא האנט
דיך מיט שאנדע הונדס געשטאסען, דיך ענטהערט, גיין אויגען ליכט
אויסגעלאשען אונד דיר נור דעם אטהעם געלאסען אום גיינע ליידען
צו פערקנידען! ווא האפען דיך גיינע אייגענע העכערער פעהאנדעלט
אונד וויר וועלכע דוא רופסט ווילדע בארבראען, וויר וינד אום
פערווען הערעקאמען טיער געריהרט פאן גיין געפאלענע גרעסע
וואלען וויר נעהמען ראכע אן גיינע פיינדע, אונד דיך גיינעם
לאנדע וויעדער צוריק געבען, אה נעהמע ווא אן דיא קרעפטטיגע הענד
וועלכע ערהעבען ויך פיר דיך, נעהמע ווא אן דיא טרייע הערצער
וועלכע דיר ענטגעגען שלאגען!

אבנר: ווער איזט דער פיהרער דיעזער ארמעע?
סערים: איך בין עס! סעלים! דיעזער העלדישער יונגלינג תלמי האט
אונז אום פערווען הערענערופען אום דיך צו רעטען אונד אן גיינע
פיינדע ראכע צו נעהמען.

אבנר: סעלים הערע מיך, דיעזער יונגלינג וואר מיין קריענס געפאנגענער!
מיין קעניג האט מיר איהם צום שקלאווען געשענקט, מיין געשענק
דיא פרייהייט וואלטע ער ניכט אנטהערען, ווא פארדערע איך געמאכט
פאן אייך פערנער מינען שקלאווען צוריק.

סערים: גיינען שקלאווען? האט דען גיין גוטער גנעדירער קעניג
דיר נאך אייגענטהום געלאסען? קאנסט דוא נאך פאן אירנענד עטוואס
אויף דער ווייטען ערדע ואגען דאס איזט מיין?

תלמי: יא! איך בין נאך ווין, ויין שקלאווע בלייבע איך אויף ווייטער,
אונד דעסוועגען האט ויך דער שקלאווע געוואפנעט אום ווינען
העררען צו רעטען.

אבנר: אדער אלס מיין שקלאווע מוזט דוא נאר מינען בעפעהל
געהארבען.

תלמי: וואס בעפעהלט מיין הערר אונד געביעטער?

אבנר: צוריק! פיהרע דיעזע קריענער וויעדער אין איהרע היימאט צוריק
תלמי: גיין רעטען וויל איך דיך גענען גיינען ווילען.

אבנר: פֿערױשער יונגלינג וויא וועניג קענסט דוא דען גענעראל אבנר, וואס גלויבסט דוא פֿאן מיר, איך זאג צוגעבען דאס פֿרעמדע קריגעריי זאלען אין מינען נאמען מיין פאטערלאנד איבערפאלען? ערפילט איזט דאס בוך מינעם לעבענס מיט העלדענטהאטען פֿאן היינער טרייע, זאל איך דען דיא לעטצטע וועניגע בלעטער יעטצט בעפלעקען מיט פאלשטױט? ציהט פֿאן דאנען ביידע, איך פֿערצאכטע אייער הילפע! אונד וואן איהר מיר ביטעט אלע קעניגס קראנען דער וועלט, אונד קענטעט איהר מיין אויגען ליכט מיר צוריק געבען אונד קענטעט איהר מינען איינציגען זאדן דיא אויזאכע פֿאן אלע מינע ליידען מיר וועדער געבען, אלע דיעזע גאפען וינד מיר נישט זא פיעל ווערטה וויא איינע איינציגע שפאנע ערדע פֿאן מינעם געליעבטען פאטערלאנד.

רמי: מיין הערר אונד געביעטער!

בנר: צוריק זאגע איך! צוריק נאך פֿערזייען, נאך דיין פאטערלאנד.

רמי: אד אבנר, ווערע דיר מינע טרויריגע לעבענס געשיכטע בעקאנט פֿערזייען מיין פאטערלאנד? ניין אבנר דאס איזט עס נישט.

בנר: נישט? ביזט דוא דען קיין פֿערזער? וועלכעם אנדערען לאנדע פֿערדאנקסט דוא דיין לעבען?

רמי: אוינגעקאנט איזט מיר מיין פאטערלאנד, וויא איך דיא יעניגע וועלכע מיר דאס לעבען געשענקט האבען.

יידע: וואס זאגסט דוא?

רמי: איך בין נישט מערר אלס איין פינדלינג.

יידע: איין פינדלינג

רמי: דיא וועלכע האט מיך געבארען האט מיך וועקגעווארפען אלס איך נאך איין יונגלינג וואר אונד וויא איך האב שפעטער ערפאהרען האט ויך דאמאלס א שיפער מינער ערפארמט, מיך נאך פֿערזייען געבראכט אונד איינעם קינדער לאזען פֿירסטען פֿערקויפט אונד אבזאקול וויא איין פֿירסטען קינד ערצאנען, איזט מיין העררן איהם דאך פֿרעמד געבליעבען, איהם וויא איך יענעם לאנדע, שטענדיג האט ויך מיין העררן נור געזעהנט נאך יענעם פֿלאטען ווא דער שיפער האט מיך געפונדען... אבנר! שלומית! וואס איזט איך? האט איך מיין ערצעהלונג זא ערשיטערט?

שלומית : נוטער גאט וועלכע אהנונג?

אבנר : וויא אלט ביזט דוא?

תלמי : אכטצעהן יאהרע.

אבנר : ווא האט דיר גענער שיפער געפונדען?

תלמי : ביים אופער פון דעם ירדן.

אבנר : עוויגער גאט!

תרמי : מיין געביעטער!

אבנר : דיין פאטער! (וואנקט)

שלומית : מיין פאטער... בארמהערציגער גאט שטערקע מייןען פא
דאס גליק צו ערטראגען זא העלדענמוטהיג וויא ער האט
אונגליק ערטראגען.

אבנר : ווא איזט מיין זאחן? קאמט שליעס דיר פערסטער אן מינער בן
גאט נאך ניע האפע איך דאס טיעפע וועה פאן מינער בלינדער
ביטער געפיהלט אלס געטצט, געטצט ווען איך האב מייןען
געפונדען אונד קען איהם ניקט מיט מינע אויגען זעהן.

תלמי : (אומארמט) פאטער... בין איך אכטערס קינד? ניקט ויין שקלא

אבנר : שקלאווע! איך האב דיר דאצו געמאכט, פערצייהע עם מיר
אינע פראפעצייוונג דאס דוא ווירסט איינסט געגען אייגענען
אונד פאטערלאנד קעמפפען האט מיר צו דיענען שריט געטור
אכער עפען דיענער שריט האט געטע פראפעצייוונג אין ען
געבראכט.

תלמי : זא וואר עם מיין אייגענעם פאטערלאנד געגען וועלכען א
געקעמפפט אין דער לעטצטען שלאכט? אונד דיענע ברוסט
מיין שווערד וואלטע דורכבאהרען וואר דוא מינעם אייגענען פא

אבנר : דער הימעלס עוויגער ווילע איזט געשעהען, געטצט ביזט
וועדער געגעבען, קאמט מינע זעסע קינדער, מינע צוויי
אבנאחאל פערבאנט האב איך דאך ערשט געטצט גליק און
געפונדען, קאמט!

זעלים : האלט!!! וואהין? מיט אונז מוזט איהר געהען, מיט
שלאכטפעהלד, וינד וויר דען הערגעקאמען אום וועדער

קעהרען מיט נײַכטס? אן דײַנע פֿינדרע ראכע צו נעהמען דאס וואר
אונזער צוועק!

אבנר: אפער ווען איך אייער הילפע נײַכט פערלאנגע! געהט! דיא ראכע
אבנר'ס דיא ווירד גאט ערפילען.

סעלים: זא געה דוא אליין ווא דוא ווילסט, אפער דיין זאחן דער איזט
אונזערער, ער האט אונז אויס אונזערע היימאט היער הערגערופען, ער
האט אונז געשוואהרען עוויגע טרייע אינד וויר איהם, אונד דיעזען
הייליגען שוואור קאן נור לעזען אונזערע זיענעם פאהנע אויך
ירושלים מויערען.

אבנר: איזט עס וואהר תלמי? האסט דוא געשוואהרען?
תרמי: זא פאטער פיר דיר.

אבנר: זא מוס איך צום ערשטען מאל אין מיינעם לעבען פאר דעם פֿינדר
אויף מיינע קניען זינקען, סעלים (קניעט) זעהע דען גענעראל אבנר
פאר דיר קניען, גיעב דען אונגליקליכען פאטער זיינען זאחן צוריק,
בעפרייע איהם פֿאן זיינען שוואור! הערע מיך סעלים! איך בעשוועהרע
דיר ביים נאמען פאטער, בייא דיעזען הייליגען נאמען, וועלכער גילט
אלס דאס העכסטע בייא אלע פעלקער דער גאנצען וועלט, ביים
נאמען פאטערלאנד וואס אויך בייא אייך הייליג איזט, קענטעט איהר
דען צוועהן דאס אייערע אייגענע זעהנע זאלען אייער אייגענעם
פאטערלאנד פערנויסטען, שענקע מיר מיינען איינציגען זאחן צוריק!
(שעהט אויף) ביזט דוא שטום? ווילסט דוא מיך נײַכט הערען? קאן
מיין נאמען דיין פעלזעהערען נײַכט ריהרען? ... תלמי!

תרמי: פאטער!

אבנר: דיין שווערד!

תלמי: וואס ווילסט דוא מיהן פאטער?

אבנר: דיין הערען דורכפאהרען וויל איך! איינע לי בע זאלסט דוא פאר
מיינע פיעסע זינקען, בעפאר דוא זאלסט צום צווייטען מאל ציעהען
דיין שווערד געגען דאס אייגענע פאטערלאנד.

תרמי: (גיש זיא איהם) דוא זאלסט מיך ווירדיג פינדען דיין זאחן צו הייסען!
(קניעט) עס איזט דער שענהנסטער טאדט דען איך מיר ווינשען קאן!
שטאם צו!

סעלים: האלט איין! (ענטרויסט איהם דאס שווערד) פֿעוואונדערנסטערט ווייט
איהר ביידע פאטער אונד זאהן! פרייא ביזט דוא תלמי פֿאן דיינען
שוואור, געה מיט דיינען פאטער! (אומארמונג) איך אכער איך ציעהע
ניכט נאך מיינער היימאט וויעדער, מיינע פֿערזישע ויענעםפֿאהנע דיא
ווירד באלד גענעהען ווערדען אויף דיא מויערען פֿאן אייער הויפט-
שטאדט, פֿארנוערטס נאך ירושלים אבנר אונד ראכע. (בעשטייגען
דיא ברקע)

אבנר: אונד דאהין געהן אויף וויר, קראפט גענוי פֿיהל איך נאך אין מיינע
אדערן, מוסה אין מיינער זעעלע, מיינע צווייא אויגען ווייט איהר ביידע
מיינע קינדער, קאמט פֿיהרט מיר נאך ירושלים!
שרומית: פאטער האסט דוא דען פֿערגעסען דאס דיך ערנוארטעט דארט
דער טאדט?

אבנר: אבנר אונד ראכע שרייען אונזערע פינדע, אין מיינעם נאמען געהען
זיא דאס פאטערלאנד פֿערנויסטען, מין נאמען ווירד צום פֿלוד
ווערדען בייא יעדען בירגער, בייא יעדען קריעגער, יעמאט ערשט
ווערדען מיינע פינדע טריאומפֿיהרען אונד מיינע שולד פֿענווייזען,
ניין וויא איין טאדטער דעם גראב ענטשטיענען וויל איך פֿלעמאליך
אויפטויקען אין דער מיטע פֿאן מיינע טרייע סאלדאטען פֿיר דאס
פאטערלאנד, אונד צווישען דיא מייניגע וויל איך גערנע פינדען
מיינען טאדט.

ביידע: אונד וויר דיינע קינדער צוזאמען מיט איהרעם פאטער.

פערזער: אבנר אונד ראכע.

ארע: אבנר אונד פאטערלאנד. (אלע אב)

פֿערנאָדלונג.

(גארטען, אויפֿטריט מילכה)

מילכה: פֿרָצ'ל... פֿרָצ'ל... פֿרָצ'ניוא!... וויא זאל ער זיין? ... זייט דער קעניג האט זיך איבערצייגט וויא גוט אונ פֿרום מיין פֿרָצ'ל איז, וויא עהרליך, וויא נעטרייא, האט ער איהם אויפֿגענומען צו זיך אין זיין קעניגליכע וואכע, אונ איך... ווייס איך? אז איך וויל פֿרייט עס מיך וואס מיין פֿרָצ'ל וואקסט אלע מאל העכער, אונ אז איך וויל פֿרייט עס מיך נישט, וויל איך קען איהם יעטצט זעלסטען אזוי זעהן, (דראמעל געשלעגע) אוי אט געהט ער! ע- קומט אן! וויא אויסגעצויגען, וויא שטאלן, טאקי אזוי וויא א גבור דארף געהן, אוי נאמעניוא ווען וועל איך שוין אמאל ווערען זיין גבור'טע.

(אויפֿטריט פֿריץ, וואכע, אויסגעצויגען מיט דעם זעבעל)

מירכה: פֿרָצ'ל!

פֿריץ: (ווינקט איהר אויס דעם וועג צו געהן) א' נוא! (מארשוערט ווייטער)

מירכה: פֿרָצ'ל! קוק איך בין עס.

פֿריץ: אי נוא מ'פֿסיק! (אב)

מירכה: וואס הייסט דאס? ערשט נעכטען האט ער מיך געקישט אונ היינט וויל ער מיך שוין ניט אַנקוקען!

(אויפֿטריט פֿריץ, וואכע, פון דער אנדערער זייטע)

מירכה: אָבער פֿרָץ!

פֿריץ: (זענערט זיך) יהודי בלא! (אב)

מירכה: וואס הייסט דאס? (קוקט ארויס) אה ער האט זיך דאך מ'נשב גענוען ער קומט! (שטעהט ברוגז)

פֿריץ: נוא מיל'גה'לע וואס נאך שטעהסט דוא פון ווייטען? קום אהער.

מירכה: יהודי בלא!

פֿריץ: מילא בשלומא איך, איך האב געטהון דיא עבודה האב איך נישט געטארט מ'פֿסיק זיין, אָבער וואס פאר א רעכט האסט דוא צו יהודי בלא'קען?

מירכה : האסט נישט געטארט מפסיק זיין ? דערפאר ?
פריץ : געוויס דערפאר.

מירכה : אויב אזוי ! (שטעלט אויף דיא ליפען)

(אויפטריט חנוך)

חנוך : אוי.

ביידע : (ערשראקען) חנוך ?

חנוך : (וויינט) חנוך !

מירכה : דוא וויינקסט ?

פריץ : וואס איז דיר ?

חנוך : איך בין אומגליקליך, איך בין פערליעבט.

פריץ : וואס פארליעבט האסט דוא געזאגט ? פארליעבט מיט וואס פאר
א רעכט ?

חנוך : (ערשראקען) ווא... וואס איז דאס פאר א שאַלע ? דוא מענקסט, איך
טאר נישט ?

מירכה : פֿרעג'ל גאט איז מיט דיר !

פריץ : מילכה'לע דעם אַמט האט ער דיר געמאכט ליעבסט ערקלעהרונג
דאן ? (זעהט דען זעבעל)

חנוך : (ערשראקען) אוי וועה איז מיר ! האלט דיר איין, איך זיין דען ווא ?

פריץ : נישט ווא ? דוא זאלסט לעבען בלייבען ! (שטעקט איין דיא שווערר)

חנוך : אוי א טהיייערע מציאה !

מירכה : אונ ווער דען איז דוין מציאה ?

חנוך : זיינע ? אפילו דוא אללין וועסט אויך מוכה זיין אז ווא איז מעהר
מציאה פון דיר.

מירכה : ווער איז ווא ?

פריץ : וואס איז ווא ?

חנוך : ווא איז ווא ?

מירכה : וואס ? דוא וויינקסט גאר נישט ווא ווא איז ?

חנוך : שיער האב איך געמיינט אט האב איך ווא אין מיטען דרינען
(פאסט מיט דיא הענד) קורדקוא אנועק געפלוניגען נישט דא.

פריץ : אונ אויך נא איינע זאגסט דוא אז ווא איז מעהר מציאה פון זיין
מילכה'לע ?

חנוך : ניין ניין פֿרָצֶל, וויא ניט ביין אויף איהר, קער ניט חלילה קין
שְׁלֵעֶקט ווארט אויף איהר, אין אַמֶתִין אריין וואס איז ווא געבן
שולדיג אז ווא ווייטסט נאך גאר אין גאנצען ניט צי בין איך אין איהר
פֿערלעכט.

ביידע : וואס ?

חנוך : אט דאס איז דאך מיין אומגליק, איך האב מיך פֿערלאזט אויף
אנטוויקלונגן ער ואל ניין מיין שדכן, הללואי וואלט ער געווען דעם קאפּ
צערבראכען איידער איך האב איהם דערקענט.

פריץ : אַמֶתִיגנס ? ביזט דוא נישט מעהר ניין שרייבער ?

חנוך : (ערשראקען) איך... איך האב נישט געשריעבען... איך וויל
פון גאר נישט... איך בין גאר נישט שולדיג.

פריץ : וואס נישט שולדיג ? וואס האסט דוא דין אזוי ערשראקען ?

חנוך : איך... איך... איך האב מיך נישט דערשראקען... וואס האב
איך מיך צו שרעקען... אז—אז ווא האט געשוואהרען אז וויא ענען
אזוי וויא וויא ענען האט ער געשיקט זאגט זא אזוי וויא ענען
געווען ענען וויא אונ אונ שוין, וואס ווייס איך ?

מילכה : פֿרָצֶל ער ווייטסט פון עפֿים.

פריץ : האסט דעכט, חנוך וויא לאנג ביזט דוא געווען ביא אַמֶתִיגנס ?

חנוך : אזוי לאנג ואל ער ליגען אונ קרענקען אין איין ווייט אונ דערנאך
וואל ער ויך איבערקעקערען אויף דער אנדערער ווייט אונ ווייטער
קרענקען, אזוי דורך איהם בין איך אזוי אומגליקליך.

ייִן : פאר וואס דורך איהם ?

חנוך : ווייל ער האט פֿעראומגליקט אבגירן.

פריץ : וואס געהט דין אן אבגיר ?

חנוך : ווייל מיט אבגיר איז דאך אבגיר'ס טאכטער אויף אנועק.

פריץ : וואס געהט דין אן אבגיר'ס טאכטער ?

חנוך : הערסט דוא ? ווא איז דאך מיין געליעבטע.

ביידע : ווער ? ח ח ח ח !

פריץ : ח ח ח ח ! אבגיר'ס טאכטער ? ח ח ח ח !

מירכה : ח ח ח ח ! שלומית ? ח ח ח ח !

חנוך : ח ח ח ח ! פאר וואס פאר וואס לאכט איהר ? ח ח ח ח !

פּרץ: אוי מיינע קישקעס! ח ח ח!
מירכה: אוי מיינע נייטען! ח ח ח!
חנוך: אוי מיינע געהירקען! ח ח ח! פאר וואס לאבט איהר?

(אויפטריט אנטיגנוס)

אנטיגנוס: וואס איזט היער? (ווייז בעמערקען איהם ניט ער ווירד הינגעריסע
 אונד לאכט מיט זא לאנגע ביז טראָמפּעטענשאל אלע לויפּען אַב, קעניג געפֿוהרן
 פֿאַן 2 סאַלדאטען).

אנטיגנוס: מײן הערר אונד קעניג!
קעניג: וואס ווילסטו דא וועדער, בין איך דען פֿעראַרשטעללט דיר
 איבעראל צו בעגענען? דא וועלכער האסטו דא וועלט געצייגט ווי
 מאכטלאז איין קעניג איזט ווען ער איזט נישט גענוג פֿאַרזיכטיג און
 דער וואהל פֿאַן וויינע ווארטע, דא וועלכער האסטו פֿערשטאנדען דין
 דעם שטראפֿנעריכט צו ענטזיעהען אַבּוואהל דא האסטו געזען מײן
 ווילען געהאנדעלט, דא ביזטו דא אונזאכע מיינער קראנקהייט
 פֿערלאס מיר, פֿעלייכט וועדע איך דאך איינמאל ערלעזט פֿאַן דען
 קוועהלענדען צווייפֿעל אין מיינעם הערצען.

אנטיגנוס: דאס עפען איזט דא אונזאכע פֿאַן מיינעם געטצטען קאמט
 צו דיר מײן הערר אונד קעניג, יעדער הויך פֿאַן צווייפֿעל דער דין
 קוועהלט אונד ענטזיעהט זאל ענדליך נאמן פֿערשנוינדען, אה מײן
 קעניג, ערשט געטצט איזט עס קלאר פֿענויען דאס דא האסטו דע
 פֿעררעטער אבֿער מיט רעכט פֿאַן דיר פֿעריאגט, אונד אויך איה, אין
 דארף געטצט מיינע הענדע ריין צום הימער אויפֿהעבען, דיעזע טו
 הענדע וועלכע האבען דען פֿעררעטער געפֿלענדעט! הערע, קעניג
 קעניג, איינע אונגעדייערע גראסע צאהל פֿאַן פֿערזער וינד אין אונזער
 לאנד איינגעדרינגען, אויס איהר היימאטה גערופֿען האט וויאזוי יענע
 יונגלינג וועלכער אבֿער האט דאמאלס אין ויין הויז אויפֿגענאמען
 „אבֿער אונד ראכע“ זא שרייען דא פֿיינדע איבעראל וואהן ווי
 קאמען שטעטטע אונד דערפֿער פֿערנויסטענד, רויפֿענד אונד מאַרדענען
קעניג: שפֿירבסטו דא וואהר אנטיגנוס?

אנטיגנוס: שיקע באטען איבעראל הון אונד איבערצייגע דיר פֿאַן דען
 טרויריקער וואהרהייט.

קעניג : אונד ער אליין ? ווא איזט ער ? צוואמען מיט דיא פיינדע ?
אנטיגנוס : וואצו דען שרייען וויא אבנר אונד ראבע ווען ער אליין ווערע
ניכט אין איהרע מיטע ?

קעניג : גאט איך דאנקע דיר ! וויא פורכטבאר געדריקט האט מיך דער
פלאן דער אונזויסענהייט ! באלד האב איך געפלוכט מיינע בארמ-
הערציגקייט וועלכע האט איהם דאס לעבען געשענקט, באלד מיינע
שטרענגע וועלכע האט איהם פערבאנט, באלד וואלטע איך דיא
האנד געשטראפען וועלכע האט איהם געבלענדעט, באלד ווידער
דיענע האנד געלאהנען. דאנק וויא דעם הימעל דאס איך זעה ענדליך
דאס הערץ פאן דעם פעררעטער אפען, ווינע פאלשהייט ליענט
זעטצט קלאהר פאר מיינע אויגען, זעטצט ענדליך האבע איך
געוויסהייט אונד דיענע האנד וועלכע האט איהם ווינע אויגענליכט
אויסגעלאשען דיענע האנד וויל איך זעטצט געלאהנען ! אנטיגנוס מין
פריינד, פאן דיענען אויגענבליק אן ערקלערע איך דיר אלס מין
הער פיהרער ! וועהלע דיר זעלבסט אינע צאהל פאן אונזערע
העלדען אונד פיהרע ויא דען פיינד ענטגעגען.

אנטיגנוס : מין קעניג ווירד זיך באלד איבערצייגען דאס ויין טרייער
דיענער אנטיגנוס איזט ווירדיג דיענעם האהען ראנגעם.

(אויפטריט פרץ)

פרץ : מין קעניג !

קעניג : וואס ווילסט דוא ?

פרץ : אבנר'ס פרויא אויבל.

קעניג : אויבל ?

אנטיגנוס : (אפארט) וואס קאן ויא וואלען ? לאס ויא ניכט פאר מין קעניג.

קעניג : ווארום דען ? (צו פרץ) איך וויל ויא הערען.

פרץ : א שטענער תכלית איז פון איהר געווארען. (אב)

אנטיגנוס : מין הערר אונד קעניג, אין דיענער שטונדע דער געפאהר
אונד זארגען זאל דיר איין ווייב אונזערברעכען ? ויא קענטע פיעלייכט
דיין צווייפעלס קוואהל ערנייערען, זעטצט נאכדעם שאן אלעס
קלאהר געוועזען איזט.

(אויפט. יט מילכה)

מילכה : גאט ערבארמע דין.

קעניג : ווארום וויינקט דוא?

מילכה : אדך מיין גוטער קעניג, אדך בעוויינע מינע געווענענע העררין דיא שעהנסטע פאן אלע פרויען, זעהט וואס אויס איהר איזט געווארען?

(אויפטויט איזבל אין שווארצען צערריסען, האאר אויפגעלעזט)

איזבל : ווארום בליקט איהר מיך זא ערשדאקען אן? מיין פינסטערער בליק דער קאן נא יעמאנדעם עטוואס צו ליידען טהוען, דאס היער וינד מינע אויפגעלעזטע לאקען אבער קיינע שלאנגען, דאס היער דיעזע ברענענדע צייכען אויף מינער שטיינע, דאס איזט עס וואס איינען יעדען ציטערען מאכט, זעהט איהר וואס אויף מינער שטיינע געשריעבען שטעהט? קענט איהר לעזען? לעזט עס מיט פייעריגע בוכשטאבען, גליהען דארט אלע מינע פערברעכען, פערראט אן דען מאן! פערראט אן דען קעניג! פאלשעס צייגנים, פאלשער שוואר, לוג, בעטרוג אונד מארד, אונד דיעזע אלע פערברעכען ווערפען מיך יעמאט יעדער פאר דינע פיעסע מיין קעניג. (קניעט)

קעניג : ווייב וואס איזט דיר? שפריך, וואס האסט דוא געטהאן? וואר עס ניקט וואהרהייט וואס דיין מונד האט דאמאלס געשוואהרען?
אנטיגנוס : מיין קעניג! זיא איזט נא וואהנדיג! הערע זיא ניקט אן מיין הערר אונד קעניג, דוא זעהסט נא דאס זיא האט איהרען פערשטאנד פערלארען.

איזבל : (ריכטעט זיך אויף) מינען פערשטאנד האבע אדך דאמאלס פערלארען וואן דוא ווארסט מיין בלוטיגער ראטהעבער!

קעניג : רעדע ווייב, רעדע אבגריס פערברעכען.

איזבל : וואר איינע ליענע.

קעניג : אונד וויינע בריעפע?

איזבל : וינד פערפעלשט פאן דיעזען שורקען!

קעניג : אונגליקליכע! נור אויף דינעם צייגנים האבען איהם ווינע ריכטער פערראקטיילט.

איזבל : אדך ווייס עס, אדך בין נא ניקט געקאמען דין אום גנאדע צו בעטען, גערעכטיגקייט נור איזט עס וואס אדך בעגערע! בעשטראפע

מ'יך, צערטערעטע אויך צערשטערע מ'יך עלענדע, זא וויא איך האב
 איהם דעם אויטוולדיגען צערשטערט! דער בליטץ פאן דינעם צארן
 זאל אויך דיעזען שופט פערצעהרען! דאס שווערד פאן דינער ראכע
 זאל אויך ביידע פערניכטען, וויר ביידע זינד זא נישט איין אויגע ווערטה
 דאס ער דורך דיעזען מערדער פערלארען האט, אבער דער ראכע
 גייסט פאן דעם פערטריעבענען אביר דער רוהט נישט, זייט יענעם
 אויגליקליכען טאג צעהרט ער לאנגזאם אן מיינעם הערצען, ווינט מיר
 דאס בלוט אויס מיינע אדערן, וואס איך געניסע אינט נישט, טריעפ
 אויך דונקעל אינט מיר דאס ליכט פאן דעם טאג, אויך דיא נאכט
 פייניגט מ'יך מיט פורכטפארע טריימע, דיעזע נאכט האב איך איהם
 וויעדער אין מיינעם טרוים געזעהען אבער הערט!... אן ווינעם
 הערצען אינט זיין קינד געלענען, זיין קינד אין וועלכעם איך האב
 זיין זאךן ערקענט, אויך מיט ליעבע פאלע טרעהען האט איהם דאס
 קינד געזען פאטער, וועהרענד איך... איך בין איינזאם, זאגאר
 מיינע איינציגע טאכטער האט מ'יך אויך פערלאסען, אלעס מיינעט
 מ'יך... אלעס ענטפליהט פאן מיר... מען צייגט נור מיט דיא
 פינגער... ווייכט איהר אויס דעם וועג דיעזער נאט פערפלוכטען
 אשה רעה! אשה רעה! (זיא וואנקט צום פאלע, פרץ מילכה האפען זיא אויך
 פיהרען זיא אב)

קעניג: נון אנטגנום וואס זאנקסט דוא יעמאט?
 אנטגנום: זא גיפטיג איזט דער פפיל וועלכען זיא האט לאז געדריקט
 דאך מיינען אויטוולדיגען קאפף קען ער נישט טרעפען, דען דאמאלס
 האט זיא וואהרהייט געשפראכען, יעמאט, יעמאט אבער, יעמאט
 זאנט זיא איינע ליעגע, דורך איהר צייגניס דאמאלס האט זיא פער-
 לארען איהר מאן, איהרע טאכטער, עהרע, גלאנץ, אויך דאס פעררייכט
 זיא יעמאט.

(אויפטריט פרץ, מילכה)

פריץ: איך שריי געוואלד, איך קען עס נישט מעהר אויסהאלטען, איך
 שפרינג אויס דער הויט, איך פלאטץ, איך עקספלאדירע, קעניג!
 טהייערער קעניג, ליעבער קעניג, אוי ווען עס זאל מ'יך אויך זיין
 לעבען קאסען עמליכע ווערטער מוזט דוא מ'יך אויסהערען.

קעניג : שפּרײַד!
פּרײַז : אָבער דער תּכּשׁיט דאַרף עס נײַט הערען, נור אויף אַ האַלפּער
מײַנוט... באַרג מיר אײַנס פּון דײַנע גענעדיגע אויערען.

קעניג : קאם הער. (קניעט, פּליסטערט איהם אינס אויער)
אנטיגנוס : (אפּארט) וואס קענטע דיעזער ענעל עטוואס וויסען, אד! וואס!
אנטיגנוס נור קיין מוטא פּערלעיערען.

קעניג : גוט! געה!
מילכה : פּרײַז!
פּרײַז : יחודי בלא. (אב)

קעניג : אנטיגנוס דוא זעהסט אײַך האב דײַך רוחיג אויסגעהערט ווייל דוא
האסט פּערשטענדיג געשפּראכען.

אנטיגנוס : דיא וואהרהייט מײַן קעניג.
קעניג : דאך אנטיגנוס גלייך ווירד נאך אײַן צײַגע ערשײַנען וועלכען אײַך
ווייל אויסהערען, דוא אָבער מוזט בלייבען שטום אונד אָהנע רעגונג
שטעהן, שפּריכסט דוא אָבער אײַן ווארט אָדער גיעבסט דוא איהם
אײַנען ווינק זא ווירסט, דוא פאן דעם זעלבען שיקנאל געטראפּען וויא
אבנרים בלינדהייט אונד פּערבאנונג.

אנטיגנוס : מײַן הערר אונד קעניג.

קעניג : פירכטע ניקטס מײַן פריינד, דײַך ווירד זא שטענען דײַנע אונשוילד.

(אויפּטריט חנוך געפיהרט פּון פּרײַז)

קעניג : וויא אײַזט דײַן נאמען?

חנוך : (קניעט ציטערנד) ח ח חנוך

קעניג : וואס נאך?

חנוך : אײַך האב נײַט מעהר.

קעניג : ווארום וויינסט דוא?

חנוך : ווייל אײַך בין אומגליקליך.

קעניג : אין וואס בעשטעהט דײַן אונגליק?

חנוך : אײַך בין פּערלעיעבט.

קעניג : (בליקט אײַף אנטיגנוס, אפּארט) ווערע עס מעגליך דאס זא אײַנער

מיטשולדיגער ווערע? חנוך! אײַך האבע געהערט דאס דוא בעניטצט

אײַנע בעזאנדערע פעדיגקייט אין דער שרייב קונסט!

חנוך : ווא וואס וועט בין איך שולדיג? פ... פון וואנען קען איך וויסען אז אנדערע וועלען וויסען אז וואס מען דארף ניט וויסען. וועסט דוא וויסען אז איך ווייס פון נישט צו וויסען. (שלאגט זיך אין די האנד) נא נא נא. **קעניג :** חנוך פירקטע ניקטס, הערע וואס דיין קעניג דיר זאגט, ענטדעקסט דוא מיר דא גאנצע וואהרהייט דאן ענטלאסע איך דיר גאנץ אויג-פעשטראפט.

חנוך : (שפרינגט אויף פֿרעהליך) אויב אזוי מול מיט פֿרקה! האב איך נישט אבנרים טאכטער זאל ער אויך נישט האבען אבנרים שטעלע, א מכה מיט פעפער.

קעניג : אבנרים שטעלע אבנרים טאכטער?
חנוך : יא טהייערער קעניג, מיר ביידע האבען ויך בעדינגען מיר זאלען אבנר'ן נישטען ביים לעבען ער ויין שטעלע און איך ויין טאכטער.
קעניג : ערצעהלע דיטליך.

חנוך : (וויינענד) איך בין א מענטש מיט איין אפען הארץ, איז מיר שלומית אבנרים טאכטער אקעגען געקומען און ווא האט געזעהן דאס הארץ איז אפען איז ווא מיר אריין געפלויען אין הארץ אריין, בין איך געווארען אומגליקליך, ער האט דאס בעמערקט קומט ער צו מיר מיט א פאק בריעף געשריעבען פון אבנר'ן צו ויין פרויא.

קעניג : אויך וואס וואר דארט געשריעבען?
חנוך : פון ויין בענענעניש, פון ויין ליעבעניש, פון ויין באלד אהיים קומעניש און נאך און נאך. לויטער גוטע זאכען, זאגט ער מיר אזוי, חנוך! דוא האסט א גרינגע האנד קוק דיר גוט צו צו דיעזער האנדשריפט, מאהל ווא נאך און שרייב וואס איך וועל דיר הייסען און עס וועט שוין ויין רעכט! וואס זאל איך וויסען? אמת טאקי איך האב א גרינגע האנד דערפאר אבער האב איך א פערשטאפטען קאפף און איך האב געמיינט וואס ער זאגט איז תורת לאקשען, האט ער פארגעזאגט און איך האב געשריעבען, און דא בריעף האבען בעקומען א פנים זאל איהם אזוי ויין דאס מול, אט האב איך דיר דערצעהלט דעם גאנצען אמת ליעבער קעניג און פֿרעג איהם, האב קיין מורא נישט... אה! א יא עס האט דיר אפגענומען דאס לשון? א יא דוא ביזט געבליעבען וויא א גולם?

קעניג : נון אנטויגונס האסט געהערט?

אנטויגונס : נא! דאך ווען טויזענדער צייגען זאלען רופען אבנר איזט אונשוולדיג איך אבער בין איבערצייגט דאס ער איזט איין פעררעטער.

קעניג : פערשטימט! פלוצ ווירדיגער פערלוימדער! גיבטיגע שלאנגע, אה

ווען איך יעמאט קיין קעניג ווערע זא מעכטע איך דיין הענקער ויין.

מיט אייגענע הענדע מעכטע איך דיך ערווירגען אונד אין דיא עוויגע

העלע שיקען, פארט מיט איהם אין פינסטערען קערקער ביז וייע

פערדיענטע שטראפע ווירד איהם מרעפען! (אלע פיהרען איהם וועק,

פריץ מילכה קומען צוריק) לאסט דורך דאס גאנצע לאנד וייע אונשוולד

פערקינדען, ברענגט מיר דען טרייען פריינד צוריק, זאגט איהם דער

קעניג וויל איהם וייע קראנע וועקנעבען!

(אויפטריט שלומית)

שלומית : נאך דיא קראנע וואר גיע ויין פערלאנגען אונד יעמאט נאך פיעל וועניגער.

קעניג : קנאפע ווער ביזט דוא?

שלומית : ערקענט דער קעניג נישט מעהר אבנר'ס טאכטער?

קעניג : שלומית?

ביידע : (וויינענדיג) שלומית'ל? טהייערע שלומית'ל, גוטע שלומית'ל.

קעניג : דוא דער איינציגע פאן אקע וועזען וועלכע האט דעם פערטריע-

בענען גיע פערלאסען? אונד ער וויא איזט מיין טהייערער פריינד?

פריץ : דער נוטער פרומער אבנר, וויא איז ער?

שלומית : אן דער שפיטצע פאן דיינע טרייע קריעגער, אבנאחל איהם

פעהלט ויין אויגען ליכט דאך נישט ערלאשען דאס ליכט וויינעם

גייסטעם געפיהרט פאן ויין גיט ענטדעקטען זאקן האט ער פלעטצליך

אויפגעטויכט אין דער מיטע פאן וייע טרופען וועלכע ער האט

איינסט קאמאנדירט.

פריץ : אוי פאר וואס בין איך דאבייא נישט געוועזען?

שלומית : בעגרייכטערט ווארען אלע בייא וייער ערשיינונג, אונד

אונטער וויינעם קאמאנדא האבען זיא דען פינד פערזאגט אונד

פעזיענט.

פריץ : נוא מיין קעניג וואס זאגסט דוא יעמאט?

קעניג : פיר פלינדהייט אונד פערבאנונג בעצאהלט ער מיר מיט עהרע
אונד זינג! זא רעכט ויך איין פראמער העלד, אפער ווא איזט ער
געטאט?

שלומית : ער ערנוארטעט פאן דיינער האנד דען טאדט.

ביידע : דען טאדט?

פריץ : פאר וואס געביד?

שלומית : ווייל ער אהנע דיינע ערלויבנים דיענען באדען וויעדער
בעטרעטען האט.

קעניג : ער ווייסט נאך נישט דאס וויינע אונשוולד האט ויך בעווענען זא
קלאהר וויא דיא זאנט?

שלומית : וואס הער איך?

פריץ : זא שלומית! אונשוולדיג וויא א מלאך.

מילכה : דיינע מוטער האט אלעס ענטדעקט.

שלומית : מיינע מוטער? איך ציטערע בייא דער פראגע ווענען דעם
שיקנאל מיינער מוטער.

קעניג : פאר געוויסענסקייט איזט זיא גייסטעס געשטעהט.

שלומית : גאט מיינע אונגליקליכע פערפיהרטע מוטער!

קעניג : וויינע נישט טהיערעם קינד, בייא מיינער קראהנע, אין אייער הויז
זאל באלד וויעדערקעהרען גלאנץ, עהרע, פערזעהנונג אונד פריעדע,
אונד ווען מעגדיך מיינעם טרייען פריינד וויעדער ויין אויגען לייכט
צוריק געבען.

ביידע : אה!

קעניג : קאם פיהרע מיך צו איהם, אויף מיינע קניע וויל איך פאר איהם
ינקען אונד ראמענען אום פערצייהונג, קאמט קאמט אלע. (אלע אב)

פערנוואנדרונג

(פראצעסען אין דעם זעלבען פראכט וויא אין ערשטען אקט שלום נאר אבנר
אונד קעניג קאמען אויף איין עלעפאנד)

(פ א ר ה א נ ג)

ענדע.

בֵּית דָּוִד

(דער שטאמם דאווידס)

היסטארישע אפעראטע אין 4 אקטען

פֿאַן

מ. האראוויץ.

מוזיק פֿאַן א. פֿערלמוטטער.

פארגורזע, תרס"ד.

דרוק פֿאַן ש. ל. דייטשער.

פערלאג פֿאַן בנימין מונק, ביכהאנדלונג אין לעמבערג.

DER STAMM DAWID'S

Historische Operette in 4 Akten

von M. Horowitz, Musik von Perlmutter.

Verlag von Benjamin Munk, Buchhandlung in Lemberg.

Druck von S. L. Deutscher, Podgórze bei Krakau.

פערזאנען :

מר זוטרא רבא — פירסט איבער דאס יודענמוס אין בבל

בת שיע — זיינע פרוי.

נתן — דערען זאהן.

בר הונא — מר זוטרא'ס ברודער.

מרתא — זיינע טאכטער.

חלם }
חלצה } חרטע דער פירסטערליכען הערדע.

רבן גמליאל — נשיא פון ירושלים.

הילנא — זיינע טאכטער.

בר קפרא — איין סאלדאט דער פירסטליכען לייכנארדע.

סאלדאטען, פאלק, פערזאנער, זענגער, מענצער,

געסטע עמז.

I. אָהַט.

(פירסטליכער גארטען, רעכטס טהיער מיט שטייגען אין שלאס). (II. Rit.)

זאָהר :

צו עמפפאנגען יעצט וענען מיר דא

אונזער גרויסען העלד

וואס ער איז ביא אונז געשעצט

דורך זיינע העלדענטאטען

הייליגע ליעדער וועלען מיר ווינען

זאמען :

נאר איהם יעצט צו עמפפאנגען צו עמפפאנגען וועלען מיר

נאר ער אליין איז ביא אונז געשעצט

יא, יא, יא. (אלע אב).

(אויפטריט בת שבע).

בת שבע : דער שענקטער טאג מיינעם לעבענס ואל דער היינטיגער טאג
וין, אונד שטאלן ואל איך וין איבער דען זעג וועלכען מיין פירסט-
ליכער געמאהל איבער דיא אויסגעלאסענע פערנער געוואנען האט.
אבער נאך מעהר ואל ויך דאס מוטער הערץ פרייען צוואמען מיט
דעם גראסען זעג אויך איהר איינציגען זאכן מיט וינער פירסטליכען
ברויט אויס ירושלים גליקליך אומארמען צו קענען : א צופיעל גליק
אויף איינמאל — אונד דאצו נאך אונזער ווארטעט ! דא קאמט בר
הונד דער ברודער מיינעם מאנעס ער וואר דער שליח דיא ברויט
אויס ירושלים הערצופרענגען, ער ברענגט מיר גענויס דיא ערשטע
נוטע באטשאפט.

(אויפטריט בר הונד).

בר הונד : שלום וברכה דער גרויסער פירסטין פון פריס ומדי.

בת שבע : דער נוטער שליח ואל פון נאט געענגעט וין.

בר הונד : דער נוטער שליח ברינגט אויך א נוטע בשורה דער גרויסער
רבן גמליאל הנשיא האט גלייך אין שידוך איינגעוויילגט אונ מיר וין
טאכטער דיא ערלע פירסטין הילנא מיטגעגעבען איך ואל יא
ברענגען פאר א פלה קיין פבל דעם וועגען נתן בר מיר ווטרא, א
גרויסע מחנה פון ירושליםער האט ער אונז מיטגעשיקט אונ מיר

נענען בשלום אנגעקומען ביז אונטער דא מויערן פון מחנה — און בעלות השחר וועל איך מיט דער כלה אריין מארשירען אין שטאדט אריין.

בת שיע : ווער ווייבט אב מיין זאכן ווירד ביז מארגען שוין אויס גרי-
כענלאנד היער אנלאנגען.

בר הונא : האט איהר דען קיין בריעה פון איהם ווען ער איז פון אמהען
ארויסגעפאדען.

בת שיע : זיין אבער מיין מאן שרייבט מיר, היער איזט דער בריעה!
(ציגט איהם דעם בריעה פעלט איין רינג, בר הונא פערשארט איהם מיט א פיס).

איך ואל פארבערייט זיין מינען זאכן מיט וויינער ברויט צו עמפאנגען.
בר הונא : נון ווען ער שרייבט עס ווייבט ער געוויס וואס ער שרייבט זא
פערלעכט קיינע צייט און מאכט דא פארברייטונג וויא ער גע-
שריעפען האט.

בת שיע : געהען דא נעצט מינען מאנע ענטגענען?
בר הונא : זיין, איך ערנארטע איהם היער, דען איך בין פון דער רייזע.
ווער ערמידעט!

בת שיע : זא ענטשולדיגט מיר איך וויל דא פארברייטונגען פיר דאס
דרייא פאכע פעסט מאכען, אויפ'ס ווידערזעהען אין פריידען. (אב).

בר הונא : אויפ'ס ווידערזעהען אין פריידען (הויבט אויף דעם רינג) ח ח ח
אויפ'ס ווידערזעהען אין צרות און ליידען! זא געהט פארברייטונגען
מאכען פיר איין דרייאפאכען פעסט, איך דענקע זא ואל ויך בעסער
פארברייטונגען מאכען צו א דרייאפאכע צרה, דא ווירד זיט
רוהען ביז אלע 3, דער פאטער, מיטער און זאכן וועלען געברענגט
און געבראטען ווערען איך דער עלטעסטער זאכן פון ריש גלותא
ר' הונא, הייס ביים פאלק איינפאך בר הונא, און מיין
ברודער מר ווטרא הייבט מר ווטרא רבא איז ריש גלותא פון גבול;
דאס ווייב וועלכע וואר פאם פאטער פיר מיך בעשטימט האט
מיר ענטריסען און נעצט ואל איך זא רוהיג צוהען וויא ביידע לעבען
זא גליקליך און פערהיידאטען זא גליקליך ווער זאכן? א זיין! דיענען
טבעת המלך האט מיין ברודער וויינער פרוי צוריק געלאפען, זא ואל
דא הערשערין און רעגירענדע פירסטין פון פארס וואר זיין, נעצט האט

איהם דער אל קנא ונוקם אין מיינער האנד איבערנעבען און מיט איהם וועל איך אנפאנגען פייער און פלאם אויף בית דוד צו ברענגען! ביים אל שדי! וייער גליק מוס צערשטערט ווערען!

(אויפטריט בר קפרא).

נין מיין איינציגער פריינד וואס איזט געשעהן? און איזט מיין בעפעהל אויסגעפיהרט?

בר קפרא: פונקט וויא איהר האט געהייסען, אלע ירושלימער וואס האבען דיא פירסטין היילנא בעגלייטעט וינד אויסגעשלאכטעט, נאר ויא אליין איזט ביים לעבען געבליעבען.

בר הונא: אונד וואס הערט ויך מיט מיינער טאכטער.

בר קפרא: זיא ווירד צור בעשטימטען שטונדע אס פלאטץ ויין.

בר הונא: גוט יעצט הערע מיין פריינד, איך האבע דיר פערשפראכען בייא מיינען ברודער פאר דיר צו בעטען ער זאל דיך צום שר האלף מאכען געה יעצט אריין צו דער פירסטען ערצעהל איהר אז שוין 10 יאהר דיענקסט דו אין דער לייפגארדע אונד ביזט נאך איינפאכער סאלדאט, ויא האט איין גוט הערץ איבערהויפט צו א שעהנעם וינגען סאלדאט, פאל איהר צו דיא פיס קיש איהר דיא הענה, אונד איך בין ויכער אז דוא וועסט בייא איהר נושא חן ויין, אונד ויא וועט דיינעם וואונש ערפילען, אבער דאס איז פאלד געשעהן!

בר קפרא: דיין ראט איזט אויסגעצייכענט איך בעפאלגע איהם זאפארט. (וויל געהן).

בר הונא: ווארט נאר, דוא וייא אין גארטען — אונד ווען דוא ווירסט הערען פאן מיר דעם זאמען בר קפרא הויך אויסרופען — דאן זאלסט דוא גאנץ שמיל צו איהר אריינגעהן.

בר קפרא: איך האנדלע גאנץ נאך דיין בעפעהל. (אב). (I. Ritt.)

בר הונא: איך קען זיא, איהר הערץ איז גוט, ויא וועט איהם זיטשט ענטזאגען און פאר איהם בייא איהר מאן בעטען דיא געלעגעהייט וועל איך בענוצען דיא אלטע אייפערדווקט אין איהם צו ערפרישען, גיפט וועל איך אין ויין הערצען גיעסען! און פון איהר גוטסקייט וועל איך מיר פלעכטען דעם שטריק איך ביידע צו ערווירגען. (אב). (II Ritt.)

קאהר : מיט דיא הארפען קלינגען (ביס)

וועלען מיר וינגען פרייליך

פאר דעם מלך

מיט דיא הארפען קלינגען (ביס)

טאנצען שפרינגען הילען וינגען וועלען מיר.

מענער : קאמט אה קאמט דער גראסער העלד

דיך ערנארטען שוין פון לאנג

דיינע דיענער זענען מיר

נאר דיך שטעצען מיר

דיך ערנארטען שוין פון לאנג

דיך בעגריסען מיר אלע. (ביס)

מר זוטרא רבא : איך דאנקע אייך מיינע העלדען

איהר וויט אלע בייא מיר געשעצט

איך ווינשט אייך אלע צו זעהן גליקליך

אונד גראסע טאפפערע העלדען

האך לעבע דער שטאם פון בית דוד. (ביס)

קאהר : דוד.

מר זוטרא : מיין וואונד איזט אייך אלע גליקליך צו זעהען.

קאהר : זעהען.

מר זוטרא : איהר זאלט נאר פראפ ויין (ביס)

וועט איהר גליקליך ויין.

בעשיטצע גאט זא מיט דיינע האנד.

דאס גאנצע פאם מיינען לאנד.

בעגלייטען וייא אויף יעדער שפור.

פאן דיין האכגעזעלט.

מיר דאנקען אלע ענוג.

מירייד ויין וועלען מיר.

נא נאר דיך שטעצען. (ביס)

וועלען מיר זא דאס שווערען מיר.

בעשיטצע גאט מיט דיינער האנד.

אונזער הערשער פון דעם לאנד.

גליקען זאל ער אויף יעדען שריט
דאס ווינשען מיר אייך אלע,
מיט גליק.

זוטרא: יעצט מיינע בראנע העלדען אונד אויף איהר תלמידי חכמים
מיט אייערע פרויען, שוועסטער, דיא האלען מיינעם פאלאסטעס
שטעהען אפען, געהט היינן, עסען אונד טרינקען זאל יעדער נאך
הערצענס-לוקס, יעדער איזט מיר ווילקאמען!

אלע: האך לעבע דער פירסט פון בית דוד האך! האך!
בת שיע: אויך איך מיינער וויסס לאדע אייך אלע געסטע אין מיינע
פאלאסט אונד האפע אייערע ווינשע אויפ'ס העכסטע צו ערפילען.
קאמט דיא טהאטערען זינד אפען, (אחור אב)

מר זוטרא: איזט מין ברודער שאן צוריק אויס ירושלים?
בת שיע: נא, דיא ברויט איבערנאקטעט פאר דעם שטאדטמאָר אונד
מארגען פריה זאל דער איינצוג אין דיא שטאט שטאטפונדען.
מר זוטרא: דא קאמט ער עפען, עעהע צו דען געסטען איך וויל איהם
עמפאנגען.

בת שיע: איך האפע אויף אייך נישט לאנגע ווארטען צו מיטען, (אב)

(אויפטויט בר הונא)

מר זוטרא רבא: ער ועהט מיר אויס ועהר ניעדערגעטלאגען צו גיין.
בר הונא: ווילקאמען פירסטליכער ברודער אים הויזע דיינער פעטער.
מר זוטרא: איך דאנקע דיר ליעבער ברודער, דאך צייגסט דוא ועהר
טרוידיג אויס. הייטע ווא ייך אלע באבילאנישע יודען איפער מיינען
גערעכטען ויעג פרייען; איזט פילייכט דער פירסטען הילף וועלכע
דיר אנפערטויט וואר איין אוינגליק געשעהען.

בר הונא: גיין מיינע טרוידיגקייט האט איין טיעפערען גרוינד, איך פינדע
דיינען ויעג עפען וויא דען ויעג איינער שפינע וואן נא שפינט איהרען
שפינעטש אונד נישט געפאנגען איינע פליענע וועהרענד אין דער ווייטע
שטעהט איהר גרעסטער פינד דער מענש אונד מיט איין קלאפ
פערניכטעט ער נא מיט איהרען שפינווערק; ברודער דייין ויעג איז
נישט מעהר וויא איין שפינווערק.

מר זוטרא : בר הונא שפריך דייטליך ! ביא דער עהרע פון בית דוד
איך וויל דאך וויסען וואס דא מיינסט דאמיט !

בר הונא : מוזט מיר ענטשולדיגען פירסטליכער ברודער איך לעבע דיך
פיעל מעהר אלס איינען ברודער, אונד דיעזע גראסע לעבע צו דיר
עפנט מיר מיינע אויגען איך ואל זעהן וואס אין דיינעם הויזע פארנעמט
פיעל מעהר אלס איך צו זעהן ווינשע.

מר זוטרא : איך האפע ברודער, דאס דאס אן דער טרייע אונד עהרליכ-
קייט מיינער פרוי נכט צווייפעלסט ? איך האפע דאס דער קאמעניס-
טישער גייסט איהר הערץ נאך ניט ערגריפען האט.

בר הונא : אה ייז אין איהרע עהרליכקייט צווייפלע איך געוויס נכט
אבער איך בין פאן איהרער אונטערהיליכקייט איבערצייגט, איך קאן
עס מיט פראפען בעווייזען.

מר זוטרא : איהר אונטערהיליכקייט מיט פראפען בעווייזען ? ברודער
האסט דא איבערלעגט וואס דא שפריכסט ? איך וויל דיא פראפען
הערען, זעהען אונד פרייווען.

בר הונא : דא ביזט שאן צופיעל אויפגעטעגט פערניס נישט ווען דיא
וועלט ווירד ערפאהרען פאן דעם פערברעכען וואס אין דיינעם הויזע
פארנעמט זא ווירד דער גאנצע שטאם דוד דאדורף בעליידיגט, דאמיט
וואס דא זיא בעשטראפען ווירסט האסט דא נאך לאנגע דיא שאנדע
פאן דיינעם הויזע נכט בעווייזט — מיין ראטה ווערע צו שווייגען דיא
וועלט קען נישט זעהן דיא פרעמדע קיש אויף דיין ווייבס ליפען ווען
זיא ערשיינט פאר זיין אין פארדע, דאס פאלק שלעכט גאנץ רוהיג
ווען זייער פירסטען איזט וואך אונד געניעסט פערבאטענע לוסט
וויפיעל איהר הערץ גליסט, דאס פערברעכען וואס געהט פאר אין
דיא רייכע פאלעסטע דעקט איין גאלדענעם דאך וועלכעס דאס
אויגע דעם פאלקעס פערבלענדעט

מר זוטרא : גענוג ! גענוג ! קאמע. בעווייזע מיר, בעצייגע מיר דאס מיינע
פרויא אונטערייא איז זאנסט (ווירגט איהם) ביא דער עהרע פאן בית דוד
דא ווירסט דיעזע שאנדע נכט איבערלעבען.

בר הונא : ערמארדע מיך וויא קיין האט זייען ברודער ערמארדעט, איך
דומקאפף האבע עס פערדיענט פיר מיינע עהרליכקייט טרייע אונד

אויפריכטיגער ליעבע צו דיר, שעהן איך דאנגע דיר ברודער פיר
דיא לעהרע דא דא מיר געגעבען האסט, געבט זעה איך ווער עס וויל
וויך עהרליך האלטען זאל וויך ברודער פלעגמען א שטריק פון אמתער
אונד געקעמט גקויט אונד וויך אויפהענגען.

מר זוטרא: ברודער! איך וויל בענויע

בר הונא: ווילסט אפער איך זאל געווען שטעהן א שילדוואכע ווען דיין
ווייב האט וויך מיט דעם שטענען וווען בר קפרא אין זעסער
וואללוסט ערוערמט? אדער זאל איך געווען ליגען אויסטערן
בעט אונד הערען דיא ויסע קיש מיט דעם שטענען געשפרעך וואס קאמט
פאר בין איש לאשתו? זיין ברודער! הער זעה מיט דינע אויגען
(צייגט איהם אין פאלאסט אריין) זעה וויא ער ליגט איהר צו פיסען זעה וויא
צערטליך זיא בענימט וויך געגען איהם זעה וויא ער קישט איהרע הענד
אונד זיא שטאמט איהם ניט אנוועק פאן וויך, זיין? האסט שאן געעהען.

מר זוטרא: אה שרעקליך!

בר הונא: ווען דא ביזט אין קריגע אנוועק האסט דא דעם זענעלרינג
דיינער ליעבען פרוי איבערגעגען, מיך דינען עלטערן ברודער האסט
דו נישט גענוג עהרליך אדער פעהיג געפונדען פיר דינען פערטרויען
צו מאכען געזט וויסע דעם . . . דינע ליעבע פרוי האט דען זענעל-
רינג איהר געליעבטען בר קפרא איבערגעגען, אונד ער האט דא אויף
דיין ארט רעגערט.

מר זוטרא: זיין זיין, עס איזט נישט וואהר עס מוס איין טרוים זיין.

בר הונא: קיין טרוים (צייגט דען רינג) זעה עס איזט דיין זענעלרינג וועלכען
איך האב מיט דכמה אויס בר קפרא'ס האנד וועקנענאמען אום דא
עהרע פאן בית דוד צו רעטען.

מר זוטרא: לאס מיך איך וועל וויא ביידע אין שטיקען צעררייסען!!!
בר הונא: זיין ברודער לאס דינען צארן נישט אונזעלליך אויסברעכען
אין דער צייט ווען עס נוצט נישט.

מר זוטרא: זיין! ווען אויך 100 לעבענס דאדורף פערלארען געהען איך
וויל מיך אין איהרעם בלוטע באדען.

בר הונא: פערנעסט ניט מארגען קאמט דיא ברויט פאן ירושלים דינען
זאהן צו הייבאמען.

מר זוטרא : גיין ער איזט נישט מיין זאָהן! ער איזט אין עהעבראך געשאַפֿען, אין פֿערברעכען געבארען, אין אונטרייא געצייגט, אין אייגענער ליבֿקייט ערצאָגען. ער איזט איין באַסטאָרד אונד דאָרף מיינען נאָמען— דען נאָמען פֿאַן בית דוד נישט טראָגען, ברודער נישט בלומ, נישט בלומ, וויל איך זעהען.

בר הונא : זאָ הערע דען ראָטע פֿאַן דינען ליעבען טרייען ברודער! בעסער איין נייטאָג אין הערץ אַלס איין בושע אין פֿנים : מיין ראָטע איז — דאָ וואָלט איך קיין וואָרט זאָגען, עמפֿאָנגען איזערען זאָהן גלייך וויא ער וואָלט גאר נישט געווען; פֿערדייראָטע איזט מיט דער פֿירסטין היילאָ אונד לאָז דיא וועלט פֿאַן נישטס ערפֿאָהרען, דאָס איזט מיין ראָטע אונד אזוי וועט דיר יעדער קלוגער מענטש ראָטען.

מר זוטרא : האָלט רעכט ברודער — דאָ מיינשט עס גוט מיט מיר אָבער דאָס איינע פֿערשפּרעכע מיר בינען ²⁴ שטונדען זאָל בר קפּרא אונטער דען טאָדטען צעהלען.

בר הונא : קאָנסט רודיג גיין ברודער — ער איזט שאַן וויא טאָדט, דאָ קאָנסט דיא פֿירסטין, הינטער איזער געהט איזער הערצענסגעליעבסטע איך געה מיט איזט אַוועק, פֿאַן וואָנען ער וועט אזוי גיך נישט צוריק-קאָמען; גאָר פֿערשפּרעכע מיר נאָך אַמאָל קאָלטבֿלוטיג צו האַנדלען.

מר זוטרא : איך פֿערשפּרעכע עס דיר.

(אויסטרעט בת שיע, בר קפרא.)

בר הונא : בר קפרא! איך האָב מיט דיר עטוואָס וויכטיגעס צו שפּרעכען.
(ביידע א:)

בת שיע : מיין לעבער געמאָהל דיא געסטע וואָרטען אונגעדולדיג אויף איזערען פֿירסטען.

מר זוטרא : זאָלען דיא וואָרטען, דיא געסטע מוסקען זיך לערנען מעהר געדולדיג צו גיין, עס קאָנסט מאַנכעס מאל איינע צייט וואָ מאַן זעהר שטארק גיין מוס אום דיא געדולד נישט צו פֿערליערען, דאָך זאָגע ווער וואָר דער יונגע מאַן דער דיר בעגלייטעט האַט.

בת שיע : עס איזט דער זאָהן אונזערעס אַלטען הויז פֿריינדס קפּרא, איך האָבע מיט איזט זעהר מיטלייד, ער איזט זעהר בראָו אונד דער

זאָהן איינעם פראַנען מאַנעם אײַד מעכטע דײַד ביטען מײַן לעבער
אײַהם צום שר האַלף צו ערנענען.

מר זוטרא: גוט אײַד וויל דיר דײַנע ביטע ניט ענטואַנען געבע מיר דעם
טבעת המלך אײַד וויל מיט אײַהם דאס בעפערדערונגס פערזאָנענט
פערנענען.

בת שיע: (זוכט) אײַד האב אײַהם נײַט בײַא מיר.

מר זוטרא: ווירקלײַך? האבע אײַד דיר נײַט געואַנט היטע דיענען רינג
ווא דײַן אויגענליכט יעצט בת שיע זאגט די וואהרײַט אײַנט ער אײַן
אנדערע הענדען איבערגאנגען.

בת שיע: מײַן מאַן אײַד פערשטעה דײַנע שפראכע נײַט.

מר זוטרא: ווא אײַנט דער טבעת המלך?

בת שיע: צוערשט מעסיגע דײַנען צאָרן, דער רינג ווירד וף גענוים
פֿינדען.

מר זוטרא: דען רינג וויל אײַד האבען!!!

בת שיע: דוא פערשטערסט דיר אומזאָנסט דײַן פעסט.

מר זוטרא: דען רינג וויל אײַד האבען!

איינער: אײַן ברעף אן דיא פירסטען. (א)

בת שיע: (עפענט פאלט ארויס דער רינג) א דא אײַנט דער רינג!

מר זוטרא: אונד פאן וועם קאמט ער? דער מיט דען ברעף (לעזט)

לײַענענסווירדיגע פירסטען אײַן דער האַבונג דאס ווא אײַהר ווארט
געדיאלטען אונד מײַנע בעפערדערונג אויסגעווירקט האבען, שיקע
אײַהנען דען וועגל-רינג וועלכער מיר אנפערטרויט וואר צוריק
דאמיט מײַנע בעפערדערונג מיט דעם זעלבען צו פערנענען אײַן אכטונג
אונד טרײַע אײַהר בר קפרא (איראניש) נון פירסטען נאס זאגן ווא
יעצט?

בת שיע: מײַן מאַן אײַד ... ווייס ... פאן ... גאט אײַד ווער פערקומט.

מר זוטרא: דאס קאמט דעם בוחלערישען ווייבע.

בת שיע: וואס? מײַן מאַן ביסט דו בײַם פערשטאנד? אײַד דיא
פירסטין פאן פֿרס ומדי אײַן בוחלעריש ווייב?

מר זוטרא : טייפעל אויס מיינען אויגען!

בת שיע : (וויינט) ניין מיין מאן — דאס האבע איך נישט פערדיענט.

מר זוטרא : שלאנגע, ווען דייע מדרערען דיא ערדע בענעמאנען, זא ווירד פאן יעדע מדרענע איין קראקאדיל הערויסשפראצען... יעדע טראפען איינער פרויענטהרענע האט אין ויך איין מעער פאל נישט אום אלע מענער דער וועלט צו פערניפטען; אויס מיינען אויגען טייפעל!

בת שיע : מאן דוא בענעקסט איין פעהלער, אבער נאך מעהר שאהנע דיא עהרע אויטערעס זאהנעס דיא עהרע פאן בית דוד.

מר זוטרא : ניין ער איזט נישט מיין זאהן, ער איזט פאן איינער אויגעהר-ליכען מוטער געבארען, דוא האסט ניין עהרע גערויבט אויך געשענ-דעט, פארט! פארט אויס מיינער גענענווארט

בת שיע : בערוהיגע דיר דייע געסטע קאמען.

(אויפפריט קאהר)

אלע : וואס איזט געשעהן? וואס איזט געשעהן?

מר זוטרא : ח ח מיינע העלדען אויך תלמידי חכמים הערעט דיא געשיכטע פאן מיינען יעצטיגען קריג מיט פערזיגען — אויך פערשטעהט מיינע גראסע פריידע, פאר 10 יאהרען אלס נאך מיין פאטער רב הונא רייט גלייטא פאן בבל וואר, האט דער פערזיגע שאך דאס לאנד רעפארמירט אויך דיא זא גענאנטע ליכטערעליגיאן איינגעפיהרט — קיין איינציגע מענט זאל ויין אייגענעם פערמענען אויך פרוי בעזיגען אלעס זאל דער קאמונא געהערען, אבער איך מר זוטרא רבא בין מיט דער נאפע אין דיא האנד דער קאמונא ענטגעגען געטרעטען, 8 יאהרע האפע איך געקעמפט אויך האפע זיא אויך בעזיגענט, פרינואט איינגענטהום אויך פאמיליענריינהייט האפע איך אונטער יודען ווידער איינגעפיהרט, אויך געצט בין איך פאם קריגע אלס ווענער צוריק געקעהרט אויך פיגדע אין מיינעם הויזע מיינע פרוי... וועט זיא אן, זא רייך, זא אויטוולדיג, נון זאל איך מיך איבער מיינען וועג, נישט פרייען? ח ח קאמט קאמט געסטע! אונטערהאלטעט איך טרינקט טאנצט אויך וינט מר זוטרא האט געזיגענט.

אלע: עס לעבע אוינזער פֿירסט מר זוטרא! האד! האד!

(אלע אב שרייענד).

מר זוטרא: (אבגעהערד) איין גאנצעם פאלק האבע איך בעוועגט אוינד

איין שוואכעם ווייב... ניין פערשטאסען ביזט דו אוינד מיין... ניין

זאהן אויס מיינעם הויזע! (אב)

בת שיע: גאט דו ביסט מיין ציוגע דאס איך אוינשולדיג בין (פאללט)

פערנאנדלונג.

(איין צימער איינפאך ביא דער הירטין חלאה, חלם מיט א האָהן אונד א היין).

חלם: איך וואג דיר מיין טהייערער קפּרה'ניק וואלסט נישט מאכען קיין רעש. אלע העהנער פון דער גאנצער וועלט קרעהען, פונקט האלבער נאכט אונד חלם האט א האהן איז ער אונד חלם וויא דער בע"ב, ער האט אפילו קיין שכל נישט ווען צו קרעהען, עס איזט נאך נישט רעכט נאכט געווארען אונד ער שרייט ויך שוין אויף דיא צעהן: אבער וויא נאל ערגעץ מיין הינדאלע ויין, דיא נאכט? ווען איך בין אהער געגאנגען האב איך פון דער ווייטענס דערעהען לויפען, איין אויסגע- פיצטע, עפּים גאר א יום טוב'דיגע איך האב געקענט שוועהרען אז עס איז מיין חלאה, איך האב גאר וואס געוואלט א געשרייא טוהן חלאה ווייזן גייסט דו?

(אויפטרט חלאה.)

חלאה: וואס האסט דוא געוואלט חלם? וואס האסט דוא דו? אוויא פערשעהמט? קוק אונד וויא אוויא דוא ביזט געבליבען שטעהן!

חלם: ווייל איך ווייס נישט וואס פאר א טאג ס'איז היינט מיט דיר.

חלאה: וואס'זשע דוא האסט היינט דעם יום נישט געזאגט?

חלם: ויין - איך מיין צי א וואכענדיגער טאג צי א יום טוב'דיגער.

חלאה: פאר וואס חלם?

חלם: ווייל רעדען רעדסט דו מיר וויא אין א וואכענדיגען טאג אונד אויס- געפוצט געקסט דוא וויא אין א יום טוב'דיגען.

חלאה: דוא ווייסט נישט אז פאלד קומט דער יונגער פירסט נתן פון גריכענלאנד?

חלם: נוא וואס'זשע פאר א יום טוב איז דאס ביא דיר? וואס האט א יונגער פירסט צו טוהן מיט א ארעם פאסטויד-מיידל.

חלאה: האסט א קאפף פון א שאף, דוא ווייסט נישט אז דער פירסט נתן איז מיין מילך ברודער.

חלם: וואס הייסט דאס א מילכיגער ברודער?

חראָה: נױל מיר האָפֿען בײַדע פֿון אײן מײַלך געװײנען דערפֿאר זענען
מיר מײַלכברידער.

חרם: נאָך אַ גלויק וואָס אײַהר האָט נישט פֿון אײן פֿלייש געזעסען אַז
ניט וואָלט אײַהר געזען פֿלײשיגע ברודער.

חלאָה: נואַ חלם אַצונד געה אַהײם אונטער דײַך אַהן יום־טובֿ'דיג נױל
באלד וועט דער פֿירסט דאָ פֿאַרברײא געהן וועט ער געװײס דאָ
אַבמײַטען.

חלם: אײַך האָב אָפֿער מורא אַז אײַך וועל מײַך אױספֿאַנען, זאל מיר דײַן
מײַלכנער ברודער קײן גוט אױג נישט געבן.

חראָה: וועל אײַך דיר דרייַא מאל אַנשפּײַען וועט דיר גאר נישט שאַטען.

חרם: חקאָה! אײַך מײַן עס וואָלט נישט געשאַט, אײַך זאל דיר דערנױל
אײַנמאל אַנשפּײַען נױל אײַך האָב מורא דאָ זאַלסט אײַהם בײַדע
אױנען נישט וואַרפֿען.

חלאָה: דערנױל מײַן טױשערער חלם וועל אײַך דײַך פֿעטען גאר נישט
אײַפֿערזיכטיג צו זײן. זאָג זאָר האָסט געבראַכט אַ הײַזן מיט אַ
האָהן וויא אײַך האָב דיר געחײסען.

חרם: יאַ חלאָה! אָפֿער מעג אײַך וויסען צו וואָס דאָ דארפֿסט זײַא?

חראָה: האָסט דאָ נישט געלערנט אַז אײַזער אַ הײַזן אונט אַ האָהן אײַז חרובֿ
געוואָרען דיא שטאַדט טור מלכאָ? (I. Ritt.)

חרם: אונט וועמען ווילסט דאָ חרובֿ מאַכען?

חראָה: קײנעם ניט, נאר אין טור מלכאָ אײַז אַ מנהג חתן פֿלח אַקענען
צומאָרגען אַ הײַזן מיט אַ האָהן.

חרם: פֿרי וויא זאַלען זײַך לערנען פֿפֿרע שלאָגען אײַנזם מיטן אַנדערן?

חלאָה: זײַן חלם אָפֿער אַזױא אײַז דער מנהג, וויל אײַך דעם פֿירסט מיט
דער פֿלח אײַך אַקענען טראָגען אַ הײַזן מיט אַ האָהן. (II. Ritt.)

I.

חראָה: דיא מענשען זענען אײַמער פֿערשיידענע
פֿון אלעקלײַא הײַז

וויא לעבן קײנמאל ניט צופֿריעדען

מען דערט נאר אײַמער נײַעם.

חרם : אָבער דיא האָן מיט דעם האָן
 קוק וויא נאר גוט אָהן
 וויא פֿערהאלטען וויד, עס איז א פֿערקניגטען
 וויא לעבען רוהיג נור — אַב וויערע נאָהר
 מען הערט וויא קיינמאל וויד נישט קריגען
 אז דיא היין פֿערלאנגט עפֿים פון דעם האָן
 קנאָקעט ויא צו איהם נאר אָהן א שיעור קנאָ קנאָ
 אונ דער האָן ענטפֿערט איהר מיט א הויכען טאָן.
 (מיין געליעבטע) האָסט געפֿועלט ביא מיר

II.

חללאה : א מענטש בענעהט א גרויסע וויד
 אונ האט דערפון פיעל צרות
 האפט ער באלד א האָן געשטוינד
 אונ שלאגט מיט איהם כפֿרות,
 דער האָן לאזט אַראַב
 שטוינענדיג ווין קאפֿה
 ער מיינט מען טרייבט מיט איהם קאטאָנעס
 וויא ציטערן ווינע גליעדער
 אז ער דערנעהט אין סידור
 דעם בני אדם יושבי השָׁד וצלמֶת. אז דיא היין א. ו. וו. (טאָן).

חרם : א דער האָן קומט.

חללאה : נוא, וואס וועט האָסט דוא דיד אזויא דערשטראָקען? וואס ביזט
 דוא א קאפֿהאָן!

חרם : ווין אָבער איך בין איין ארימער דארפֿסהאָן, אונ ער איז א קעניג-
 ליכער קוקוריקו! מיט איין קרעה פון ווין מויל, אונ מיט איין קלאפֿפון
 ווינע פֿליעגל בלייבט נישט א היינדייל אין גאנצען דארף.

חללאה : נוא אז דוא האָסט מורא געה וועט דיר אונעק.

חרם : איך געה אָבער קוים הער איך איין קוקוריק בין איך דא (א)

(אויפֿטרוט נתן אלס גרויכישער ווייז).

חללאה : (לויפט איהם ענטגעגען) שָׁלוֹם צו אייך עדלער פֿירסט.

נתן: חלָאָה! דוא בײַזט עס? פֿרײַענע צו דיר, האַסט מיר גלייך ערקענט?
חלָאָה: זאל איך מיין מילכבדורער ניקט ערקענען?

נתן: שעהן חלָאָה זעהר שעהן, וואס מאַכען מיינע עלטערן.

חלָאָה: זיין לעבען ויך זעהר גליקליך.

נתן: ווייסט דוא ניקט וועס האַלב מאן מיר נאך הויזע פֿערופֿען האט?

חלָאָה: וואס הייסט מען האט אייך דען נישט געשריעבן אז מען וויל
אייך חתונה מאַכען בִּדְת מִשָּׁה וְיִשְׂרָאֵל? אום — איהר זענט געוויס
הונגריג אדער דאָרשטיג אט וועל איך געהן עפֿים פֿרענגען צו ער-
קוויקען. (אב)

נתן: היער אים נידריגען הייזען ביין דער דיענערשאפט זיינעם פאטערס
מוסס דער זאָהן זיינען ערשטען בעזוך מאַכען אום צו ערפֿאהרען
וועס האַלב מאן איהם נאך הויזע פֿערופֿען האט, נאך 10 יאהרע האבט
אייך קוים יעצט צום ערשטען מאל איין שרייבען ערהאלטען נאך
הויזע צו קאמען.... דא קאמט יעמאנד, זאל דאס מיינע מוטער זיין?

(אויפֿטריט בת שיע.)

בת שיע: פינדע איך היער מיינען זאָהן? נתן? ... יא דוא בײַזט עס.
אונד זא פֿערענדערט זא קאלט? נתן ווארום דאס? ערקענקט דוא
דיינע מוטער ניקט?

נתן: דיינע געזיכטסצייגע וינד מיר ניקט פֿרעמד געווארדען, אבער דיין מוטער
הערך? יא יא דיא וועללען דעם גראסען מעערעם וועלכע טהיילען אב
גריכענלאנד פֿאן פֿערזיגען האבען דיא פייעריגע קינדערדיעבע אין
דיינעם הערצען אויסגעקאשען.

בת שיע: מיין קינד, מיין איינציגער זאָהן קאמע אן מיינעם הערצען.
דאס הערך איינער מוטער קאן ניע אויפהערען איהר קינד צו ליעבען.
זאנע נתן וואס האט דיינע מוטער געגען דיר פֿערבראכען, דאס דוא
צו איהר זא קאלט בײַזט?

נתן: זעהן יאהרע האבט איך פֿאן מיינער מוטער קיינען בריער ערהאלטען.
בת שיע: איך האבט אונזעהליגע אן דיר געשריעבן אונד קיינע
אנטווארט פֿעקאמען.

נתן: איזט דאס מעגליך? נער נאר אלץ דער ריעב, דער מיר דיא
ליעבע מינער עלטערן צו שטעלען פערזענלעכע? ואנע עס מיר אונד
נען עס איך מין אייגענער פאטער ויא.....

בת שיע: ניין דיין פאטער נאר דיא נאנאע צייט אים קריענען נענען דיא
פערזענער, דער רויכער דינער עלטערן ליעבע איזט קיין אנדערער
אלס דיין אנקער בר הונא ער האט דאס גליק אונד לעבען פאן אונד
אלע 3 פערזענלעכע.

נתן: מוטער ואל דאס נאכער ויין? קאן איין ואהן פאן בית דוד נא
נעמיין ויין?

בת שיע: נא מין ואהן, ער האט נאך מעהר געטהאן, ער האט דיר דינען
פאטער אונד מיר מינען מאן אונד נאמען גערויכט, אונד גאט וויסען
נאס דאס ענדע ויין ווירד.

נתן: אד פערצווייפלונג, דוא פאנגסט מיך וויטהענד אין דינע ריענען-
ארמע, קיין שטיין ואל איך ווינעם פלאטץ פאן בית דוד ליענען
פלייכען! קאמע מוטער! קאס צום פאטער, ער ואל ער מוס מיר
אנטווארט געבען.

בת שיע: ניין מין ואהן, ער דארף נישט וויסען דאס וויר אונד שאן
גענענען האבען. געה עלבסט צו איך, פאכע מוסה, ויא געדולדיג
אונד פערנעכע נישט ער איזט דיין פאטער, אבנאחל ער אבלייגען
וויל, אונד עהרע דינען פאטער איזט איין הייליגעס געבאט. (=)

נתן: ויא האט געווינט אונד האט פאכט אהנע מיך אין איהרע ארמע
געדריקט צו האבען, מיך געווארעט מינען פאטער צו ליעבען,
אבנאחל ער עס נישט ויין וויל... נא נא מוטער דוא האכט רעכט,
דען שלעכטעסטען פאטער עלבסט מוס מאן עהרען, דען פבר את
אבדו איזט איין הייליגעס געבאט. (II. Ritt.)

I.

נען איך נאר איין קינד — איך געדענק וויל אצונד
האט א לעהרער מיר געגעבען צו פערשטיין
אז אפאטער צו ליעבען — איז אין דיא תורה געשריעבען
מען טאר נענען נישט נעחן

דוא וועסט פֿעל ליידען — אונ האבען פֿעל פֿריידען
 עס וועט דיר נאך ווין שלעכט אונ גוט
 געדענק מיין קינד — וואס איך זא: דיר אצונד
 פֿערנעם אין מיין עהרע ניט
 פֿעד אַת אַבדך ו גט אונז דיא תורה
 פֿוגלען מיין קינד מוזט דוא מיט מורא
 עהרע דיין פאטער — דען רעכטע האט ער
 צו טהון מיט דיר וואס ער וויל
 דיין פאטער האט דיר געגעבען דאס לעבען
 דערפאר מוזט דוא איהם פֿביר אָנגעגען
 מיהט ער דיר שלעכטס — גיב נישט ביין קרעכץ
 נאר אימער שווייגען שטיל.

II

דוא וועסט ווערען א קינד — א מיין געשווינד
 אונ עס וועט דיר נאך געהן גוט
 געדענק עס אויף שרייט אונ טרייט
 וויא קיינמאל ניט שלעכט — נאר אימער גערעכט
 געגען דיין טאטען אונ גאט
 ליעב איהם מיט מורא — אזוי זאגט דיא תורה
 פארנעם נישט דאס 5-טע געבאמ
 פֿעד אַת אַבדך א. ו. וו.

III.

איין לאנגעם לעבען — האט גאט געגעבען
 א זא דעם געבאמ פֿביר אב
 וויא האבען דורך דיר געליטען אָהן שיעור
 דערפאר ליעב וויא אָהן א סוף
 פאר דיין מאמעס ווארט — אונ אויף דיין טאטענס אָרט
 טארסט דוא נישט ויטצען אונ רעדען
 חלילה בייא א נויט — גיב וויא פֿרויט
 פֿעד אַת אַבדך א. ו. וו. (אב)

פֿערנאָדֿרונג

(געבירגע בייא דער וויט איינגעפֿאלענעס הויז צו פֿערשלאָסען, הינטער בערג
קברים פֿון אסתר מרדכי אונ אויך אנדערע קברים בייא דיא וויטען געבירגע
וויילינדוג, בר הונא בר קפרא פיהרען אריין הילנא'ן)

בר הונא: היער איזט דער אָרט וויא וויר אויסרוהען קענען ווייל הי
רוהען אויס פיעלע נאך דעם מיעדען קעבן.

הילנא: אָפער מיין הערץ שרעקט זיך, נאך וואס האט איהר אוי
געקליבען אזא שרעקליכען אָרט? דער אָרט איזט מיר נאך פֿי
שרעקליכער אלס יענער, וויא רייבער זינד אונז איפֿערפאלען א
אלע בעגלייטער אויסגעשלאכטעט, קאמט געשווינד אונעק פֿאן ד
שרעקליכען אָרט.

בר הונא: גענוג זאלכע דומהייטען, איך האב נישט ליעב מען זאל
אזוי פיעל דעות זאגען.

הילנא: וואס פיר איינע שפראכע איזט דאס? איך בין נישט גענוע
זאלכע גראבֿהייטען צו הערען.

בר הונא: וועסט דו יעמאט גענועהנען, בר קפרא געה ברענג אהער
טאכטער געשווינד.

בר קפרא: איך האב מיך צום רוח פֿערקויפט אונ מוז טאנצען נאך
פֿיפֿעלע. (אב)

בר הונא: נון טהו אויס דיין שלייער, שנעל דיין שלייער הערונטער!
הילנא: מיט וועהם וואנט איהר זא גראב צו רעדען? האבט זי

פֿערנעסען ווער איך בין?

בר הונא: איך בעפעהלע עם דיר.

הילנא: מיט וועלכעם רעכטע וואנטט דוא מיר צו בעפעהלען? מיר
פֿירסטען טאכטער פֿאן רבן גמליאל הנשיא? שקלאווע ציעהע
ווארמען צוריק!

בר הונא: שווייגע, זאנטט ווירד עם נאך מיט דיר ערנער זיין.

לנא : נאך ערנער ? וואס קאן נאך ערנער זיין ? דוא ווילסט מיך ערמארדען ?

הונא : טהו וויא איך הייס דיר וועסט דוא זיין לעבען רעטען.

לנא : זאנע טיראן, פערלאנגע בארברא, וואס זאל איך טהון אום בייא דיר מיין לעבען צו רעטען ?

הונא : געה דא אין דעם אלטען הויז אריין אונד טהו אים דיינע קליידער אונד איבערגיב זיא מיר, דאן וועסט דוא קענען פרייא געהן.

לנא : גוט, אבער לאז מיך אליין אריין געהן אין דעם הויז אונד איך וועל דיא קליידער אליין ארויסגעבען.

הונא : זיין ווילע זאל געשעהען.

לנא : (געעהער) איהר הייליגע טאדטע אין אייערע קברים האט רחמנות אויף דער לעבענדיגער אומה, שיטצט מיר מיין לעבען אונד מיינע עהרע. (אב אין שטיבעל)

הונא : ווען דיא גאנצע וועלט זאל אונטערגעהן אונד אלע מיינע פלענע מומען אויסגעפיהרט ווערען, פערניכטען מוז איך דאס גאנצע הויז פאן בית דוד, אונד ווען עס מוז דאך געשטעהען זאל מיינע טאכטער אויף דעם טראהן זיטצען.

(אויפטויט בר קפרא, מרתא)

קפרא : היער איזט דיינע טאכטער, אבער זיא ווייגעט זיך דיינעם וואונש צו ערפילען. (אב)

רתא : פערצייהע פאטער, איך קען דאס בייא מיר אליין נישט פועלן אין פרעמדע גערויבטע קליידער מיך צו שמקען, זיין פאטער געסער טעדטע מיך.

הינא : צו שפעט ! איך קאן נישט מעהר צוריק, איך מוז ווייטער, ווייטער געהן ! וועגען אדער פאלען !

רתא : אונד וויא זאל דאס געשעהען ?

הונא : היער ווארטע, איך בעקאמע גלייך דיא קליידער פאן דער פירסטען הילנא, דוא זאלסט דיר שטעל אנקליידען אונד מיינען ברודער פארגעשטעלט ווערען אלס הילנא דיא טאכטער פאן רבן גמליאל הנשיא אום ירושלים אונד זיינען זאהן נתן הייראטען, דוא פער-שטעהסט ? פאן נון אן הייסט דוא הילנא.

מרתא : אפער אז מען וועט מיך ערקענען?
 בר הונא : קיין מענטש קען דיר היער אין מחנה. איך ווייס וואס איך טו
 הילנא : (אם פענסטער) היער וינד דיא קליידער. (ווארפט ארויס)
 בר הונא : שפעל קליידע דיר אום ביו אין אייניגע מינוטען מוזט דו
 פערטיג זיין צום עמפפאנג. דען מיר ווטרט מיט דעם נאנצען הא
 קאמען גלייך דיא פירסטין ביים שטאדט טאהר צו עמפפאנגע
 אפער מאכע עם שפעל זאנסט בין איך פערלארען.
 מרתא : גוט איך טהו עם נאר אום דיין לעבען צו רעטען
 בר הונא : קאמע געשווינד איך בעגלייטע דיר. (ביידע אב)

(אויפטריט הילנא)

הילנא : ענדליך בין איך אליין פרייא פאן מיינע פערפאלגער! נאר נו
 אהין זאל איך געטצט לויפען? היער בייא דיא הייליגע קברים ווי
 איך גאט בעטען. (בילד) אה הייליגע קעניגין אסתר, אזוי וויא ד
 האסט גערעטעט אלע יודען פאן המן הרשעים הענד בעט איך ד
 רעטע אויך מיך פאן דיא הענד וואס ווילען מיר מיין עהרע אונד מ
 קעבען רויבען. (בעליכטונג) הוא וואס זעה איך? זיא ווערען לעבען
 אין ויערע קברים, גאט בעווייזע מיר דעם נס אונד רעטע מיך פ
 מיינע פייניגער.

גייסט אסתר : טהו תשובה מיין קינד — זייא מתנחל דייע וינד

פאנג אן דיין ודוי — פון ופד ה'ה אומר

אין דעם זכות וועט גאט זיין דיין שומר. (II. Ritt.)

קאהר : ופד ופד ה'ה אומר.

הילנא : ופד ה'ה אומר! אגא אגא.

קאהר : אגא אגא.

הירנא : חמאתי עויתי ופשעתי לפניה.

קאהר : אני וביתי.

הילנא : [אוי וועה] איז מיר זעהר זעהר ביטער אהן א שיעור וואס וי

פלאגסט דו מיך א צינד — איך בין נאך איין יונגעס קינד.

קאהר : רבוננו של עולם.

הילנא : אוי וויא שלעכט איז דעם מענשען דיא גאטה זעהר.

נאך שלעכטעראיז דעם מענשען דער טאדט נאך מעהר.

קאהר : איז דאס פון איינער קבר,
 זעהט וויא עס ציטערט אין איזר יעדעס אבר,
 פערט פאר איזר — מרדכי ואסתר,
 העלפט איזר דער ארמער שוועסטער.

	הירנא : אַנא אַנא
	בֶּר נא
	אוי וועה להטאים
	ולעונות
(קאהר רעפערט)	ולפשיעים
	שחטאתי
	ושעויתי
	ושפשעתי לפניך
	אוי אוי!

(צוואמען) אַנא ופירתי (פאלט אויף א שטיין שלאפט איין בילד פערשווינדעט)

(אויפטריט בר הונא)

בר הונא : ויא איזט וועק איך בין פערלארען, ויא קען נאך מיינען ברודער
 ענטזענען קאמען דאן איזט אלעס פעראטען, (ערבליקט ויא) אה דא
 איזט ויא עלענדע דא מוזט שטארבען.

הילנא : ערבארמען מיטלייד, טעדטעט מיך נישט, אה הילפע! מיטלייד!
 בר הונא : (שלעפט ויא) גענוג שרייען! היער היינין (וויירפט ויא אריין פערשליסט)
 איך וויל דיך נישט טעדטען, דא זאלסט היער זעלבסט פערברענט
 ווערדען, יעצט הייסט עס גאנצע הויז אנצינדען אין לאזען דא טויטע
 פגרים עדות זאגען. (אב)

(אויפטריט חלם הלאה)

חלם : חלאה! דוא מוזט מיר אלע מאהל אונשפיינען מען זאל מיר קיין ניט
 אויג ניט געבען, מיר דאכט אז אלע מיידלעך וועלען טאקע נאר אויף
 מיר קוקען, איך בין דאך קיין עיה אזוי שיין וויא אלע וועלמען.

הלאה : אין איך וועל דאנקע קוקען נאר אויף איינעם.

חלם : אוי דא אויף אויף חלמין (רויך פאר הייזכען).

הלאה : דיך קען איך דאך זעהן אין א פראסטען מאנטאג איך וועל מיר
 בעסער קוקען וויא דער פירסטליכער חתן וועט זיך געהען מיט דער

בלה צו דער חופה, איך שטעל מיר פאר, דיא בלה דארף ניין שיין —
מאקע וויא אלע וועלסטען (פלאמען)
הירנא: (פאם שטיעבען) הילפע, הילפע! עס ברענט היקפע.

(אויפטויט נתן)

נתן: פאן וויא האפע איך הילפע רופען געהערט? אה היער ברענט עס
(קוקט אריין) איינע פרוי ליגט אין אהנמאכט, איהרע קליידער ברענען
שאדן! (ווייל אויפרייסען קען נישט שפרינגט אריין רייסט אויף דיא טהיר טראגט
ארויס הילנא אהנמעכטיג).

(פ א ר א נ ג)

(ענדע דעם ערסטען אקטעס).

5252

II. אַקט

(פאר פאלאסט מען בייא מר זוטרא מען הערט זינגען אין שפיעלען אונטער קיליטען)

(אויפטויט מר זוטרא — בר הונא)

מר זוטרא: נתן איז נאך ניקט היער, ואל ער מיין בעפעהל טראטצען?
בר הונא: זיין האקער פירקט, נתן איזט שוין וייט געסטערן היער, ער האט שוין ויף מיט וויינער מוטטער בייא דער הירטין חל'ה צונאמען געטראפען, אה איך הערע שריטע, נתן קאמט, נעהמע איהם פרייגליך אויף אונד ואנע איהם קיין ווארט דאס מען איהם געסטערן געוועהען האט.

מר זוטרא: געה בר הונא איך האבע מיינען פערשטאנד נאך ניט פער-לארען פערלאסע מיך. (בר הונא אב.)

נתן: (כלויבט שטעהען בייא דער טהיר).

מר זוטרא: וואס רעגט מיך זא אויף? וואס איזט ער מיר? איין פרעם-דער זא נאך ערגער אלס איין פרעמדער.

נתן: פאטער!

מר זוטרא: וויינע שטימע איזט ווייף, זיא שפריכט גנאדע פיר וויינע מוטער. (אפארט) ער האט מיינע אויגען.

נתן: פיעלייכט פירסטליכער פאטער איזט געמאכט ניקט דיא געהעריגע צייט מיך צו עמפפאנגען דאן...

מר זוטרא: בלייבע נתן: וויא מיר ווילקאמען אים פאלאסטע בית דוד איך וויל געמאכט אין אלעם פערגעסען, ועמאדע דיר אונד הערע וועסהאלב איך דיר נאך הויזע בערופען האבע.

נתן: איך הערע פירסטליכער פאטער (זעמאט זיך)

מר זוטרא: הערע ווינער מאנן, ביז הייטע איז נאך קיין בלאט פון דעם גראסען בויםע בית דוד דורך דען ווארום דער שאנדע געפאלען, דיא ביזט נון רייף צו הייראטען, זא האבע איך דיר אויס גריכענלאנד בערופען אום דיר צו פעהייראטען, איינע ברויט וועלכע פיר דיר

אונד דעם הויזע דוד'ס פאסט האבע איך דיר אויסערקוועהלט, אונד דאס איזט דיא טאכטער פאן רבן גמליאל הנשיא אויס ירושלים, דיא ברויט איזט שאהן זייט געסטערן אין מיינעם הויזע, אונד מארגען וויל איך זאל דיא האכצייט זיין.

נתן: צוערשט פאטער וויל איך איינע בראנע בעאנטווארטעט האבען, איינע בראנע וועלכע וויל פייער אין מיינעם בלוטע ברענט.

מר זוטרא: עס איזט קיינע צייט נעמט פאן שאלות תשובות, פערלאסע מיך! נתן: אונד ווען איך פאן מיינען פאטער מיט פיעסען געטרעטען ווערדע איך ווייכע ניקט צוריק ביז איך איינע אנטווארט האבע. פאטער!

ווארום פערשטאסט דו מיינע מוטער?

מר זוטרא: גענוג, לאס דיא טאכטע רוהען.

נתן: זיין איך וויל וויסען וואס געשעהען איזט וועלכע טייפעל האט צווישען אייך ביידע זיין שפיעל געמריעבען!

מר זוטרא: נתן בעסער שווייגע, דיא אנטווארט ווירד דיר קיין גוטעם ברענגען.

נתן: פאטער איך בראנע צום לעצטען מאל וואס וואר דיא שולד מיינער מוטער, איך בעשוועהרע דיר נור איין ווארט וואס וואר אייך שולד.

מר זוטרא: איך זאל עס דיר זאגען! זיין — בראנע זיא ועלכסט.

נתן: איז די מוזט עס מיר זאגען.

מר זוטרא: איך מוס? זיין! אבער — דיא זאלסט עס וויסען קאמע הער גאנץ נאעה אונד שווערע מיר עס פאר נעמאנדען צו ענדעקען וויסע נתן דוא ביזט ניקט מיין זאהן — דוא ביזט איין אונגעהרליכעם קינד, פאן איינעם אונגעהרליכען ווייבע געבארען.

נתן: זיין זיין עס איזט ניקט וואהר, פאטער בענווייזע וויל איך בענווייזע מיינע אהרען הערען פאלש איך גלויבע ניקט אז איך נאך לעבע מיר שיינט איך הערע איינען טייפעל דעם אנדערען פאסען אויס דער העלע ערצעהלען.

מר זוטרא: נור רוהיג נעמט דא דיא שוין אלעס ווייסט ביזט דו מיר פיעל טהייערער אלס מיין עכטער זאהן קאמע אין מיינער ברוסט פאטערלאזעם קינד, איך ווערדע דיר דיינע שאנדע אבנואשען — אונד

מארנען זאלסט דו דיא פירקטענטאכטער פון רבן גמליאל וועלכע
אין מיינעם פאלאסטע דיינער ווארטעט הייראטען פאר. דיא וועלט
ערקענע איך דיר עפענטליך אלס מיינען זאכן: נון לעבע וואהל מיין
אדאפטיוו זאכן. (וויל געהן)

נתן: גיין גיין! דער באסטארד ווירד מיט ווינען אונריינען בלוט קיינע
פירקטען ענטווינדען מיר האט נאט אין וואלד איינע אונגליקליכע
צו געשיקט וועלכע מיט מיר מיין אונגליק טהיילען ווירד, נון לעבע
וואהל! פאט. . . . פירסט מר ווטרא! אה מוטטער מוטטער (אב)
מר ווטרא: דאפעלט איזט מיין אונגליק זא איינען בראווען זאכן צו
פערלאסטען טהוט מיר מעהר וועה אלס 1000 געליעפטע פרויען (אב)

פערוואנדלונג

(ציטטער בייא חלאה אין דער מיט אין איינען שטען ציטטער חילנא שלאפט)
(אויפטויט חלם)

חלם: דיא גייע קבצנטע שלאפט נאנץ געשמאק גלייך וויא וואלט שפאן
דיא גאנצע וועלט פערזאנעט, אזא שיינע קבצנטע מיט אעלכע איידלע
הענטאלעך מיט דעם שיינעם פנעמעל, קומט דאס פון פאסטען תעניתים
צו פערקעהרט: נאר וויא דיא זאך איז — פון היינט אין ווייטער זאל
זיין שוין נישט מעהר הינגעריג זיין וואס חלם וועט פערדינען זאל $\frac{3}{4}$
איהר געהערען.

(חלאה שרייט אין קוליסטען)

חלאה: חלם חלם!

חלם: א מין שרייגעניש אויף דיא צעהן, זי וועט זיך נאך אויף וועקען
שרייא ניט אזוי דארט. (ערשיינט)

חלאה: וואס איז! זייט ווען קאנסט דו שוין מיין קול ניט ליידען!
חלם: איך בין שוין מיט דיין קול געוואהנט אזוי וויא חלם מיט דעם
גרענער, נאר דיא קבצנטע קען זיך נאך אויף האפען און הינגעריג
ווערען.

חלאה: ווער עס האט הענד און פיס דארף קיין הינגעריגען מאגען נישט האבען.

חלם: יא אַנעלעכע לאבעס וויא דוא האסט, אָפּער ויא האט אַפּאר
הענטאלעך נאר אויף דימאנטען צו טראָגען, ויא האט אַפּאר פּיסא-
לעך נאר אויף ווידענע טעפּיכער צו שפּאצירען.

חלאה: זייט ווען ביזט דו עפּים איין מבין געווארען אויף ערלע הענטלעך?
חרם: זייט דוא האסט מיר דיינע גראָבע לאבעס אין פּנים אריין געווארפּען,
חלאה: אזוי ענט איהר אלע מענער אייך געפּעלט נאר תמיד אויפצוהויבן
דאס וואס יענער ווארפּט אונעק, צונערשט וויל אייך וויסען ווער איז
ווא! פון וואָגען איז ווא? אין וואהין פאָהרט ווא?

חרם: דאס אלסדינג ווייס ויא אליין אויך ניקט דער שרעק פון דער שרפה
וואס ויא איז שיעור פערברענט געווארען — האט צעריסען איין
אדעריל אין איהרע געהירען אונ ויא האט אין אלעמען פערנעסען, ויא
געדענקט נאר ויא הייסט צפורה אשענער נאמען חלעבען אזוי האט
געדייסען משה רבינוס ברודער וואס זאג אייך משה רבינוס ווייב.

חלאה: א שאד חלעבען וואס דיא הייסט אויך ניקט משה.

חלם: וואס וועט וואלט געווען?

חלאה: וואלט געווען נאך א משה.

חלם: וויא אייך פערשטעה ווילסט דו מיט מיר בפרות שלאָגען ווייל דיין
מילעבינער ברודער האט אָנגעצינדען איום פפורדיגען שטאטשיק
אין דיין בשר הערצעל.

חלאה: ביזט א נאָרר, אייך האב איהם ליעב וויא א ברודער.

חרם: האב אייך ויא ליעב וויא א שוועסטער.

חלאה: אזוי? זאג אייך דיר אז אייך וויל ויא בייא מיר אין שטיב נישט
האָבען.

חלם: דיין מילעבינער ברודער האט ויא אהער געבראכט, נעם ויא חלם
האט ער צו מיר געזאגט אונד פיהר ויא אָפּ צו מיין חלאָהין אונד זאג
איהר אייך האב ויא געבעטען ויא זאג ויא אָהייטען וויא מיין נשמה!
נא וואס שוואנגסט דו? אַיא דוא האסט שאן קיין לשון נישט? נא —
ווילסט ויא נאך ארויס טרייבען?

חלאה: דאס האב אייך קיינמאל נישט געוואלט אונד יעמץט אַודאי נישט.
חרם: אוי חלאָה! אייך זעה דיא פירסטען קימט אהער לאז אַראב דיא

פארהענגלעך. (לאזט אראב)

חראה: בייא מיר אין שטיעב דארף איד מיך פיר קיינעם נישט בעהאל-
טען. (ווארט אויף)

(אויפטריט בת שיע)

בת שיע: פריעדע צו אייך גוטע מענשען (ערבליקט הילנא) איזערעט
וועגען בין איד געקאמפן, קלאָה וועק ויא אויף!

חראה: ערלע פירסטען ויא איזט ערשט אנשלאפענט געווארען.

בת שיע: איד מוס ויא געטהיג שפרעכען וועק ויא אויף.

חרם: ויא איז ערשט נישט לאנג אויף מיינע הענד אנשלאפענט געווארען וויא
א הינדעלע, ויא האט דאס קעפעלע פערווארפען אזוי וויא איין יונג
ביימעלע ווען עס האפט עס דער פראסט, לאזט ויא נעבעך שלאפען,
וועט איהר האבען 2 מצות אויף איינמאל, איין מצוה אין איהר אליין
אונד ויא אנדערע אין אייער ווהנדעלע, ווייל אז ויא שלאפט איז איהר
נשמה בייא איהם אונ אז איהר וועקט ויא אויף בלייבט ער דארט אן
א נשמה.

בת שיע: קלאָה וועק ויא אויף! אונד ויא חלם זעה נאך אב מיין וואנען
שאן דא איזט.

חרם: ויא פערד ווענען שוין דא, נאר מענשען פעהלען וייא זאלען רחמנות
האבען.

בת שיע: מיין ווארט מעהר! וועק ויא אויף!

חראה: (וועקט ויא) קומט זעהט פירסטען וויא שטארק ויא שלאפט.

חרם: ויא שלאפט נעבעך דעם גערעכטען שלאף איהר נשמה איז אנועק
צו אייער ווהן.

בת שיע: רופע ויא ביים נאמען.

חראה: צפורח'שע שטעה אויף צפורח'שע שטעה אויף מען וויל מיט דיר
רעדען.

בת שיע: זא יונג שעהן אונד אונשולדיג! דאך ויא מוס פארט!

חרם: גע איד זעה דאך אז מען מוז לאזט מיך וועל איד ויא אויפנועקען

(וועקט ויא) א צפורח'לע הערסט נישט? נתן רופט דיר, נתן דיין נתן,

דיין רעטער דיין ענגעל ויא איהר זעהט דאס האט איהר ויא נשמה

צוריקגעבראכט ויא וואכט אויף.

ידנא: נָתַן מִיִּין רַעֲטֵער דוא בִּיסט עס! בִּיסט דוא שָׂאן בִּיִיא דִינע
עלִטֵערן גַעוועזען?

שיע: (צו חלם און חלאה) רופֿט מִיך נִכֵט בִּיִיא מִינען נאָמען — צִפּוֹרָה
מאָכט דִיך נאָפֿאָרט פֿערטִיג צור אַברִיזע דרויסען שטעהט מִיין וואָגען
דיא מוטטער פֿאן דִינען נָתַן האט מִיך צו דיר געשיקט.
ידנא: ווער איז דיא שטאלקע דאָסע — אינד פֿון וואס רעדט זיא? וואהין
נאל איך אַברִיזען (צו חלאה) בעשיצט מִיך חלָאָה מען וויל מִיך פֿון
מִינען בעשיצער אָנעק אַברִיזען.

שיע: זי רוחֿ קנה, קיין לִייד נאל דיר געשעהן, נאך הייטע וואלסט
דוא צו דִינע עלִטֵערן נאך הויזע געבראכט ווערדען.

ידנא: איך וויל נישט פֿון טאָגען איך בין אינע ווער מִינע עלִטֵערן געגען
וואס מיט מיר אינט בִּין געבטען געשעהן אַזויס אָנגעמעקט געוואָרען
פֿון מִיין וברון, איך געדענק נישט מעהר אז איך בין אמאל געוואָרען
אין געהר ריכע קליידער מיט נאלד פֿערלען און דימאנטען געשטיקט.
איך געדענק איך אז מען האט מיר דיא קליידער גערויבט, און ווייטער
געדענק איך גאר נישט — נור אז איך לעב מִיין רעטטער וויל מִיין
נשמה.

שיע: דאס איזט אָבער נישט שיען איין מעדעקע נאל זיך אין
איינזען אויגענבלִיך פֿערלעבען איין אויגעקאָנטען ווונען מאן, איין
אנשטענדעס מעדעקע מוס מיט שטאלקע ווא אינע לעבע צוריקווינען.
ידנא: לעבע פֿרוי בעטראכט מיט מִינע איינע דעס ווונען מאן צו ערשט
אונד נאָנט דאן אויב א פֿרינצעסין נאָמאר קען זיט שטאלקע זיין נען ווא
איינער האט זיא צו וינער פֿרוי בעשטימט... געזט אויב איך האט
מיר זיט עפֿיס אנדערשט צו וואָגען בעט איך איך הערצליך לאַנט מִיך
שלאָפען. (אב אין דיא פֿארהאנגליך).

חלם: ווא פֿירסטין וואס וואָנט איך צו דער קנעזשע? רעד שלשֿה דברים
צווייא ווערטער, אָבער ווערטערדרוד! א מתנה.

חלאה: געדעס וואָרט איז איין טייערע פֿעריל וואס פאסט פאר א קרוין
בת שיע: דאס מעדעקע איז פֿון קינע געמינע עלִטֵערן וויל מאן זיא מיר
געשילדערט האט, חלָאָה דוא וואלסט אב אכט געבען עס נאל דעס
מעדעקע בִּיין בענעס געשעהן, בִּין איך מיט מִינען וואהין שפֿרעכען ווערדען.

זרם: דאס מענט איז אויף מיר פערלאזען מינע הענד זענען וואס
געווייז געווען בערג צו פערשיטען מיט קלעב דא קעב פון זי
זענען וואס וועלען וואנען מיט איז צו וואסעפען.

הלאה: ווער עס וועט וועלען אריינשיטען זיין נאך דארט וואס עס איז
נישט זיין נאך וועל איז איהם דעם קאפף אפפאכען מיט זידענדיגע
מילך.

(אויפטויט נתן אויפגערעגט).

נתן: איזט מינע מוסטער ווער? גוט דאס איז דאך פינדע (צו חלם אונז חללה)
פערלאסעט אונז (ביידע אב) מוסטער ווער זינד געצט אליין...

בת שיע: נא מיין זאך — איז לעזע דאס דאס בייא דיינען פאטער ווארעט
אונד ער האט דיר געזאגט...

נתן: וואס עס נאך איינמאל מוסטער דאך וואס דאס געצט פאר גאט
שטעקט דא ווארעדייט! וואר איז בייא מינען פאטער? וואס נא
ווער זיין? בין איז דער זאך מר ווסטראם?

בת שיע: נא וואר איז דאך מיין זאך אונטער מינעם הערען געטראגען
האבע נא וואר איין עווענער גאט אלע ווער ריכטעט, דאס איז פאן
דינער שולד אין וועלכער מיר זיין פאטער בעטולדיגט זיין אונד
אונטולדיג וואס איין ענעל גאטעס בין: נא וואר איין עווענער גאט
לעבט דאס בין דער עהרליכער זאך מר ווסטראם.

נתן: (עאלט איז צו עיסען) אה מוסטער פערצייהע דיינען אונארטיגען זאך
וועלכער האט געזאגט אין בעבער שרעק איינען אויגענליק דאך צו
פערדעבטיגען פערצייהע מוסטער פערצייהע.

בת שיע: מיין אויגענליכער זאך מער וואס מיין אויגענליק דריקט מיר
זיין ליד.

נתן: זיין מוסטער ווארטע דאס האסט איינען זאך, וועלכער גיין האר אויך
דיינעם הויפטע בעריהרען לאסען ווער: גיין שאטען זאל מער
דיינען נאמען טריענען איז שווערע עס בייא גאט! אללעס קאן מאן
מיר רויבען נור נישט דאס לעבע אונד טריינע צו מינע לעבע מוסטער.
בת שיע: אונד געהערט דיינע לעבע גאנץ נור דיינער מוסטער.

נתן: וואס פיעל עס נאך אין דער ברוסט איינעם טריינען זאנעס וואנען קאן
בת שיע: אונד זענע דארט וואס שלעפט?

נתן: געהערט מיינע זעעלע, וויר ביידע ווערדען דייןע קינדער ויין.

בת שיע: נתן מיין זאָהן פֿערנעקט ניקט דאָ ביזט דער איינציגער ערשט דער קראַנע דוד'ס אונד דיעזע דארף דאָס הויפט איינעם אונגעקאנטען מוסדקענס ניקט ציערען, פֿערנעס אן איהר מיין זאָהן אונד הייראטע דא פֿירסטין הילנא וועלכע שאַן ווייט געסטערן אין אונזערעם הויזע וויילט, איהרע ליעבע איזט מיר דא טהייערסטע קראַנע, איהר הערץ איזט מיר איין טהייערעם דאָדעם אונד דאָס וויל איך מיר ערנוערען ווען עס אויף מיין לעבען קאסטען זאל. (הילנא ערשיינט).

הילנא: מיין רעטער, מיין ענגעל וויא אונאויסשפֿרעכליך גליקליך דאָס מיר מאַכסט.

נתן: (אומאַרמט זיא) זעהע מוסער דיעזע קראַנע וויל איך פֿעזיצען אונד מיט דען קראַנץ פֿאַן עוויגער ליעבע וויל איך זיא צום אלטאר פֿיהרען.

(בר הונא פֿיהרט אַרײַן מר זוטרא, בר הונא אב).

מר זוטרא: אַה! סאטאן אין ווייבעס געשטאלט! האב איך דאָס פֿערדיענט? דאָס מוסער אונד זאָהן אין געהיים געגען מיינען ווילען פֿערבונדען, נתן איזט דאָס דער דאנק דאָס איך דיך אלס מיינען זאָהן אַנערקאנט האבע? זא ווייט קאנטעט איהר דאָ עהרע פֿאַן בית דוד פֿעליידיגטן. **נתן:** הערר אונד פאטער! דיך עהרט קיין אונזערטאן וויא איך אונד מיינע מוסער, דיך ליעבט קיינע זעעלע וויא וויר ביידע, נון זאָנע וואמיט האבען וויר דייןע עהרע פֿעליידיגט?

מר זוטרא: מיינע עהרע איזט פֿעליידיגט שאַן מיט דייןער געבורט! אונד יעצט וואָסט דאָ נאך צו פֿראַגען? יעצט וואָ איך דיך אין דען אַרמען איינער געמיינען פֿעטעל דירנע געפונדען האבע?

נתן: שווייגע!! דאָס האסט מיר אין דאָ אַרמע מיינע ליעבען פֿרויט געפונדען, זיא איזט מר דאָ עדעלסטע פֿירסטין, דאָרייבסטע קראַנע! זיא איזט מיין אלעס אויף דיעזער וועלט!

מר זוטרא: ח ח ח! דייןע פֿרויט איזט זיא! בת שיע מיינע טהייערע פֿירסטין דאָס ביזט דאָ ויכער וייןע מוסער, זאָנע האסט דאָס איהם דייןע איינזאליגונג דאָצו גענעבען.

בת שיע: נאך ניקט, איך בין היער ערנעקאמען אום אלעס גוט צו מאַכען. **נתן:** אבער צו שפעט.

מר זוטרא : איך ביסט, דיין פאטער שטעהט יעצט פאר דיר, דיין הערשער דיין געביטער, איך פערלאנגע! איך בעפעהלע! שקלאונע ענטאנע דינער בעטעל דירנע, אונד געהארקע מינען בעפעהל!

נתן : נאך בין איך דיין זאך, פאטער! אונד נור אלס פאטער, קאן איך דיר פערצייהען זאנסט וועהע! טוינענד מאל וועהע דעם יעניגען דער ויך וואנען ווירד מינע ברויט דירנע צו נענען! נור גענען דען פאטער מום דער זאך שטום בלייבען. דאך איבערשרייטע ניכט דאס רעכט, דען וויא איין וואהנינגער ווערדע איך מיך פערנעסען אונד איין גרויזאמעם בלאטבאר אין בית דוד אויפלאגען!

מר זוטרא : פערנווארפענער זאך! שאנדע פאן בית דוד דוא וואנסט מיר רעכט פאר צו שרייבען? איך בין דיין קעניג! לאס זעהן אב דער שקלאונע ווירד ויך מיר ווידער זעצען. (וויל איהם שטעכען).

בת שיע : הינוועג בארפאר!! ווילסט דוא אונזערע שטאלאנעקערענטע קעפפע מיט קינדער בלוט בעויערעלן! דאן טרינקע צו ערקסט מיין בלוט.

מר זוטרא : גוט בת שיע דוא האסט רעכט איהם צו ליעבען, ער איזט דיין זאך, איך אבער בין דער בעליידונטער פאטער, אונד יעצט אויך דער געשענדעטער קעניג. גוט איך האבע אלעם פערלארען (אויפגערעגט) זא ואל פון נון אן קיין גליק אויך ערדען עקסעסטירען! אויפהערען זאל מיין טעגליכעם פערניגען. (וויל געהן).

הילנא : (קניעט איהם אין וועג) מיין הערר איך קען איך נישט — אבער ווער איהר אויך ווייט — ווייט בארמעהרציג, גאט איזט מיין צייגע איך וויל ניכט דורך מיר זאל זאפיעל אונגליק געשעהן (צו נח) מיין ענגעל, מיין רעטער דוא האסט מיין לעבען גערעטעט, רעטע אויך מינע זעעלע, ענטאנע דעם ארמען מערדען דינעם פאטער צו ליעב, פערנעס אן דער אונגליקליכע דאמיט פיעלע אנדערע זאלען גליקליך לעבען קענען, געהע אומארמע דינע פירסטליכע ברויט וויא עס דיין פאטער פאן דיר פערלאנגט, אונד איך פערצייהע דיר.

נתן : פאר גאט ביסטו מיין! דיא הייליגען טאדטען אין איהרען גרעבערן ווארען אונזערע צייגען! אונד נון וויל איך זעהן ווער דיר פאן מיר לעבענדיג ענטרייסען ווירד! זעלבסט דער שקלאונע האט ויין הייליגעם

רעכט! פאן גאט איזט דיא ליעבע אוינד איך זאל נאך מיעדער וינקען?
היער פראבירע מאן ויא צו ענטרייסען (ציהט דען דעגען) נור א'פער-
שטרעהמע פאן בלוט זאל דער נועג צו מיינער געליעבטען ברויט ויין!
הילנא: נתן איך שוועהרע בייא גאט — קיין הויפה זאל מיין הויפט קרעהנען.
קיין ברויטשלייער זאל מיינע הארע בעדעקען ווען איין טראפען בלוט
מיינעטווענען פליעסען וויירד (Signal) איך הערע דיא פירסטליכע
ברויט קאמט איך וועל דיך זעלבסט אין איהרע ארמע פיהרען.
נתן: קינד וואס האסט דוא געטהאן.

(אויפטרט קאהר, בר הונא, מרתא).

קאהר: הא דאס איז ויא אליין.
הילנא: וואס ווילט איהר פאן מיר האבען יעצט, איך קען ניט מיט איהם
הייראטען, ויין! (II. Ritt.)

(פ א ר ה א נ א).

(ענדע דעם צווייטען אקטעס).

III. אָקט.

(דאָס זעלבע צימער וויא בייזש שלום דעם צווייטען, אויפֿטריט בר הונא).

בר הונא : (אונטער קאליסען) אָבער חֲלָאָה לאַז מיר נישט לאַנג וואַרטען אויף דיר (ערשיינט) אונטערנעממען איינע זאכע אונד זיא ניקט גאנץ אויס-פיהרען הייסט געווינדיגט געגען זיך אליין, אָבער ניין גרויסער מר ווטרא! דוא ביזט נאך מיט מיר ניקט פֿערטיג, מיין פֿלאַן איז נאך נישט פֿאלגענדעט, איך פאנגע ערשט אן.

(אויפֿטריט חלאה).

חלאה : געצט האב איך שוין צייט וואס ווילט איהר מיר זאגען.
בר הונא : חֲלָאָה! וויא איך האב געקומען צוגעזעהען דיא געמיינהייט פון דעם פֿירסטען, האב איך מיט דעם ארימען מעדעל זעהר פֿיעל רחמנות פֿעקומען, איך וואלט אונגעקעגעבען א האלב לעבען מיינס איך זאל ויא קענען גליקליך מאכען, זאל איך אזוי לעבען אונד געוונד ויין.

חלאה : צו וואס טויג עס אייך? ויא קאן נאר דאמאלס גליקליך ויין ווען נתן וועט מיט איהם חתונה האבען.

בר הונא : אונד דערצו וועל איך איהר פֿערזעהלפען.

חלאה : איהר זענט עפֿים א גאט! איהר קענט דעם הארצען א דעה זאגען וועמען עס זאל ליעבען?

בר הונא : א גאט בין איך נישט, נאר א מיטעל האב איך דערצו זעהען דוא ווען איך בין געווען אין ירושלים האב איך געפונען אויף דיא מוטיער רחלים קבר דודאים.

חלאה : וואס הייסט דאס דודאים?

בר הונא : דודאים הייסען ליעבעס געפֿעלעך; נתן דארף באלד אהער קומען ער זאל זיך מיט איהר אויף עוויג געזעגענען, לאז ויא איהם אריין לעגען פון דיא געפֿעלעך אין א גלאז מילך אדער ניין, וועט ער ויא אזוי ליעב פֿעקומען, אז ער וועט שיער פֿערברענט ווערען אונד וועט מיט איהר חתונה האבען.

חראה: איז דאס טאקע אזוי א מדייערע ואך טאמער וואלט איהר וואס
טאקע אליין געגעבען.

בר הונא: איך ווייס וואס האט צו דיר גרויס צוטרונען אונ פון דיר נעמט
וואס וואס נעמען.

חראה: (אפארט) ער האט רעכט איך וועל טאקע א פאר עפעלעך בעהאלטען
פון מיין חלםס וועגען עס קען נישט שאמען ער ואל מיך איך אביסל
מעהר ליעב האבען (הייד) גיט איך וועל עס איהר געבען אויב עס איז
נאר אזוי וויא איהר זאגט.

בר הונא: (גיט וויא איהר) אבער דאס מוז שוין געשעהן ווייל פאלד קומט
נתן אהער!

חראה: איך געה עס איהר שוין געגען פון א מצוה אנטלויפט חללאה
קינמאל גיט (געהט אריין אונ קומט גלייך צוריק) עפעס ועהט עס דאך אויס
וויא פֿעפֿערליך?

בר הונא: אזויא ועהען אויס דאס ליעבעס עפעלעך פֿערנעם גיט אז עפע-
לעך שטעהען אין דער תורה. (אב.)

חראה: איך ווייס? עפעס גלייב איך יא-עפעס גלייב איך נישט: נאר אז
אונזער מוטער רחל האט דארין געגלייבט ואל איך גיט גלייבען: אונ
וועדער א מצוה אויך דאס מענער לאזען וויא ווין פיינע מענשען, וועלען
מיר נישט דארפן צו וויא קיין ליעבעס עפעלעך, אוי מענער, אוי
מענער. (II. Ritt.)

I.

זינגט: איך בין נישט פון דאס מיידעלעך

וואס וועגן ועהר רייך

איך האב קיין שעהנע קליידעלעך

דערפאר בין איך נישט שוואך

איך קען א פאר פֿעטש געבען מען ואל ויך מחז' ווין

איך שווער איך בייא מיין לעבען

אז איך בין א גליק פאר א מאן

נוא וואס מוז איך א מיידעלע א דארע איין עדלע

מיט פֿערמענען א סך

און וואס עס פאסירט — מוזט איהר פערנויירט
 לויפֿען צום דאקטאר גלייך
 אוי אוי מענער, מענער אוי אוי מיינט ניט אז מיט יענער
 דערפאר ווייל ווא אזו שטער — וועט איהר גליקליך זיין
 מיט שטענדיג שטאנען כפרות — ווייל איך ווייס אויך קלאהרם
 אז איהר וועט האבען צרות — ווען ווא וועט
 קיין געוונדע זיין.

II.

זאל מיך א מאן בעליידיגען — גענארט וואלט ער זיך ניט
 אוי וואלט איך איהם שטיינען חלעבען איין מינוט און גוט
 ער וואלט שוין פערזאגט א צעהנען
 מיך צו בעליידיגען גאר
 געמאכט וואלט איך איהם פֿרענענען
 ער זאל מיך האבען צו געדענקען א יאהר
 גוט וואס טויג אויך דער יחוס צו אלדע רוחות
 געדענקט איהר וועט האבען צרות
 מיט ערלע שוואכע זיין מענען זיין רייכע
 שטאנען מיט זיין כפרות
 אוי אוי מענער מענער א. ו. וו

III.

מיין חלם איז חלעבען נישט קיין גאר
 מען האט איהם פיעל שידוכים גערעדט
 און ער וויל ניט גאר דערפאר ווייל זיין
 פֿלח מוז זיין פֿעט
 גאר איך בין איהם געפֿעלען
 נאך מיר איז ער פֿערברענט
 א חפֿה וויל ער מיט מיר שטעלען — ווייל איך
 האב א פֿאר פֿעטע הענד
 גוט וואס טויג איהם א חאלערע — ער וועט גאר א פֿריה
 אוינע קען איהם ברענגען גליק
 ער זאגט ווא מוז זיין שטארק — מיט א רויטען קארג

און פֿיסקעס פֿעט און דיק

אוי אוי מענער מענער א. ו. וו. (אב)

(אויפֿטריט נתן).

נתן: יא דער פֿלאן איז געפֿאסט איך מוס ויא אויף איינע קורצע צייט
וועקשיקען ביז איך מין פֿאטער מיט דער מוטער פֿערזעהנט האבע
אונד דאן צוריק צו אייר, אה ויא קאמט (הילנא) אבער פֿלאס וויר
דער מארגען שטערן צפֿורה מיינע טהייערע זא פֿריה אונד שאן וואך?
ווער האט דיר געוועקט?

הירנא: דא געדאנקען וועלכע מיר דען שלאף שטעהלען אבער ווארום
האסט דא גראד דען פֿריהמארגען געוועהלט אום פֿאן מיר אבשיעד
צו געהען ווארום נישט ליעבער דען אבער, דאמיט דא זאנע מין
שטערבען נישט געהען זאל.

נתן: דא ביזט אין אירטהום מין טהייער קינד.

הילנא: נתן! וואצו מיר נאך מעהר פֿלאגען? געהמע אבשיעד פֿאן מיר אונד
געהע פֿארט — געהע אונד לאס מיר היער שטערבען.

נתן: נור אויף איינע קורצע צייט וועל איך דיר פֿערלאסען אונד בין פֿאלד
בייא דיר צוריק.

הירנא: יא אבער דייע עלטערן ווערדען עס נישט צוגעבען, ויא זינד רייך,
האבען געלד, מאכט, קאלטע הערצער, איך אבער האבע אויסער דיר
ניעמאנדען אויף דיעזער וועלט (וויינט).

נתן: צפֿורה דא טהוסט מיר אונרעכט, געווען דיר.

הירנא: איך זאל מיר געווען? (אפארט) יא רעכט איך וויל עס טהון. נתן
דא ווילסט דאס איך דיר אויף קורצע צייט פֿערלאסען זאל! גוט איך
בין גערייט זא וואלען צום אבשיעד טרינקען אויפֿס פֿאלדיגע
וועדערזעהען.

נתן: דאס איזט שעה, זא ערנווארטע איך מיינע געליעבטע שפֿרעכען צו
הערען.

הילנא: דאכט שטעהט איין קריג אונד געבער, ביטע גרענגע עס הער.

נתן: (ער געהט זא מאכט דא עפעלעך) היער מיינע טהייערע טרינקען וויר
אויפֿס פֿאלדיגע וועדערזעהען (ער גיסט) נון געליעבטע ווארום טרינקסטו
ניכט?

הילנא: מיר איזט דער דורשט פערנאנגען.

נתן: וועל איך אליין טרינקען, אויפם וואהל געליעבטע (ווייל טרינקען).

הילנא: האלט איין! איך ואנע דיר דיא וואהרהייט זעהסטו דיא עפעלעך

פון דיא האב איך איינס אין דיינעם בעכער היינעקעלעגט און ווי

שנעל די וואלטסט דאס געטרינקען וואלטסטו דיר נישט מעהר געקענט

פון מיר צערשיידען.

נתן: (ערשטאקען) וואס האסטו געוואנט! זא ווייט האט דיר דיינע לייעב

געטריעבען.

הילנא: ח ח ח ח ניין געליעבטער עס איזט קיין גיפט, בלאס איין לייעבס

געטריענק, לייעבס עפעלעך וואס וואקסען אויף דער מוטער רחלם

קבר. דיא לייעב צו מיר וואלט דיר קיינע רוחע געגעבען, געמאט

אבער אז איך האב געהערט וויא אונגליקליך דיינע עלטערן לעבען,

וועל איך דיר פעהעלפן דין ציעל צו עררייכען, היער געס דיא

עפעלעך און לעג וויא אריין אין פאטערס וויין אדער מילך, ואנע

דאבייא דעם נאמען דיינע מוטער, און ער ווירד פאן לייעב צו איהר

ערפילט ווערען, און שפסטער אז איהר וועט אלע גליקליך ויין

גראנערע דיר אז דער ארמע צפורה וועלכע בעט שטענדיג גאט

פיר דען רעטער איהרעם לעבענס.

נתן: וואס אויס דיינע האנד קאמט מוס בעצויבערענד ווירקען, גון ווי

זיכער צפורה זא וויא דיא לייעבס אפגעל פאטער אונד מוטער

פערזעהנען טרינקען איך ועלבסט דען רעסט, אונד אויף פליענעל דער

לייעב ווערדע איך צו דיר פליהען.

הילנא: האפפע, געליעבטער, אונד טהוע עס.

נתן: איך שווערע עס בייא גאט (ביידע אב אין פערשיעדענע זייטען).

(אויפטריט בר הונא, 2 סאלדאטען)

הונא: שטיל קיין גערויש דאס פייגעלע קען נאך אנועקפליהען ווער עס

וועט זיא האפען און צום פירסטען ברענגען לעבענדיג אדער טויט

בעקאמט 50 גאלדענע דינארע, איהר געהט רינגעלט ארום דאס הויז

און וויא איהר וועט זיא טרעפען זאלט איהר זיא נאנען אהער צו מיר

(סאלדאטען אב) זא לאנגע זיא לעבט קען בר הונא נישט רוחיג לעבען,

נתן האב איך בעגעגענט פון דאנען ארויס געהן ויין געזיכט וואר

בלאס וויא דער טאדט וויינע אויגען האפען געברענגט פון סם המות
וואס ווין געליעבטע האט איהם געגעבען נו מיט איהם בין איך שוין
פערטיג (Sturm).

הילנא: (אין קאליסען) לאסט מיך פרייא, הילפע, הילפע.
הונא: בראנא מיינע הינד זאגען זיא גוט זיא קומט מיר אין זיא האנט
אריין, בראנא. (הילנא לויפט אריין דערזעהט איהם).
הילנא: אויך היער איזט איינער גאט שיטצע מיך (ער לויפט איהר נאך ביז
זיא שפרינגט ארויס דורכן פענסטער).

פֿערנאָגֿרונג

(וואָלד מיט פעלזען וואָהנהיגעל צו בילדער ערשיינונג פארברייטעט.
אויפטריט הילנא).

הילנא: (לויפט אריין ערמידעט) אומאָנאָסט איך קאן נישט מעהר, היער מוז איך בלייבען ווען אויך מיינע פֿערפֿאלגער מיך ערמארדען זאלען אונד וואוהין קאן איך יעמאָלט לויפֿען? איבעראל ערנוואַרטעט מיך דער זיכערער טויד, היער ווערדע איך בלייבען ביז דיא ווילדע טהיערע צו מיינעם לעבען איין ענדע מאַכען ווערדען... אה איין גוטער געדאַנק היער וואַקסען נישט בקעמער, איך וועל איינס געניעסען אונד איין ענדע ווירד צו מיינעם ליידען ווין (רייסט אויס דיא בלעטער) קום אהער דוא טהיייערער ערלעזער, אונד בעפֿרייע מיך פון מיינע ליידען (עסט) אה איין זיסערער שלאָף בעפֿאלט מיך, איך פיהל זא גוט זא זיסס גאלדענע טריימע שוועבען אין מיינע געדאַנקען.

(II. Ritt. Nr. 10).

זינגט: וואו ביזטו מיין לעבער וואו ביסטו מיין פֿריינד,

איך לעבע דיר פון טיעפען הערצען,

מיט דיר וויל איך טהיילען פֿרייד אונ אויך לייד,

נאר דוא אללין קענסט היילען מיינע שמערצען,

נאר צו דיר האב איך לוסט

נאר פון דיר איין בליק איז מיין גאנצעם גליק.

נא ווען דוא וועסט ווין מיין גליק אוי.

ווען איך גליקליך

קאם שניעל צו מיר קאם נאר איך ווארט אויף דיר

נא קאם שוין שניעלער צו מיר שוין שניעלער

וועט מיין שטערבען ניט ווין נאר אומזונסט זאג מיר שוין שניעל.

(נאך געזאנג ערשיינט דאס בילד פון רבן גמליאל).

פאטער קאמט קאמט צו אייערע טאכטער (פערשווינדעט) פאטער פֿער-

לאסע מיך ניכ, דוא האסט מיך געשיקט גליקליך צו הייראטען אונ
וויא אויגליקליך בין איך יעמאט (בילד מרתא אין דיא קליידער פון הילנא)
הא ויא ויא האט מינע קליידער גערויפט, מיין גליק מיין לעבען
מיין אלעם.

(דאס בילד פערשווינדעט ויא בלייבט שטילל ליעגען. אויפטויט חלם, חלאה).

חלם: וואס זאגסט חלאה צו מיין מינסטער קאפף וויא קלוג איך האב
אָבענארט דעם גרויסען גולף, נאר איך האב מורא געהאט אז דוא
מילכיג צינגעל זאלסט נישט פארטרפהנען דאס גאנצע שישעלע
אנבראקעבן.

חלאה: אוא נאר איז חלאה קיינמאל נישט געווען, איך האב גוט פערשטאנען
אז וויא ווען ויא צו האפען, דערפאר האב איך וויא געזאגט אז מען
האט ויא שוין געכאפט אונ געפיהרט אין געפענגניס.

חלם: נוא יעמאט וויא געפינט מען ויא ערגיץ ווער ווייסט צו האט מען
טאקן ויא נישט געחאפט (ווייט ויא).

חלאה: (זוכט ערבליקט ויא) וועה איז מיר חלם, מיר דאכט אז צופורח ליגט
דא אה חלם ויא איז עס... ויא איז טוידט.

חרם: ווער האט ויא געקענט דערטרענען? וועה איז מיר! גוואלד.

חלאה: שרייא נישט אזוי ועה נאר דיא בלעטער ויא האט ניד א ודאי
פערניפטעט.

חלם: (בעטראכט דיא בלעטער) ניין חלאה דאס איז נישט קיין גיפט בלעטער
דאס איז שלאפבלעטער, מינע שאף האבען ויך אמאל אנגעפאסעט
מיט דיא בלעטער ווענען ויא אלע אנשלאפען וויא טוידט נאר איך
האב א מיטעל וויא אויפצואוועקען, געה אריבער דאס טייכעל אויף
יענער ווייט וואקסען בלומען ברענג אהער עטליכע אונ גיב איהר צו
שמעקען וועט ויא ויך באלד אויפחאפען.

חלאה: קום אויף מיט.

חלם: געה אליין האב נישט קיין מורא מיט קיין פערשלאפענע שפיעל איך
קיין ליעבע ניט, געה אליין.

חלאה: איך געה אבער באלד בין איך דא צוריק (אב).

חרם: איין אומגליק מיט דיא ווייבער אפילו מיטן מלאך המות האבען וויא
מורא דעם געליעבטען איבערצוקאנען אליין טאמער האפט ער איהם

אויס, אזוי ווי שעהן וואו שלאפט נאר וואו א בת מלכה, ווער ווייט
ווער וואו איז אמאל גענוען.

חראה: (מיט בלומען) אט האסטו דיא בלומען (גוט איהר צו שמעקען). אהא וואו
וואכט אויף.

חלם: שטעה אויף צפורה מיין הוהן האט שוין געקרעהט.
הירנא: (ערוואכט) וואו בין איך? פאטער דוא ביזט נישט היער? דוא קאמסט
נישט דיינע טאכטער צו רעטען.

חלם: שווייג חלאה וואו רעדט פון א טאטען וואו האט א פנים געהאט אמאל
א טאטען אויף.

חלאה: חלם וואס דען פון א שטיין איז וואו געבוירען געווארען? אזוי מיר
דאכט דאס אדערל קומט איהר צוריק.

הירנא: אה איהר ענט עס? מיינע אינציגע פריינדע אויף דער וועלט,
רעטעט מיך גרענגט מיך צוריק צו מיינען פאטער ער ווירד אויך
גוט בעלאהנען.

חלם: טהייפערע צפורה ווער פערלאנגט דען א לאה, זאג אויז נאר ווער דו
ביזט אונ אויף דיא הענד וועל איך דייך צו דייין פאטער אהיים טראגען.

חראה: האב נישט קיין מורא, אויז קענסט דוא פערטרויען.
הירנא: דאס גרעסטע פערטרויען האב איך אימער צו אייך געהאט נאר
ביז יעצט האב איך אליין נישט געוואוסט ווער איך בין, יעצט ערשט
איז מיר מיין ופרון צוריק געקאמען, נישט צפורה איז מיין נאמען —
איך הייס הירנא, דיא טאכטער פון ר' גמליאל הנשיא אויס ירושלים.
חלאה: וועה מיר וואו איז משונע געווארען.

חרם: משונענע זאנען א סך מאל מעהר דעם אמת וואו מיינשטע.
הירנא: מיינע פריינדע איך בין נישט משונע, איך בין דיא אמתע פירסטין
הירנא וואס מען האט פון ירושלים געבראכט אבער שטענדיג האט
מען מיר מיינע קליידער גערויבט, אונ דיא וואס געפינט ויך יעטצט
ביים פירסט אין פאלאסט איזט איין רויבפויגעל וואס שטיקט ויך
אין פערעמדע פערדערן.

חלאה: אזוי חלם אפשר איז דאס טאקע אמת.
חרם: זאג וואס זאלען מיר פאר דיר טהוען, איך שפרינג אפילו פאר דיר
איז פייער.

חראָה: אונ אײַך בין שוין אײַנמאל פאר דיר געלאָפֿען אין וואַסער.
הילנא: געהט צום פֿירסטען אונ רופט אויס, פֿירסט דוא ביזט געטראָנען!
ביידע: (שריען) פֿירסט דוא ביזט געטראָנען.

הירנא: הערר פֿירסט אן דיינער ווייטע מַהראַנט איין געמיינעם ווייב דיא
 וואָהרע פֿירסטין איז גערופֿט מען ווכט זיא צו ערמאָרדען אין איהרע
 קליידער געשמוקט שטעהט יעמאַט פאר דיר דיא פֿערברעכערין.

חלם: פֿירסט דוא ביזט געטראָנען! ניין פֿירסטין עס איז נישט גוט אזוי
 דוא ביזט געטראָנען! ניין, פֿירסטין עס איז נישט גוט אזוי דוא מיט
 אונז אליין מיט געהן.

חראָה: מיין חלם האט נאך קיינמאל אזא גלייך וואָרט נישט געזאָגט.
הירנא: ניין מיינע פֿריינדע אײַך קען אונ וועל אהין נישט געהן, דען מיין
 הערץ מיינע ליבע געהער שוין איינען אנדערן דער מיר מיין לעבען
 גערעטעט האט אונד דיעזען ערלען יונגלינג ווערדע אײַך פֿיר קיינען
 פֿירסטענזאהן פֿערטוישען אײַך קאן דען יונגען פֿירסטען נישט מעהר
 געהן, ווייט אײַך מיינען נתן ערבליקט האָבע.

חרם: וועה איז מיר וואס רעדסט דוא? נתן איז דאך טאָקע דער יונגער
 פֿירסט מר וואָרד פון וועלכען מיר רעדען.

חראָה: וואסזשע דוא ווייסט עס נישט?

הירנא: שפֿריכט איהר דיא וואָהרהייט? גאט! בין אײַך ביים פֿערשטאנד?

חרם: אײַך זאל אזוי בשלום חתונה האָבען מיט מיין חלָאָהין.

חראָה: מיין חלם זאל מיר אזוי לעבען אונ געוונד ניין.

הילנא: וויא ווייט איז צום פֿירסטליכען שלאס אין מחוזה?

חרם: 6 שעה גאנג.

חראָה: 3 שעה לויפֿען — היינט דאָרף ניין דיא חתונה קומט אהין אונ
 לאַמיר וויא מאָען אַ שוואַרצע חָפֿה.

הילנא: קאמט פֿיהרט מיך הין אײַך וועל אײַך פֿירסטליך געלאָהנען
 אײַך פֿיהלע נייע קראַפֿט, קאמט צו מיינען פֿירסטען! (אלע אב).

פערנאנדלונג.

(פארצימער ביזא מר זוטרא, אויפטריוט בר הונא).

בר הונא: מיין לעצמער שטיף וועט געמראפען ויין מיט דעם טאדט דעם יונגען פירסטען ווירד אלעס געווערט ויין, מינע טאכטער ווערדע איך צוריק שיקען וויא ויא ביו נון וואר, אונד דאן פלייבע איך דער איינציגער ערבע מיינעם ברודערס! ח ח ח ווער עס וויל איין נייעם שלאם בויען מוס צוערשט דאס אלטע אייגרייסקען (מר זוטרא) וויא מיר געגריסט מיין פירסטליכער ברודער גליק אונד זענען צום הייטיגען פעסטע.

מר זוטרא: פריעדע צו דיר בר הונא, נתן איזט נאך ניקט היער נאל ער ויך נאך ניקט לאס געריסקען האפען פאן דער דירנע? איזט געזאגט ויא פאם לאנדע צו פערנאגען?

בר הונא: ויא ווירד איבעראל געוועט אונד וויר קענען רוהיג ויין דאס בינען 24 שטונדען ווירד ויא איבער דיא גרענצע ויין.

מר זוטרא: איזט דיא פירסטין הילגא שאן צור האכצייט פעררייט?

בר הונא: פעררייט יעדען אויגענבליק אפער וויר מוסען נאך ווארטען פילייכט קאמט גאר נתן ניקט — ווער ווייסט וואס נאך פארקאמען קאן.

מר זוטרא: האסט רעכט פארזוכט איזט דיא מוטער דער ווייזהייט.

בר הונא: (קוקט ארויס) מיין גאט ער קאמט! האט מיין גיבט איהם ניקט געטעטעט? איזט מיין פלאן מיסלונגען? אה איך ציטערע פאר דיענען

טאג, (צו מר זוטרא) איך זעהע דער יונגער פירסט קאמט, עמפאנגע

איהם מיט עהרע, וויא עס פאסט פיר איינען פרינץ פאן בית דוד.

מר זוטרא: (רוסט) מיין גאנצער האפ זאל ערשיינען דעם פרינצען צו בעגריסקען. (II. Ritt. Nr. 12)

(אויפטריט קאהר מענער דאמען)

קאהר: וינגט ווע אלע פרייליך

גליק אויף לאנגע יאהר

מיט געזאנג אונ שעהנע טענצע

נאל עס ויין אהן א שיעור

דאס ווינשען אלע דיר
שרייט אלע ווינואט.

(אויפטריט נתן)

נתן: עהרנוירדיגער פאטער אוינד וו. געסטע איך דאנקע אייך הערצליך
פיר דיא גראסע עהרע דיא מיר צוגעטהיילט וואורדע.

מר זוטרא: מיין ליעבער פירסטענזאהן עס ווערע מיר געהר אנגענעהם
דוא זאלסט אן מיינער רעכטען ווייטע פלאטן נעהמען.

נתן: ענטשולדיגע מיר פירסטליכער פאטער איך בין נישט געוועהנט אן
דיינער רעכטען מיך צו עמפאען ביז דיא מוטער נישט פריהער וואסצט.

מר זוטרא: ברענגט וויין אהער! וויין אוינד איינען אנדערען פאן דען
יונגען פירסטען, דען דיענער אן מיינער ווייטע שיינט איהם נישט
בעקוועהם גענוג — אלזא געפאלט דיר היער דער פלאטן?

נתן: ווען עס דער פאטער ווינשט דאך ערלויבע מיר פיר מיינע מוטער
דאס ווארט צו ערגרייפען.

מר זוטרא: געמאך — בר הונא געה מיט דען געסטע דיא פירסטליכע
ברויט צו גראטולירען אוינד ווא צור טרויאונג צו בעגלייטען.

בר הונא: פירסטליכער ברודער מיין ראטה איזט איהן קאלטבלויטיג צו
בעהאנדלען. (בר הונא, קאהר אב)

מר זוטרא: האסט פערגעסען וואס וויר געסטערן אפגעמאכט האבען,
איך פערבייטע דיר דיענען נאמען אין מיינער געגענווארט צו גענען,
ווא איזט דיינע מוטער אבער נישט מיין ווייב.

נתן: פערבייטע מיר ליעבער צו אטהמען, דען ווא לאנגע איך לעבע מוס
איך געדענקען אוינד עהרען דיא געניגע דיא מיר מיין לעבען גאב,
איך פערלאנגע מיינע מוטער וואל היער ערשיינען!

מר זוטרא: זיין נישט איבער דיענע שוועלע וואל ווא קאמען! וויין! וויין!
נישט מיר, דעם ריש גלותא וואל מען וואנען צו וויעדערשפרעכען?
וויין, וויין וויל איך דיענער.

נתן: וואל איך דען פאטער בעדיענען?

מר זוטרא: מיינעט ווענען (נישט איהם וויין) נאך איינען טרינקן וויין. (נתן גיסט אן וויין
לעגט אריין איין עפעלע, אפארט) גאט אים הימעל, לאס דאס וואונדער ווירקען דען
דעך אנדערע האפנינג ווא צופערנעהנען איזט היען, פיעלייכט ווירד דיענעם

העלפֿען. פאטער מר ווטרא. מוטער בת שיש, עס ואל אייך ניין צו
רפואָה. (גיט איהם)

מר ווטרא: נָתָן איך שְׁנועֶרע דיר בייא דיעזען וויין ווען דוא מיך נאך
איינמאל ערצירנקט זאך עס דיך דיין לעבען קאסטען! אויפֿם וואהל!
(טרינקט) וואס איזט דאס?

נתו: פאטער וייא רוהיג עס איזט קיין גיפט.

מר ווטרא: עס ברענט מיך... הילפֿע... הילפֿע...

נתו: נעם פאטער נעם מיין לעבען צום פפאנד עס איזט קיין גיפט.

מר ווטרא: עס ברענט... הילפֿע... הילפֿע...

(אויפטריט בר חונא, קאהר)

אלע: וואס איזט געשעהען?

מר ווטרא: איך בין פֿערגיפטעט פֿאן דער האנד... פֿאן דיעזען דא...
שמידט איהם אין קעטען... לאסט מיינען טאדט... נובט...
אונגעשטראפֿט... וועה איך... שטערבע... בר חונא מיין...
ברודער דוא... בזט מיין איינציגער... ערבע נעהמע ראבע...
פיר דייען... ברודער. (פאלט)

נתו: ניין ניין עס איזט אונגעגלייך! דאס האבע איך אויס איהרער האנד
עמפֿאנגען עס קאן קיין גיפט ויין, לאז מיך מיינען פאטער דיא
וואהרהייט ואנען, פאטער נור איין ווארט (שיטעלט איהם) אה ער איזט
טאדט אונד איך ויין מערדער, שליעסט מיך אין קעטען, רייסט
שטיקער פֿאן מיינעם לייבע אונד ווירפט עס דען ווילדען בעסטען
צור נאהרונג. (וויינט) אונד דוא מיין ענגעל מיין אלעם, דוא האסט זא
וואס גענואנט מיך צום פאטער מערדער צו מאכען? אה ניין ניין עס
קאן נובט ויין, מיין פאטער לעבט — איך טריימע בלאז זא שווער...
אונד דאך — היער דיא לייבע אונד איך דער מערדער, צערברעכט
מיינע גליעדער, יעדעס ביין מיר צערשמעטערט! איך בין דעם
טייפעל איבערגעבען, אה פלוך מיינען נאמען! איך בין איין פאטער
מערדער, איין פאטער מערדער. (פאלט איבער דיא לייכע צוואטען)

(פארהאנג)

(ענדע דעם דריטען אקטעס).

IV. אַהט.

(פאַרזאָל בייאָ מר ווטרא, אויפטריוט בר הונא, בר קפרא)

בר הונא: בר קפרא איך שרעק מיך ביז צום טוירט, וויר וינד
בר קפרא: בייך פערלארען, וואס פאר א רוח האט אָנגעטראָגען דעם
 אָרץ ישראל דאָקטאר ער וואל איהם פון טויט לעבענדיג מאַכען?
בר הונא: דאס איז נאך נישט אלעס, איך האב מורא אז דער דאָקטאר
 וואל מיינע טאָכטער נישט ערקענען אז ווא איז נישט דיא פירסטין
 הילנא פון ירושלים.

בר קפרא: אָבער ווער וואל דער דאָקטאר ווין? איהר קענט איהם נישט?
בר הונא: ווין איך ניט! ניעמאנד האט איהם געוועהען, ווען ער געהט
 אריין צום פירסטען געהט ער אריין פון קאפף ביז צו פיעסען פערהילט
 איך וואג דיר בר קפרא אז נאר נאט אליין האלט מיט מיר מלחמה דען
 פון אַנא געפעהרליכען גיפט נאך אויף צו קומען אונ געוונד צו ווערען
 איז ווירקליך א נס.

בר קפרא: אונ וואס הערט מען מיט נתן ער איזט שאן פאם קערקער
 בעפרייט?

בר הונא: ווין פארלייפג האט ער ויך פיר דאס אטענמאט צו פער-
 טהיידיגען.

בר קפרא: וויסט ער שוין אז ווין פאטער לעבט?
בר הונא: יא, דאך איז ער געהר בעטריעבט, וואס וויינט געלעבטע האט
 איהם דאס גיכר געגעבן איינען פאטער צו פערניפטען דאס האפע
 איך וואל ווירקען ער וואל אין איהר פערנעסען אונד מיינע טאָכטער
 הייראטען.

בר קפרא: געהר רעכט, מיין ראטה איזט איהר וואלט צו איהם אין געפענגניס
 געהען, אונד ווערדען דעם פערדאכט אין איהם נאך גרעסער מאַכען.

בר הונא: האסט רעכט איך געה שוין, דוא בלייבע היער אונד געה צו
 ערפאהרען ווער דער דאָקטאר איזט, אָבער מיט שכל. (אב)

בר קפרא: ח ח ח ח דוא געמיינע שלאנגע! דוא מיינסט אז בר קפרא האט שוין גאר קיין שכל נישט? דוא מיינסט איך האב נישט געוואוסט אז דוא האלסט מיך פאר א שמוטציג ווערקצייג און באלד וועסט דוא וועקען מיך אליין צו ערמארדען? איך האב אבער בעסער געהוירן, איך בין אנדעק קיין ירושלים און האב הילנאס פאטער ר' גמליאל הנשיא אדער געבראכט, און דאס איז דער געהיימע דאקטאר... מען קומט! מען דארף מיך יעמאט נישט זעהען. (אב)

(אויפטריט מר זוטרא, בת שיע)

מר זוטרא: איך ווייס דיינען לעמאטען ווילע, אבער איך קאן דיר נישט העלפען, דיין זאך איזט אין דיא הענדע דער סנהדרין.
בת שיע: גוט, דיא נאטור איזט אין דיר שטום, דאס פאטער הערן שווייגט, זא רעדעט דיא מוטער, איך פערלאנגע בייא דיר מיינען זאך צוריק.

מר זוטרא: איך האבע בערייטס געזאגט דיין זאך איזט אין דען הענדען דער סנהדרין.

בת שיע: גיב מיר מיינען זאך צוריק אונד איך ווערדע מיט איהם פון לאנד צו לאנד אלס בעמלערין ציהען.

מר זוטרא: איין זאך פאן בית דוד געהט נישט בעמלען.

בת שיע: מר זוטרא איך פערלאנגע פאן דיר מיינען זאך צוריק זאנסט ווערדען דיא שטיינער דער שטראסען שרייען איהר וייט מערדער פאן בית דוד, ער איזט דיין זאך זא גוט וויא מיינער, דיין ברודער איזט איין שופט אונד דוא נישט בעסער פאן איהם ווען דוא איהם גלייבסט! איך בין צו ענדע! מיין זאך ווירד אהנע ויינע מוטער נישט שטערבען.

הילנא: (פיו דייסען) לאסט מיך היינין, לאסט מיך היינין.

מר זוטרא: וואס איזט הייטע בייא מיינע טהיר, איזט קיינע נאכע דרויסען?

(אויפטריט הילנא)

הילנא: געדיינער פירסט, איהר מוזט מיך הערען, אייער זאך איזט אונשוילדיג, איך בין צייגע.

מר זוטרא: אה דאס איזט ויינע געליעבטע בעמלערין אונד זיא וואנט פאר מיר אלס צייגע צו ערשיינען?

בת שיע: איך האפע זיא ווירד דיא וואהרהייט רעדען הערע זיא אן.

הילנא: היער איזט דער סם, איך אליין האבע עס איהם געגעבען אים
וויינען פאטער אין וויין היינן צו לענען דאמיט ער ויך מיט וויינע
מוטער פערנענהע, איך וואר אבער גענארט, דאך בין איך דיא
שולדיגע ניקט אייער זאקן.

בת שיע: גאט דוא ביזט גערעכט, מיין זאקן איזט גערעכטפערטיגט.
מר זוטרא: מאן בריינגע דען וויינען פירסטען היערדער.
הירנא: דיא ליעבעס עפעלעך ווארען בעשטימט איך זאל זיא איהם געבען
ער זאל מיך ליעבען, וויא איך האב געהערט וויא אונגליקליך וויינע
עלסטערן לעבען האב איך עס איהם אונעק געגעבען אונד איך בין
אונעק מיט דעם טאכט אין הערצען.

בת שיע: אונד וואס האט דייך היערדער צוריק געבראכט?
הירנא: גאנץ וואס אנדערס אונד היער האב איך ערסט פאן גיפט ערפאהרען.
מר זוטרא: פון וועם האסט דוא דאס גיפט ערהאלטען?
הירנא: דאס וועט איהר איין אנדערס מאל ערפאהרען.
(אויפטוט נתן פון 2 סאלדאטען געפיהרט).

הירנא: אף וויא בלאס ער אויסויעהט, ער אין קעטען — מיין רעטער.
מר זוטרא: נתן! קענסט דוא דיענעס מעדכען?
נתן: איך האבע זיא אמאל געקענט, יעצט ניקט מעהר.
הירנא: (געהט צו איהם) נתן! מיין נתן!
נתן: וועק פאן מיר, היטע דייך שעהנע שלאנגע דאס איך דייך ניקט אונטער
מיינען פיסען צומערעטע.

מר זוטרא: בערייעסט דוא דאס גיפט אויס איהרע האנד עמפפאנגען צוהאבען!
נתן: וואהער ווייסט איהר דאס דאס גיפט אויס איהר האנד קאמט.
הירנא: איך אליין האבע דיא וואהרהייט געזאגט.
נתן: דיא וואהרהייט? איזט דאס דיא וואהרהייט? ווארום האסט דוא ניקט
ליעבער מיר דיא ליעבעס אפפעל געגעבען ווארום האסט דוא
מיך בעטראגען!

בת שיע: פאטער דוא הערסט! ער וואר בעטראגען.
הירנא: איך וואר איינע בעטראגענע בעטריגערין אויך מיך האט איין
אנדערער בעטראגען.
נתן: איזט עס וואהר? אויך דוא ווארסט בעטראגען, דוא האסט אויך אן
דיא וואהרהייט געגלויבט דאס עס ליעבעס עפפעל זינד.

הירנא : קאנטעסט דוא אנטערש גלויבען.

מר זוטרא : קורץ איין ענדע! נתן! דיר שטענדיק איך דיין לעבען דוא ביזט
פרייא, אונד דיעזעס מעדעכען פיהרט אין קערקער.

נתן : ניין פאטער דוא רויבסט מיר אלעס וואס לעבען הייסט, ביז איך
ניכט מיינע מוטער אין עהרע אונד דיעזעס מעדעכען גליקליך זעהע
נייל איך פאן קיינעם לעבען וויסען.

מר זוטרא : אלעס קאן איך דיר פיעלייכט נאכגעבען נור ווען דוא דיא
פירסטעטאכטער פאן ר' גמליאל הנשיא הייראטען ווירסט וויא עס
פאסט פיר איינען פירסטען פאן בית דוד.

הירנא : יא נא נתן פערשפרעכע עס דיינען פאטער מוטער צווינגט איהם
ער זאל דאצו אמן זאגען.

נתן : מעדעכען ביזט דוא וואהנינג! ניין! ניכט אום דיא נאנצע וועלט קיינע
מאכט קאן מיך פאן דיר שיינען נא וואהר וויא איך איין זאהן פאן בית
דוד בין.

הירנא : ניין דוא זאלסט אונד מוזט הייראטען דיא טאכטער פון ר' גמליאל
הנשיא אונד דיא בין איך אליין! יא איך בין הילנא, דיא טאכטער פאן
ר' גמליאל הנשיא אויס ירושלים.

אלעס : איזט דאס מעגליך?

מר זוטרא : וואמיט קאנסט דוא עס גען זייען מעדעכען?

הירנא : היער שטעהען 2 מענשען וועלכע אלעס ערקלעהרען קענען, חלם
הלאה! קאמט הערדיין!

(אויפטויט חלם חלאה).

ביידע : פירסט דוא ביזט געטראגען! יא איזט דיא אמת'ע פירסטין הילנא?
מר זוטרא : אונד ווער איזט דיא פירסטין הילנא וועלכע ויך אין מיינעם
הויזע געפינדעט?

הרם : אויך נישט קיין פרעמדע — טאזע פון אייער אייגענע משפחה.
הלאה : חלם רעד וויא א מענש זאג ארויס — ויא איז אייער ברודער'ס
טאכטער!

מר זוטרא : איז דאס מעגליך? וואהער ווייסט איהר דאס?

הרם : דא אין דרויסען איז דא א מענש וואס ווייס נאך מעהר.

הלאה : וואס'זשע ביסט דוא א חלם — אונד לאסט איהם שטעהן אין דרויסען.
הא בר גפרא! קום הערדיין!

(אויפטרײט בר קפרא).

מר זוטרא : ער איז היער דיעזער מאן אין מיינעם הויזע — וואס מוס איך זעהען ?

בר קפרא : ערלער פירסט אויף בעפעהל פאן בר הונא האב איך געלאזט אויס הרגנען אלע דיא וואס האבען דיא פרינצעסין פון ירושלים בעגלייטעט, דאן האב איך געהאלפען ויין טאכטער אלס פירסטין פערקליידען אונ ויא אין דיין הויז ברענגען.

מר זוטרא : דוא ואנסט איינע ליענע ! דוא האסעסט מיינען ברודער ווייל ער דיך בייא מיר פערראטען האט — אונד דען זענעלרינג נעלעבען דיא פירסטין דיר צו בענואהרען נאב.

בר קפרא : פירסט איך שוועהרע דאס איך דען זענעלרינג ניע געזעהען האבע. **מר זוטרא :** אונד דער בריעה אן דיא פירסטין נואר נכט אויס דינער האנד ?

בר קפרא : בר הונא זעלבסט האט דען בריעה געשריעבען אונד איינען רינג היינין געלעגט.

מר זוטרא : וויא קאנסט דוא דאס בעווייזען ?

חרם : בעט מין חלאהן נעט ויא אייך בעסערעס דערצעהלען, נוא חלאה וואס שווייגסט דוא ?

חלאה : איך ווייס אז בר הונא האט מיר געגעבען א בייטעלע מיט 30 עפעלעך אונ האט מיר געוואגט, אז עס איז ליעבעס עפעלעך פון דער מוסער רחלים קבר, איך זאל וויא איהר געבען ויא זאל וויא נתנן געבען, אונ נתן האט וויא אייך געגעבען אונ האט אייך מיט וויא פערסמט. **חלם :** אונ דער ד"ר פון ירושלים האט אייך מתנה מתים געווען. **בר קפרא :** אונ דער ד"ר פון ירושלים איז קיין אנדערער וויא ר' גמליאל הקשיא אליין.

הילנא : מין פאטער היער ! אה נאט דיין חסד איז זעהר גראס.

ארע : רבן גמליאל היער ?

בר קפרא : איך האב געוואלט תשובה טהון אויף מיינע זינד פין איך קיין ירושלים געלאפען אונ איהם אדער געבראכט.

בת שיע : אה טויזענד דאנק, דער ערלע מענש האט דיר דיין לעבען גערעסטעט.

מר זוטרא : זא ... אלזא גוט געהט אלע יעצט נעק, דוא נתן קליידע דיך

צור האבצייט (צו הילגא) אונד דוא מיין קינד אלס פערזישע זענענערין.
אונד אויף מינעם פערלאנג ואלט איהר היער ערשיינען, איך וויל
זעצט מינעם ברודער מיט זיינע טאכטער איינע קאמעדיע שפיעלען.
חרם: קלאה! קומט אהער פון דיא צרות וועלען מיר נאך האבען נחת.
(אלע אב).

מר זוטרא: שטיל וויא אין איינעם טאדטען הויז איזט זעצט אין מינעם
הויזע, אבער אין מינער ברוסט דאנערט עס מיט פערצווייפלונג אונד
געוויסענספיע, אומזאנסט האבע איך מינע גוטע פרוי זאערניערדיגט,
דינע בלינדע אייפערזוכט אזט מיר נאך איין צוריקגעבליעבענער
שערק אויס דער צייט דער פערזישען קאמוניע, איך זעלבסט האבע
שאנדע איפער בית דוד געבראכט זעצט מוס איך אבער אלעס וויעדער
גוט מאכען (ריעפט הינאויס) זאנט מינען ברודער איך וויל דאס האב-
צייטספעקט מינעם זאהנעם זאל בענינען... גוט! איך וויל נון זעהן
וויא ווייט זיין פערברעכען זעהן קאן. (אב).

פערואנדרונג.

(קעניגליכער זאל רעכטס איין טראקן, אויפטריט קאהר, מר זוטרא, בר הונא,
מרתא, נתן, בת שיע חלם, הלאה, איינער אלס מוזיקער שערצט).

(II. Ritt. Nr. 13).

ארע: מיט אונזער שפיעלען אונ מיט אונזער זינגען
מאכען מיר פיעל געלד
אונזערע נעמען הערט מען קלינגען
אין דער גאנצער וועלט
מיר שפיעלען טאקע זעהר זעהן א מחיה עס איז זיעס
אזוי וויא מיר בלייבען שטעהען שרייען אלע בראווא ביים.

I.

הלאה: ווען אדם הראשון האט אין גן עדן
געפינען דארט ווין קלופה
האב איך מיט מיין פיעדעל ביידען
געפיהרט צו דער חפה
מיט אונזער שפיעלען א. ו. וו.

II.

ווען פרעה האט פון דער דריטער מכה
געליטען און ויך געמוזט קראצען
האב איך געמוזט שטעהן קעבען איהם טאקע
און צימבדקען אויף מיינע טאצען
מיט אונזער שפיעלען א. ז. וו. **ארע :**

III.

ווען יונה הנביא איז געוועסען אויבען אן
אין פיש דרייא טעג בעהאלטען
האב איך איהם דארט מיט מין טראמבאהן
דיא גאנצע צייט אונטערהאלטען
מיט אונזער שפיעלען, א. ז. וו. (טאנץ). **ארע :**
מר זוטרא : עס זאל ערשיינען דיא פערזישע וועגערין

(אויפטריוט הילנא אלס פערזישע וועגערין.) (II. Ritt Nr. 14).

הירנא : אדך דער מענש איז געשטעלט
ער נארגט נאר פאר ויך אליין
מען לעבט אהן צאהל אין זארגען פיעל
קין גליקליכען קען מען היינט נישט זעהען
אדך מין הערץ, איזט פאר שמערץ
איך ווייס נישט — וואס ער וויר
וואו איך שטעה — און וואו איך געה
זעה איך נאר אז איך בין אזוי וויא דול
מיינע האפנונג איז פון מיר אנוועק גאנץ ווייט
און איך ווארט און ווארט און עס קומט נאך נישט דיא צייט
ווען וועט מיינע ליידען
געניעסען זאך איך נאך פרייד און גליק
אדך מין הערץ איז פאל שמערץ... (בין וויא דול)
אה, אה, אה
מיינע האפנונג איז פון מיר אנוועק גאנץ ווייט
און איך ווארט און ווארט בין אין א צייט
ליידען ליידען בין איך בערייט
קומען וועט דאך אויף מיר א הילף
און צו מיינע ליידען געהמען וועט א סוף
יא יא יא — — —

מין הערץ זאגט מיר אצונד — פיעל פריידע שטעהט מיר נאך פאר
הילפע וועט קומען געשווינד — איך וועל נאך וויסען פון א לעבען

גליקליך וועל איך נאך אמאל ויין
מיינע האפנונג (ביז פרייד אונג גליק)
איך מיינ הערץ (ביז וויי דול)
אה אה (קארענץ)

ריענער : ערלער פירסט דער ד"ר פון ירושלים ווארט אים פארואלע.
מר זוטרא : ער איז מיר ווילקאמען, ער זאל מיינ לעבסטער גאסט ויין.
(געהט אקעגען). (אויפטויט רבן גמליאל פֿעהילט).

מיינ ערלער ד"ר, זיין מיר 1000 מאל ווילקאמען איך האבע דיר דיא
עהרע פארצושטעלען דיא ערלע ברויט מיינעם זאהנעם — פירסטין
הילנא — דיא טאכטער פאן רבן גמליאל הנשיא אויס ירושלים.

בר הונא : דיעזע עהנליכקייט, איך מוס מיר פערליענען (וויל געהן,
חלם חלאה לאזען איהם נישט).

הילנא : וועה מיינ פאטער איזט היער אונד איך מוס שוויינען.
בת שיע : נון ד"ר ווארום שטעהען זיא זא ערנסט! ווארום גראטולירען
זיא נישט מיינע. ~~היינטיגע שווינע~~ ערטאכטער — דיא ערלע פירסטין הילנא.
רבן גמליאל : מיינע העררען איך בין דער הויזארצט פון רבן גמליאל
הנשיא אין ירושלים אונד קענע דיא יונגע פירסטין הילנא זעהר גוט
אליין איהרע ברויט איזט מיר אונבעקאנט, דיא קליידער זינד צוואר
דיא איהריגע אבער דאס געניכט — דיא געשטאלט נישט.

בר הונא : דאס הייסט איינע אונפערשעמדייט! איך אליין האבע זיא אויס
דער האנד פאן רבן גמליאל הנשיא עמפפאנגען! אונד ווען זיא וואלען
עס בעסער וויסען דאס עס נישט זיינע טאכטער איזט דאן מוס איך
בעשטעהען דאס רבן גמליאל איין געמיינער בעטריגער איזט אונד
ער האט מיר מיט זיינער אנטערע שטאט איהר בעטראגען!

רבן גמריאר : עלענדער שופט! (ענטבלעסט יוד) היער שטעהט רבן גמליאר!
אויס מיינער האנד האסט דוא מיינע טאכטער עמפפאנגען, זאגע וואו
האסט דוא זיא פערפיהרט? איך פערלאנגע פאן דיר מיינ קינד —
אדער דיין לעבען.

מר זוטרא : אלזא היער אים הויזע בעפונדעט זיך דיא טאכטער פון רבן
גמליאל אונ איך וויל דאס דער פאטער זעלבסט זאל זיינע טאכטער
צווישען דיא דאמען ערקענען.

רבן גמריאר : (זוכט אונ ערקענט) טאכטער מיינע דוא לעבסט, גאט זיין דאנק.
הירנא : פאטער! (אומארמונג).

בר הונא: איך בין פערלארען. (לאזט זיך געהן, חלם האלט איהם).
חרם: ווארט אויס, האב צייט!

נתן: ווארום זא ערשטראקען לעבער אנקעל! עס מאכט וך זעהר אפט.
דאס איין מענטש איין ארטוהם האט. אבער עס קען זא נאך אלעס
גוט ווערדען ווען דער אנקעל וויל ווינען פעהלער פערבעסערן אונד
אונזערע לעבע צוריק געווינען, זא האט ער היער זא לעבעס עפעלעך
צו געניעסען דאן ווערדען וויר איינע רעכט לוסטיגע האבצייט פייערן.

בר הונא: הא? (וויל מיט זיין דעגען צו מר זוטרא, מען האלט איהם)

מר זוטרא: לעגט ביידען, פאטער אונד מאכטער קעטען אן אונד בע-
גלייטעט זא אין קערקער ווא זא דאס אונדטהיל דער סנהדרין
ערנארטען זאלען. (געשיעהט)

חרם: לאזט דארט גריסען מיין עלטער באבע, פייעריגע מלאכים מיט
גלעזערנע צינגען זאלען איך אקענען קומען. (מען פיהרט ביידע אב)

מר זוטרא: ווא מינע פריינדע הערעט מיך אן: הייטע איזט בייא מיר איין
צווייפאכעס האבצייטספעסט, צוערסט פייערע איך מיט מינער ריעפען
פירסטין בת שיע מינע זילבערנע האבצייט: דאן מיין זאהן — מיין
עהרליכער זאהן מיט דער וואהרען פירסטין הילנא!

חרם: אונ איך מיט חלאהין נעט זיין א 3-גורענדיגעס האבצייטספעסט.

איינער: עס לעבע אונזער פירסט מר זוטרא (אלע האך)

עס לעבע דאס יונגע פירסטליכע פאר (האך)

עס לעבע דער שטאם בית דוד (האך)

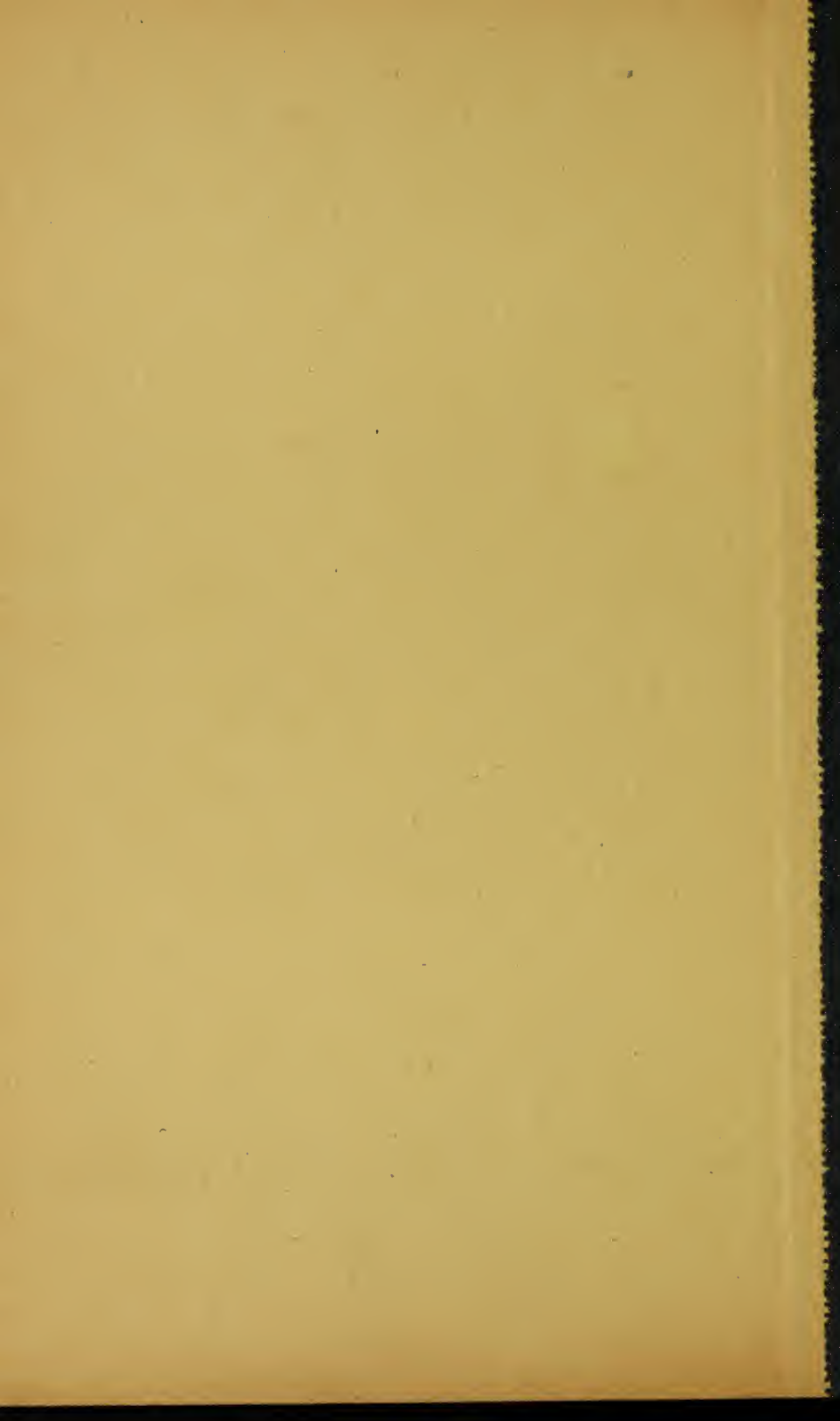
(II. Ritt. Nr 15).

קאהר בים	{	עס איזט דער שטאם פון בית דוד
		דוא מוסט הייראטען איהם
		נא זאג ארויס דיין לעצטען בעשלוס וואס דוא ווילסט
		הייראטען מוסט דוא איהם דאס פארדערן מיר
		נא זאג שוין שגעל ארויס
		נא זאג שוין שגעלער, שגעלער, דוא מוזט.
		דוא מוזט, זא הייראטען איהם.

(פ א ר ה א נ ג)

ענדע.

Die schlechte Frau

Operette in 4 Acten

von Josef Lateiner

